பொருளடக்கம்

ENGLISH PREFACE

The religious and philosophical matter that appears in the following pages form the substance of my presidential speech delivered on the 15th of October, 1927, at the 42nd annual meeting of the Saiva Siddhanta Sabha at Trichi Rock Fort. What was briefly treated in the course of the delivery is now expanded into its full final form; and to a few Puranic legends then quoted to illustrate the degenerated notions about God and religion, some more are now added to make the treatment of the subject complete within its bounds. The object of this little book is to disclose the vast difference that lies between the ancient form of Saiva religion and its modern form.

In very ancient times the theoretical side of Saivism had been purely philosophical, while its practical side, which consisted in bringing into an intimate relation of love the human and the Divine selves, tended to a worship of luminous bodies such as the Sun and the Moon and also fire which constitutes the essence of all bright objects. God was conceived to be a subtle spiritual light which manifests itself in the chief physical luminary the Sun, so that all rites, religious observances, and original myths in Saivism clung around this resplendent body. For us who have come to think of the appearances of the sun and the moon as so many natural occurrences that uniformly take place in the realm of dead matter, they have lost their high purpose and significance. But to our ancestors who lived in close relationship with Nature, they had been a great wonder, and to their then more clear, vivid, quick

and penetrating intuitive sense they revealed the gracious presence of a loving heavenly Father. What they perceived by means of their intuiton, and what they loved so ardently in the manifestations of light, had not been a mere figment of their imagination, but a reality informed with infinite love and intelligence and capable of readily responding to the prayers of a fervent heart. It is this love, this intelligence in the Supreme Being which is otherwise transcendental and incomprehensible to the finite understanding of the human selves, that impels it to manifest itself to those who are pious and devoted.

Fortunately for us we are in possession of rare internal evidences in the heart-melting hymns sung by St. Manickavachakar and other Saivite Saints in glory of Lord Siva, sufficient to convince us of the reality of God's sudden manifestation to them in tangible form. From the references made by them in several of their hymns, we are in a position to study the essential nature of the personality of God and how it blesses the few fit, pious, sincere souls. Except the inspired utterances of such exceptionally pure and favoured saints of Saivism, others can give us no clue to a clear, and definite conception of God's personality. So far as my knowledge of other religious saints is concerned, I dare say that I could get not even a single glimpse from their hymns and sayings (whose genuineness though I do not call in question as modern critics and commentators do) with reference to the vision of God they had, if they had any, and the nature and description of the personality they had thus

seen. But in the case of the Saiva Saints as St. Manickavachakar and St. Thirujnanasambandha, we are extremely glad to say that we are left in no uncertainity either with regard to their authorship of their sacred hymns or with regard to the vision of God they had and the definitely clear descripition they give of the Hevenly Father and Mother that had come to them. When we enter the region of the sacred Saiva literature, we find ourselves to our great wonder and pleasure that we are on the safe, solid ground of genuine historical facts. From our most ancient sage Tholkappiar whose age goes back to 3500B.C. to St. Thiruvalluvar and the founders and teachers of Saiva religion, all have left behind them their valuable literary and religious works which embody their thoghts on arts, ethics, psychology, philosophy and religion.

Although the Aryan, Buddhist and Jain immigrants came and settled in the Tamil country as early as the 1st century of the Christian era, their influence could not touch even the fringe of the Tamilian mind, So strongly did the mind of the cultured Tamil people cling to the realities of life and existence, that the Aryan rites and myths, and the Buddhist and Jain nihilism could find no entrance into it, great as had been their efforts to achieve it. But the modern Mayavada Vedanta and Vaishnavism which came to spread here after the 8th century A.D., achieved what their predecessors could not achieve, simply by fabricating fictitious, obscene, and licentious Puranic stories and thus catching the fancy of the Tamil people. This influx of the Aryan falsehood into Tamil

led to the formation of a class of literature which is notorious for the most degraded type of Puranic religion Saiva, Sakta and Vaishnava. To the best of my ability I have endeavoured in the following treatise to sift this mongrel mixture and disentangle the golden truths of Saiva religion from the empty falsehoods of other novel religions. The task is no easier one and it cannot further be appreciated even by the Saivites whose mind is dyed deep in the Aryan myths. Still I have candidly executed it in the interest of the ancient, and genuine Tamilian thought, and am emboldened in its execution by the prospect of a rising generation devoted solely to the cause of truth. May the glory of Lord Siva the almighty God of the universe shine for ever!

The Sacred Order Of Love
Pallavaram,
12th May, 1929.

VEDACHALAM

ஓம்

கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா*

அன்பர்களே!

இச்சபையார் கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்கிக் 'கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா' என்பதனைப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தலா மென்று துணிந்தேன். இக்காலநிலைக்கு ஏற்றபடி எதனைப்பற்றிப் பேசலாம் என்று ஆராய்ந்து பார்க்கையில், மெய்யல்லாத கோட்பாடுகளைச் சைவசமயமாகப் பிறழ உணர்ந்து அவற்றையே சைவசமயமென நம்மனோர் மயங்கிக் கிடத்தலானும், பொய்யை மெய்யாக மயங்கிக்கிடக்கும் வரையில் அம்மயக்கஉணர்ச்சிக்கு ஏதுவான அறியாமை நம்மைவிட்டு நீங்காமையின் நாம் எல்லாம்வல்ல சிவத்தின் நிலையை உணர்ந்து இப் பிறவித்துன்பத்தை நீக்குத லாகாமையானும் இந்தப் பொருளையே பேசுவது இன்றியமையாததாக எனக்குத் தோன்றியது. ஏனென்றால், பிறவி நீங்காதவரையில், அப் பிறவியை நீக்கும் முயற்சி உண்மையில் நடவாத வரையில், அம் முயற்சி நடைபெறுதற்கு மெய்யுணர்ச்சி பெறுதவரையில் நாம் இப்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் நிறைவேறாமலே போய்விடும்.

நமக்கு அரிதிற் கிடைத்திருக்கும் மக்கட்பிறவியின் நோக்கம் நிறைவேறாதாயின் நாம் பிறவிப்பயனைஅடுத்தடுத்து இழந்து பிறவித் துன்பத்திற் கிடந்து சுழலுவதோடு, நமக்குப் பிறவி

* இது, திருச்சி, சைவசித்தாந்த சபையின் ௩அ-௬௨-ஆம் ஆண்டு விழாவில் தலைமைபூண்டு செய்த முன்னுரைச் சொற்பொழிவு.

களை ஓயாதுகொடுத்தற்கு ஏதுவாயுள்ள பலர்க்கும் நாம் மீளாத துன்பத்தையுங் கொடுத்தவராவோம். எம்மை ஈன்றெடுக்குந் தாய்மார் எத்தனைமுறை எம்மைத் தம் வயிற்றகத்தே சுமந்து சுமந்து துன்புறுகின்றனர்! எம்மைப் பெற்றெடுத்து வளர்ப்ப தற்கு எத்தனைமுறை அலக்கணுறுகின்றனர்! இதுமட்டுமோ, எம்மைப் படைக்கும் இறைவன் எத்தனைமுறை எம்மைப் படைத்துப் படைத்துக் கைசலிக்கின்றான்! இதுபற்றியன்றோ பட்டினத்தடிகளும்,

> "மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
> வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
> இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக்
> கருப்பையூர் வாராமைக் கா"

என்று அருளிச் செய்தனர்கள். இவ் வுலகத்தில் நாம் வந்து பிறந்ததெல்லாம் மெய்யுணர்வு பெறுதற்கேயாம். இவ் உலக வாழ்க்கையானது நமக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடமா யிருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடத்திற் கல்விபயிலும் மாணவர்கள் ஆசிரியன் உதவி கொண்டு மெய்ந்நூல்கள் பலவற்றைப் பயின்றும், தம்மொடு பயிலும் மாணக்கர்களுடன் கல்வித்துறைகளை உசாவி ஐயந் தீரப்பெற்றும் அறிவுவிளங்கி வருதல்போல, நாமும் இவ் உலக வாழ்க்கைத் துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பேரறிஞர் பற்பலரின் உதவியால் உண்மைகள் பற்பலவற்றை உணர்ந்தும், நம்மோ டொத்த மக்கள் ஓவாது செய்யும் பலதிற முயற்சிகளாற் பல திற வாழ்க்கை நலங்களைப் பெற்றும் நாளுக்குநாள் அறிவிலும் இன்பத்திலும் மேன்மேற் சிறந்து வருகின்றனமல்லமோ?

இவ்வாற்றால் நம்மைப் பழமைதொட்டுப் பற்றிக்கொண்டு வரும் அறியாமையும் அதன் வாயிலாகவருந் துன்பமும் படிப் படியே நீங்கப்பெற்று வருகின்றேம். இங்ஙனமாக அறியாமை நீக்கமும் அறிவுப்பேறும் அடைதலே இப்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கமாய்க் காணப்படுதலின், அவ் அறியாமையைக் களைந்து

அறிவு பெறுதற்குரிய உண்மைக் கோட்பாடுகளையே நாம் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளல்வேண்டும் என்பதுபற்றிக் **கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா** என்பதனை நுங்கள் முன்னிலையிற் பேசத் துணிந்தேன்.

இனி, எடுத்துக்கொண்ட இப் பொருளைக் கடவுள் நிலை யாதெனவும், அந்நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் யாவையெனவும், அம் மாறான கொள்கைகள் சைவமாகாதவாறு யாங்ஙனமெனவும் மூன்றுவகையால் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஆராயும் இவ் ஆராய்ச்சி மிக உயர்ந்த உண்மைப் பொருள்களைத் தெளிவதில் நமது கருத்தை ஈடுபடுத்தி நிற்றலால், இப்போது நாம் தவமுயற்சியைச் செய்யப்போகும் நிலையில் இருக்கின்றோம். ஏனென்றால், தவம் என்பது உயர்ந்த பொருளில் நமதுகருத்தை ஒருமுகப்படுத்தி உறைத்து நிற்றலே யாதலால், இப்போது நாம் தவமுயற்சியைத் துவங்கி நிற்கின்றோம் என்பதனை நினைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசாமலும் மற்ற வீணெண்ணங்களை எண்ணாமலும் நாம் மேற்கொண்ட தவப்பொருளிலேயே கருத்தை நிறுத்தி அமைதியாய் இருத்தல்வேண்டும்.

இனி, முதலாவதாகக் கடவுள் நிலையை ஆராய்ந்துபார்ப்போம். கடவுள் என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்ட அளவானே அஃது எப்பொருளையுங் கடந்துநிற்பது என்னும் பொருள் புலனாகாநிற்கின்றது. இனிக் கடவுள் எப்பொருளைக் கடந்து நிற்கின்றார் என்று ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து இவ் உலகத்தையும் இவ் உலகத்தில் வாழும் உயிர்களையுங் கடந்து நிற்கின்றார் என்றே நாம் சொல்லுதல் வேண்டும். நம்மறிவால் முதலில் அறியப்படுவது இவ் உலகமேயன்றிப் பிறிதில்லை. இவ் உலகந்தான் எங்ஙனம் ஆக்கப்பட் டிருக்கின்றது என்று மேலும் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து மண்ணுந் தண்ணீருந் தீயுங் காற்றும் வானு மென்னும் ஐம்பெரு முதற்பொருள்களால் ஆக்கப் பட்டிருத்தல் விளங்கும். இவ் உண்மையை இற்றைக்கு ஐயா

யிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னமே இருந்த நம் பழந் தமிழாசிரியரான தொல்காப்பியனார்,

"நிலந் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலகமாதலின்."

என்றும், இவர்காலத்துக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுபிற்பட்டுவந்த தலைச் சங்கத்து நல்லிசைப்புலவரான முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்,

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீருமென்றாங்கு
ஐம்பெரும்பூதத்து இயற்கைபோல." என்று கூறுதல் கொண்டு உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஐயாயிர ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இவ் உலகத்தினியல்பினை நன்காராய்ந்து ஐந்து முதற்பொருள்களி லடக்கிய நம் பழந்தமிழாசிரியரின் பேரறிவுப் பெற்றியை என்னென்றுகூறுவேன்! எங்ஙனம்புகழ்வேன்! அன்பர்களே!

இனி, இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட இப்பொருள்கள் ஐந்தையும் நாம் எங்ஙனம் அறிகின்றோம் என்றால், செவியின் உதவி கொண்டு ஓசையை உணர்கின்றோம். இவ் ஓசையோ வானின் தன்மை. ஓசையை உணரவே அவ் ஓசைக்கு நிலைக்களனும் கட்புலனாகாத வானத்தையும் அறிகின்றோம். கண்ணினுதவி கொண்டு தீயின் தன்மையான ஒளியை உணர்கின்றோம். இத் தீயில் ஒளியேயன்றிச் சூடு முண்டாதலின் அச் சூட்டினை உடம்பி னெல்லா வுறுப்புக்களாலும் உணர்கின்றோம். இனிக் காற்றின் தன்மையினையும் அங்ஙனமே உடம்பின் எல்லா வுறுப்புக்களாலும் உணர்கின்றோம். வாயின் உதவிகொண்டு நீரின் சுவையினையும் மூக்கின் உதவிகொண்டு மண்ணின் நாற்றத்தினையும் உணர்கின்றோம். இவ்வாறாக வான் வளி தீ

நீர் மண் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களையும் நாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கு உதவியாக மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளையும், அவ் ஐம்பொறிகளமைந்த இவ் வுடம்பினையும் எல்லாம்வல்ல இறைவன் நமக்குப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார். இவ் ஐம்பொறிகள் இல்லாவிட்டாலும் அல்லது இவை சிறிது பழுதுபட்டாலும் நாம் உலகத்துப் பொருள்களை அறிதலும் அவற்றாற் பயன் கொள்ளுதலுஞ் சிறிதும் இயலா. செவி இல்லையாயின் அல்லது செவியிருந்தும் அது பழுதுபட்டுப் போனதாயின் நாம் ஓசையை உணர்வ தெங்கே! கண் இல்லையாயின் அல்லது கண்ணிருந்தும் அது பழுதுபட்டுப் போகுமாயின் ஒளியினையும் அவ் ஒளியினால் விளக்கப்படும் பலதிறப் பொருள்வடிவங்களையும் நாம் காண்ப தெங்கே! இங்ஙனமே மற்றைப் பொறிகள் இல்லையாயின் அல்லது அவை யிருந்தும் பழுதுபட்டனவாயின் அப்பொறிகளால் அறியப்படும் பொருள்களை நாம் அறிந்துகொள்ளுதல் இயலா தன்றோ? அன்பர்களே! இங்ஙனம் பொறிகளின் உதவியின்றி அறியமாட்டாத நிலையிலிருக்கும் ஏழை மக்களாகிய நாம் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடைய சிற்றுயிர்களே யல்லாமற் கடவுளாதல் யாங்ஙனம்? சிலர் உயிர்களே கடவுளென்று வாய்கூசாமற் சொல்லுகின்றார்கள். உயிர்களே கடவுளாயின் ஐம்பொறிகளின் உதவியின்றியே அவ் வுயிர்கள் ஐம்பொருள்களையும் உணர்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆதலால் உயிர்களே கடவுள் என்னுங் கொள்கை பிழைபாடுடைத்தாகும்.

இனி, இங்ஙனம் ஐம்பொறிகளால் ஐம்பொருள்களை அறியுமிடத்து அங்ஙனம் அறியும் அறிவு அவற்றை அறிந்த அளவிலே அற்றுப்போகுமானால் நமக்கு அறிவுவிளக்க முண்டாகாது; அறியாமை நீங்காது; விலங்குகளினும் நாம் கீழ்ப் பட்டவர்களாய்விடுவோம். நாம் பொருள்களை அறிந்த அறிவு அவ்வளவிலே அற்றுப்போகாமல் நம் நினைவிலே பதிந்துநின்று

அப்பொருள்களின் தன்மைகளை நம் நினைவில் தொடர்பாக வைத்து அறிவித்து வருகின்றது. நேற்று நாம் கேட்ட சொற் களையும் நேற்று நாம் கண்ட காட்சிகளையும் உண்ட உணவு களையும் நேற்றளவிலேயே மறந்து, இன்றுகேட்குஞ் சொற்களை யுங் காணுங் காட்சிகளையும் உண்ணும் உணவுகளையும் புதிது புதிதாக அறிந்து அறிந்த அந் நொடியிலேயே அவை தம்மை மறந்து விடுவோமாயின் நமது நிலை எவ்வளவு உதவியற்றதாய், எவ்வளவு இரங்கத்தக்கதாய் இருக்கும்! பாரீர்கள் அன்பர் களே! இங்ஙனம் மறவாதபடி, எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் நாம் அறிந்தவைகளை மறவாத நினைவினை எவ்வளவு இரக்கத்தோடு நமக்கு அளித்திருக்கின்றான்! நாம் பொறிகளால் அறிந்த பொருள்கள் அழிந்து மறைந்தாலும் அப் பொருள்களைப் பற் றிய நினைவுகள் நமது உள்ளத்தில் எவ்வளவு வேரூன்றி நிற்கின் றன! நாம் எங் கண்ணெதிரே காணும் இம் மண்டபம் ஒரு காலத்தில் இல்லையாய் மறைந்தாலும் இதனைப் பற்றிய நினைவு எம் அகக்கண்ணெதிரே இதனை எமக்குத் தெளிவுறக் காட்டு மன்றோ? அல்லது இம் மண்டபத்தை விட்டு வேறோரிடத்திற் சென்ற பின்னும் எமக்கு இம் மண்டபத்தைப் பற்றிய நினைவு வருமன்றோ? இங்ஙனமே இம்மக்கள்வாழ்க்கையில் இதுவரை யிற் கழிந்துபோன முன்னாட்களிலே நாம் அறிந்தறிந்து வந்த பொருள்களின் நினைவுகளெல்லாம் நம் உள்ளத்தில் அழுத்த மாய்ப் பதிந்து நாமொன்றை நினைப்பதற்கு அறிவை ஒருமுகப் படுத்திக் கண்மூடி யிருக்குங்கால், அப் பழைய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஒரு தொடர்பாயுந், தொடர்பின்றிக் கலந்தும் பலதிறப்பட்டு மாறி மாறி வரப்பெறுகின்றன மல் லமோ? இதனாலன்றோ,

"உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன"

என்று ஔவையாரும்,

"கண்டன எலாம் அல்ல என்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்க ளோயக்
கண்மூடி ஒருகண மிருக்கவென் றுற்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போராடுதே"

என்று தாயுமான அடிகளும் அருளிச்செய்வாராயினர்.

என்று இத்துணை ஆராய்ந்தவளவில் நம்மால் அறியப்படும் பொருள்களென்பன மண் புனல் அனல் கால் வான் என்னும் உலகத்துப் பொருள்களைந்தும், பொறிகளின் வாயிலாக நம் உள்ளத்தில் வந்து பதியும் இவ் ஐம்பொருள்களைப் பற்றிய நினைவுகளும் என்னும் இரண்டுமே யல்லாமல் வேறில்லை என்பது இனிது விளங்காநிற்கும். ஆகவே, கடவுள் எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்து நிற்பவரென்றால், நம் ஐம்பொறிகளுக்கு விளங்கும் ஐம்பெரும் பொருள்களையும் அப் பொருள்களைப்பற்றி யெழும் நினைவுகளையுங் கடந்து நிற்பவரென்றே முடிவு செய்யப்படும். ஏனென்றாற் கடவுள் நாமறிந்த மண்ணில் ஒருவரா? அல்லது நீரில் ஒருவரா? தீயில் ஒருவரா? காற்றில் ஒருவரா? அல்லது இடைவெளியா யிருக்கின்றனரா? என்று கேட்போமாயின் எவரும் இப் பொருள்களைக் கடவுளென்று சொல்ல ஒருப்படமாட்டார். அல்லது இப் பொருள்களைப்பற்றி நம் உள்ளத்தி லெழும் எத்தனையோகோடி நினைவுகளில் எந்த நினைவு கடவுளாகும் என்று கேட்டால், எந்த நினைவினையுங் கடவுளென்று சொல்ல எவரும் ஒருப்படமாட்டார். எனவே, உலகத்துப் பொருள்கள் எதனுள்ளும், அப்பொருள்களைப் பற்றிய நினைவுகள் எதனுள்ளுங் கடவுள் அடங்காமல், அவைகளையெல்லாம் அவர் கடந்துநிற்பவர் என்பதே எல்லா மக்களுக்கும் ஒப்பமுடிந்த பொதுவுண்மையாகும். நம் சமயகுரவராயிருந்த திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

உறுதிப்படுத்திர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
முதல் பொருள் விதியல்லர் விண்ணு நிலனுங்

திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயு மல்லர்

தெளிநீரு மல்லர்'' என்று இவ் வுண்மையை இனிது விளக்கி அருளிச்செய்திருக்கின்றார்கள்.

இனி, இவைகளெல்லாம் இறைவன் கடந்து நிற்பவன் என்றால், எந்த வகையினால் இவைகளைக் கடந்துநிற்பவன் என்பது ஆராய்ந்து தெளிதல்வேண்டும். கடத்தலென்பதை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தல் வேண்டும். அவை: இடத்தைக் கடப்பதுங், காலத்தைக் கடப்பதும், பொருட் டன்மைகளைக் கடப்பதும் என்பனவாம். அவற்றுள் இடத்தைக் கடப்பதாவது பொருள்களெல்லாமிருக்கும் எல்லாஇடத்தையுங் கடந்து நிற்பதேயாகும். நம்மா லறியப்பட்ட எந்தப் பொருள்களின் எல்லையில் அல்லது எந்த இடத்தின் எல்லையிற் கடவுளை அடக்கலாம் என்று எவரைக் கேட்பினுங் கடவுள் எந்தப் பொருளின் எல்லையிலும் அடங்கார், எந்த இடத்தின் எல்லையிலும் அடங்கார் என்றே விடைகூறுநிற்பர். ஆதலாற் கடவுள் இடத்தைக் கடந்து நிற்பவர் என்பது எல்லா மக்கட்கும் ஒப்ப முடிந்ததே யாகும்.

இனிக், காலத்தைக் கடந்தவர் என்பது முக்காலத்தையுங் கடந்து நிற்பவர் என்பதேயாம். அவர் எந்தக்காலத்தில் தோன்றினவர், எந்தக்காலத்தில் வளர்கின்றவர், எந்தக் காலத்தில் முடிவடைபவர் என்று எவரைக் கேட்பினும் அவர் ஒருகாலத்திற் றோன்றியவருமல்லர், மற்றொருகாலத்தில் வளர்பவருமல்லர், பிறிதொருகாலத்தில் முடிபவருமல்லர் என்றே எல்லாரும் விடை கூறுநிற்பர். அதுபற்றியே,

''எல்லார் பிறப்பும் இறப்பும் இயற் பாவலர்தம்
சொல்லாற் றெளிந்தேம்நஞ் சோணேசர்—
பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாரி
இறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்'' என்று

மொழியும் எழுந்தது.

இறைவன் எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்ட காலந்தொட்டே இருப்பவன் என்று கூறுதலுங்கூட அவனது இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்காம் என்பது பற்றியே மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே"

என்றும்,

"மூப்பான் இளையவன் முன்னவன் பின்னவன்
முப்புரங்கள் வீப்பான்"

என்றும் அருளிச்செய்வா ராயினர்.

இனிப் பொருள்களின் தன்மையைக் கடந்தவரென்பது, அவ்வப் பொருள்களின் இயல்புகளினுந் தம் மியல்பு அடங்காமல் அவ்வெல்லாவற்றின் இயல்புகளையும் முற்றுங் கடந்து நிற்பவர் என்பதேயாம். இனிப் பொருள்களின் இயல்புகளாவன எவையென்று ஆராய்வோமாயின், அவை வண்ணம் வடிவு அளவு சுவை யென்னும் நால்வகையில் அடங்கும். வண்ணமாவது சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள், கறுப்பு, ஊதா, பச்சை வெள்ளை என்னும் எழுவகை நிறங்களேயாகும். வடிவாவது வட்டம், நாற்கோணம், முக்கோணம் முதலியனவாகும். அளவாவது எண்ணலளவை, எடுத்தலளவை, முகத்தலளவை, நீட்டலளவையென நான்காம். சுவையாவது தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு என அறுவகைச் சுவைகளேயாகும். இங்ஙனம் வகுத்துக்கொண்ட இயல்புகளுள் கடவுள் எந்த நிறத்தினர், எந்த வடிவினர், எந்த அளவினர், எந்தச் சுவையினர் என்று எவரைக் கேட்பினும் அவர் இன்ன நிறத்தினராயிருப்பர், இன்ன வடிவினராயிருப்பர், இன்ன அளவினராயிருப்பர், இன்ன சுவையினரா யிருப்பர் என உறுதிப்படுத்திச் சொல்ல மாட்டுவா ரல்லர். ஆகவே கடவுள் பொருள்களின் எல்லையினையும் இடத்தினெல்லையினையுங்

காலத்தினெல்லையினையுங் கடந்து நிற்பவராதலோடு, அவ்வப் பொருள்களின் இயல்புகளிலேயும் அடங்காதவராய் அவற்றை யுங் கடந்து நிற்றல் எல்லார்க்கும் ஒத்த கருத்தேயாதல் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனமாக எல்லாவற்றையும் எல்லா வற்றி னியல்புகளையுங் கடவுள் கடந்து நிற்பவராய் உள்ளவர் என்பது கடவுள் என்னுஞ் சொற்பொருளால் நன்கு தெளியக் கிடக்கின்றமையின், இவ் வுண்மையைப் பல்லாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னமே ஆராய்ந் துணர்ந்த நம் பழந்தமிழாசிரியர் கள், நம்மா லறியப்பட்ட பொருள்வகைகளிலும் உயிர்வகை களிலும் அவ் உயிர்களின் தோற்ற ஒடுக்க வகைகளிலும் ஒன் றாக அக் கடவுளைக் கீழ்க்கொணர்ந்து வைத்துச் சொல்லுதற்கு ஒரு சிறிதும் மன மிசையாதவர்களாய் அவனைப் பிறவான் இறவான் என்றே யாண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்வாராயினர். ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்**, பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு வித் தாகிய வினையினின்றும் இறைவன் நீங்கிநிற்பவன் என்பதை

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்"

என்றும், பிறப்புக்கு முதல்வரான தாயுந் தந்தையும் இல்லாத வன் இறைவன் என்பதை **மாணிக்கவாசகப் பெருமான்**,

"கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காணேடி"

என்றுந், **திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்**,

"வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே
சிந்தி யாஎழு வார்வினை தீர்ப்பரால்
எந்தை யார்அவர் எவ்வகை யார்கொலோ"

என்றுஞ், சமண்சமய முனிவரான **இளங்கோவடிகள்**,

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்"

என்றும் அருளிச்செய்வாராயினர். பிற்காலத்து வைணவ சமயத்தில் உறைத்துநின்ற **வில்லிபுத்தூராழ்வாருங்**கூட

வேட்டுவன்வடிவில் வந்து அருச்சுனனெடு போர்புரிந்து அவன் கையில்லால் அடியுண்ட இறைவனைப்பற்றி மொழியும் போது,

“வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல ஆகம
 விதங்களடி யுண்டன ஐைம்
பூதமடி யுண்டனவி நாழிகைமு தற்புகல்செய்
 பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்
பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி இறப்பிலி
 பிறங்கல் அரசன்றன் மகளார்
நாதன்அம லன்சமர வேடவடி வங்கொடு
 நரன்கையடி யுண்ட பொழுதே”

என்று இவ் உண்மையை ஒளியாமல் நன்கெடுத்துக் கூறினர்.

இவ்வாறெல்லாம் இவ் உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்கட்கும் இசைந்ததாகிய கடவுளின் பொது இலக்கணத்தையும், அங்ஙனம் எவர்க்கும் எட்டாதவராய் எல்லாம்வல்ல இறைவன் இருப்பினும் எம்போன்ற சிற்றறிவினர்க்குக் காணவுங் கருதவும் படாத அக் கடந்த நிலையிலேயே அவன் நிற்பனுயின் அவனது திருவருளுதவியின்றி இப்பிறவித் துன்பத்தை, இப்பிறவி வித்துக்கு மூலமான அறியாமையை யாமே நீக்கிக்கொள்ள மாட்டாமையால் அவன் தாயினும் மிக்க இரக்கமும் அன்பும் வைத்து எம்மனோர்க்கு எளிவந்து தோன்றி அருள்செய்யும் சிறப் பிலக்கணத்தையும் ஒருங்கு விளக்கி நம் சைவ சமய முதலாசிரியரான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்திருக்கும ஒரு திருப்பாட்டினை ஈண்டு ஆராய்ந்து பார்ப்போ மாக. அத் திருப்பாட்டு வருமாறு:

“கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
 கிளையிலான் கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
 நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே

காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெலாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே."

அருமருந்தன்ன இச் செய்யுளின்கண் நாமெடுத்துக் கொண்ட இவ்விரிவுரைப் பொருளின் முதற்கண்ணதாகிய கடவுள் நிலையை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நன்கு விரித்து விளக்கியிருக்கின்ருராதலின், இச்செய்யுட் சொற்பொருளை ஒவ்வொன்ருய் ஆராய்ந்து பார்ப்பது நமக்குப் பெரிதும் பயன் படுமெனக் கருதி அவற்றை ஆராயப் புகுகின்ரும்.

முதலிற் 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்னுஞ் சொற்ருடர் 'அறிவிற் சிறந்த எத்தகையினரை வினவியும் இறைவன் அறியப் படாதவன்' என்பதனை விளக்குகின்றது. இறைவனிருக்கும் ஊரேது, அவன் பேரேது, அவனைப் பெற்ருர் யார்? அப் பெற்ருேரின் பெயர் என்னை? என்று நாம் எவரை வினவினும் அவரெல்லாம் அவற்றிற்கு விடைசொல்ல மாட்டாமையின், வினவியவர் அங்ஙன மெல்லாம் வினவியும் அவனை அறிந்துகொள்ளாத நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். இன்னுந் தவமுயற்சியிற் ரேர்ந்த முனிவர்களுங்கூட இறைவன் இயல்புகளைக் கேட்டறியப் புகுந்து தமக்குமேல் நிற்கும் முனிவர்களைக் கேட்க, அவர்களும் அவற்றைத் தமக்குத் தெரியாது என்று தமக்கு மேற்பட்ட முனிவர்களைக் கேட்க, அவருந் தமக்குத் தெரியாதென்று தமக்கு மேற்பட்டாரைக் காட்டிக் கைவிட, இங்ஙனமே எவர் எவரைக் கேட்பினும் அவரெ லாம் அவன்றன் முழுமுதற் றன்மைகளை எடுத்துக்காட்ட (யாமல் வருந்தி நிற்றலின் 'கேட்டாரு மறியாதான்' எ. முதற்கிளந் தோதினர்.

இனிக், 'கேடொன்றில்லான்' என்னுஞ் சொற்ரு 'இறைவன் எக்காலத்தும் எத்தகைய அழிவும் எத்தகைய ஊ

பாடும் இல்லாதவன்' என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது. அவன் ஒரு காலத்தில் இல்லாம லிருந்து பின்னை யொரு காலத்துத் தோன்றினவனும் இருப்பினன்றே அவ்வாறு ஒருகாலத்துத் தோன்றினவன் பின்னே ஒரு காலத்து இறந்து கெடுறுவா னென்று கொள்ளல்வேண்டும். கடவுளுக்குத் தாய் தந்தை யாவார் யாவரென்று எவரைக் கேட்பினும் அவரெல்லாம் அவற்குத் தாய்தந்தையர் இலரென்றே சொல்லுதலால், எவரா லும் அவன் பிறப்பைக் கேட்டறிய முடியாமையின் அவன் பிறவாதவன் என்பது தெளியப்படும். அவ்வாறு தெளியப் படவே அவனுக்கு இறப்பும் இல்லையென்பது தானே போத ரும். எவ்வெவ் வுயிர் பிறக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் இறக்கின்றன. பிறவி யெடுத்த உயிர்களுக்கே இறப்பும் நிக ழக் காண்கின்றேமேயல்லது பிறவாதவைகள் இறத்தலை யாண் டுங் கண்டிலேம்.

'பிறப்புண்டேல் இறப்புண்டாம், இறப்புண்டேல் பிறப் புண்டாம்' என்னும் மூதறிஞர் மொழியும் இவ் வுண்மையினை யே வலியுறுத்துகின்றது. பிறந்திறப்பனவெல்லாஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய உயிர்களென்றும், பிறந்திறவாதவன் ஒருவனே இறைவன் என்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்வது மிக வும் இன்றியமையாததாகும். இவ்வாறு உயிர்களுக்கும் இறை வனுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினையும் அவ் வேறுபாட்டுக்கு ஏதுவான இலக்கணங்களையுங் கடைப்பிடியாக உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுவது பெரும்பயன் பெறவேண்டும் மக்களின் மெய்யுணர்ச்சிக்கு முதன்மையாகும். இவ்வேறுபாட்டினைக், கடவுளுக்குரிய பிறந்திறவாச் சிறப்பிலக்கணத்தை முதன்முதற் கண்டறிந்தவர்கள் சைவசமய நன்மக்களே யாவர். பழைய யூதர்களும், மகமதியர்களுந் தவிர மற்றச் சமயத்தவர்களெல் லாரும் பிறந்திறக்கும் உயிர்களையே அவ்வவர்பாற்காணப்பட்ட சில ஆண்மைச் செயல்களாற் கடவுளாகப் பிறழ உணர்ந்து

அவை தம்மையே கடவுள்நிலையில் வைத்து வணங்கி வருகின்றார்கள். ஆனால் இத் தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள சைவசமயத்தவர்கள் மட்டும் பண்டைக்காலந் தொட்டுப் பிறந்திறவாத் தன்மையனை முழுமுதற்கடவுளாவன்எனத் தெளியஉணர்ந்து இன்றுகாறும் அக் கொள்கையிற் சிறிதும் வழுவாதவர்களாய் நிலைபேறுற்று வருகின்றனர். பிறப்பிறப்பில்லா இக்கடவுளிலக்கணத்தை நம் சைவசமய ஆசிரியரும் பிறரும் வலியுறுத்திப் பாடிய பாட்டுக்களை முன்னரே நுங்கட்கு எடுத்துக்காட்டினேம். இன்னும் நம் சந்தானாசிரிய ராகிய அருணந்தி சிவனாரும்,

"யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர், மற்றத் தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும் பிறக்கும் இறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலால் இவைஇலாதான் அறிந்து அருள்செய்வ னன்றே"

என்று வரையறுத்துக் கூறிய அருமைத் திருப்பாட்டும் நம்மனோர் ஒவ்வொருவர உள்ளத்திலுங் கன்மேற்செதுக்கிய எழுத்துப்போல் நிலைபெற்று நின்று நினைவுகூரற் பாலதாகும்.

அங்ஙனமாயினும், முன்னே யூதர்களும் மகமதியர்களுங் கூடக் கடவுளுக்குப் பிறப்பிறப்புச் சொல்லவில்லை யென்றமையாற் சைவ நன்மக்களே அக் கடவுளிலக்கணத்தை அறிந்தார்களென்பது யாங்ஙனமெனின், அவர்கள் கடவுளுக்குப் பிறப்பிறப்புச் சொல்லாவிட்டாலுங் கடவுள் பிறந்திறவாதவன் என்பதனையும் உயிர்களே பிறந்திறப்பன என்பதனையுஞ் சைவசமய ஆசிரியர்களைப் போலப் பிரித்துக்காட்டி அவர்கள் ஆசிரியன்மார் எவருந் தமது விவிலிய வேதத்திலாதல் குரானிலாதல் வலியுறுத்திச் சொல்லி விளக்கினாரில்லை. மற்றுத் தமிழாசிரியர்கள் நூல்களிலோ மிகப் பழையகாலந் தொட்டே கடவுள் வினையின் நீங்கினவனென்றும், அவன் பிறவாயாக்கையன் என்றுந், தந்தை தாய் இல்லாதவனென்றும், எல்லா உயிர்களும்

இறந்த சுடுகாட்டில் தான் என்றும் இறவாது நின்றே ஆடுவா னென்றும் பலகாலும் வற்புறுத்திச் சொல்லும் மெய்யுரைகள் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுகின்றன. ஏனைச் சமயத்தவர் நூல் களிலோ இங்ஙனம் வரையறுத்துரைக்கும் மெய்யுரையினைக் காண்டலியலாது. இறைவனிலக்கணத்தைத் தெளிய உணர் தலும் இயலாது. ஆகவே, பிறப்பு வளர்ப்புகள் ஒருவாற் றானுங் கேட்டறியப்படாத முதல்வனுக்கு எவ்வகையான கேடும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழாதென்பது தெரித்தற் பொருட்டாகவே 'கேடொன்றில்லான்' என்னுஞ் சொற்றொட ரைக் 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்குப் பின்னே பெரிதும் இயைபுபடவைத்து மாணிக்கவாசகப் பெரு மான் அருளிச்செய்வாராயினர்.

இனிக், 'கிளையிலான்' என்பது 'சுற்றத்தாரை இல்லாத வன்' என்று பொருள்படும். உறவினரைக் குறிக்குஞ் சுற்றம் கேள் உறவு முதலான பல தமிழ்ச்சொற்க ளிருக்கவும் அவற் றை யெல்லாம் விட்டுக் கிளையென்னுந் தமிழ்ச்சொல்லால் அடி கள் அதனை அருளிச்செய்திருக்கும் நுட்பம் ஆராயற்பாலது. கிளை யென்னுஞ்சொல் ஒருவர்க்கும் அவரோடு உடம்பின் தொடர்பு உடையார்க்கும் உள்ள நெருங்கிய இசைவினைத் தெரிவிக்குமாறுபோல் மற்றச்சொற்கள் தெரிவிக்கவில்லை. கிளை யென்பது முதன்முதல் மரத்தின் கோடுகளுக்கே பெயராக வழங்கப்பட்டதாகும். ஒரு மரமும் அம் மரத்தினின்று பல கவர்களாகப் பிரியுங் கிளைகளும் ஒன்றைவிட்டொன்று வேறு காமற் பெரிதும் இயைந்து நிற்கின்றன. இங்ஙனமே ஒருவ னுக்குக் கிளைகள்போல் நெருங்கிய தொடர்புடையாரதற் குரி யார்: அவன் தான் பிறத்தற்கு இடமான தாய் தந்தையருந், தன்னோ டுடன்பிறந்த தமையன் தம்பி முதலியவருந், தம்மி னின்று பிறக்கும் மக்களும், அம் மக்களினின்று பிறக்கும் மக் களுந், தன்னோ டுடன்பிறந்தாரினின்று பிறக்கும் மக்களும்,

அம் மக்களுக்கு மக்களும் என அவனோடு நெருங்கிய உறவு வாய்ந்தாரே யாவர். மற்றச் சுற்றத்தார் உறவினர் கேளிர் என் பவரெல்லாம் அவனுக்கு அத்துணை நெருக்கம் உடையாரல் லர். அதுபற்றியேதான் ஒருவனுக்கு மிக நெருங்கிய உடம் பின் தொடர்புடையாரைக் குறித்தற்கு மாணிக்கவாசகப்பெரு மான் கிளை யென்னுஞ் சொல்லைச் சிறந்ததொன்றாக எடுத்துக் கொண்டார்.

இனி, இறைவன் தான் பிறத்தற்கு இடமான தாய்தந்தை யருந், தன்னோ டுடன்பிறந்தாருந், தனக்கு மக்களாவாரும், அம்மக்களுக்கு மக்களாவாருந், தன்னுடன்பிறந்தார்க்கு மக்க ளாவாரும், அம் மக்களுக்குப் புதல்வராவாரும் இல்லாதவ னென்பது முன்னமேபெறப்பட்டமையால், அத்தகைய நெருங் கிய சுற்றத்தொடர்பு சிறிதுமில்லாதவன் என்பதை அறிவித் தற்கே 'கிளையிலான்' என்றார். கிளைஞராகிய பெருந்தொடர்பு இல்லாதவர்களுக்கு அத்தொடர்புபற்றி வரும் மற்றைச் சுற்றத் தாரும் இல்லாமை தானே பெறப்படுமாதலால், இறைவனுக்கு வேறு அகன்ற சுற்றத்தாரும் இல்லை என்பது இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். நெருங்கிய உடம்பின்தொடர்பி லிருந்தே ஏனை எல்லாச் சுற்றங்களும் அச் சுற்றங்களைப்பற்றி வரும் பல் வேறு அல்லல்களும் ஒன்றிலிருந் தொன்றாய்க் கிளைக்கக்காண் டலால், அவ் வெல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான உடம்பின் தொடர்பினை இறைவன் ஒரு சிறிது மில்லாதவன் என்பது தெரித்தற்கே உடம்பின் தொடர்புக்குப் பெயரான கிளையென் னுஞ் சொல்லை எடுத்தாண்டு அச் சொல்லால் எவ்வகைத் தொடக்குமில்லாத இறைவனியல்பைச் சுருங்கச் சொல்லல் ஆழமுடைத்தாதல் என்னும் அழகுபெறக் கூறிய அடிகளின் அறிவின் திறத்தை என்னென்பேன்!

அங்ஙனமாயின், எண்ணிறந்த உயிர்கள் இறைவன் என் றுள்ளானோ அன்றுதொட்டே அவனிடத்தில் தாமும் தம்

மிடத்தில் அவனுமாக நெருங்கிய தொடர்புடையராய் இருத்தலால் உயிர்களை அவனுக்குக் கிளைஞராகக் கூறுதல் பொருத்தமன்றோ எனிற், கிளைஞரென்பார் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் இருக்குந் தன்மையராவர். இது கிளையென்னுஞ் சொல்லின் முதற்பொருளினாலேயே இனிது விளங்காநிற்கும். எங்ஙனமெனின், மரத்தாற் கிளையுங் கிளையால் மரமும் உயிர்வாழ்கின்றன. அடிமரத்தை வெட்டினாற் கிளைகள் பட்டுப்போம். கிளைகளையெல்லாம் வெட்டினால் மரமும் பட்டுப்போம். இது பெரும்பாலும் எல்லா மரங்களிடத்துங் காணப்படும் உண்மை நிகழ்ச்சியாம். இதுபோலவே தாய் தந்தையர் தம் மக்கள் இளைஞரா யிருக்கும்பொழுது அவர்க்கு உதவியுந் துணையுமாய் நின்று அவரைப் பாதுகாத்து உயிர்வாழச் செய்கின்றனர். மக்கள் வளர்ந்து பெரியராம்பொழுது தம் தாய்தந்தையர் ஆண்டின் முதிர்ந்து வலிவுகுன்றப் பெறுதலால் மக்கள் அவர்க்கு உதவியுந் துணையுமாய் நின்று அவரை உயிர்வாழச் செய்கின்றனர். இங்ஙனமே உடன்பிறந்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் நின்று உயிர்வாழ்தலை நேரே காண்கின்றோம். ஆகவே, கிளைஞராவா ரெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் நின்று ஒழுகினால் மட்டும் அவர் கிளைஞரென்று பெயர்பெறுதற் குரியாரென்பது பெறப்படும். இந்த முறையில் வைத்துக் கடவுளுங் கடவுளொடு தொன்றுதொட்டு இருக்கும் உயிர்களும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாயிருந்து உயிர்வாழுந் தன்மையராயின், அவர்தம்மையுங் கிளைஞ ரென்று மொழிதல் பொருந்தும். கடவுள் உயிர்களுக்கு உற்றதுணையும் உதவியுமாய் நிற்றல்போல உயிர்களுங் கடவுளுக்கு உற்ற துணையும் உதவியுமாய் நின்று அவரை உயிர்வாழச் செய்குவராயின், அவரை அவர்க்குக் கிளைஞரென்று கூறுதல் பொருத்தமாம். மற்று உயிர்களோ பண்டுதொட்டே அறியாமை யென்னும்

பேரிருளால் விழுங்கப்பட்டுத் தம்மையும் உணராமல் தம் உயிர்க்குயிராய் நின்று தமக்குப் பேருதவி செய்துவரும் முதல்வனையும் உணராமல் வலியற்ற நிலையினராய் இருத்தலாலும்; இறைவனுடைய உதவியைப் பெற்று அறிவுவிளங்கித் தம்மையுந் தலைவனையும் உணருந்நிலை வந்த ஞான்றுந் தம்முடைய அறிவுஞ் செயலும் இறைவன்றன் பேரறிவு பேராற்றல்களின் முன் வலிவிழந்தனவாயே இருப்பதல்லது அவ் விறைவற்குத் தம் அறிவாலுந் தஞ் செயலாலுஞ் செய்யத்தக்க உதவி சிறிதுமில்லாமையாலும், எல்லாச் செல்வமுஞ் செயலும் உடைய இறைவனுக்குமுன் அவ் உயிர்கள், செயலிழந்த வறிய இரவலரே யாவரல்லது அவனுக்குக் கிளைஞராதல் ஒருவாற்றானுஞ் செல்லாது. இங்ஙனம் எண்ணிறந்த இவ் உயிர்த்தொகைகளையெல்லாம் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்குக் கிளைஞராகச் சொல்லுதல் ஒருவாற்றானும் இசையாமையால், இவ் உண்மையை நன்குணர்ந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'கிளையிலான்' என்று அருளிச்செய்தாரென்பது.

இனிக், 'கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்' என்னுஞ் சொற்றொடர் பிறர் சொல்வனவற்றைச் செவியென்னுங் கருவியாற் கேட்டு அறியும் நம்மனோர் போலாது, அக் கருவியில்லாமலே உலகின்கண்ணுள்ள எல்லா மக்களுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களையும் நினைக்கும் நினைவுகளையும் அறியவல்லான் எனவும், வாயென்னுங் கருவிகொண்டு பிறர்பால் அறியவேண்டுவனவற்றைக் கேட்டறியும் நம்மனோர் போலாது அக்கருவியின் உதவியில்லாமலே பிறர் உள்ளத்து நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாந் தன் நினைவினாலேயே உணரவல்லான் எனவும் இருபொருள் தருவதாம். மக்கட்பிறவியினராகிய நாம் செவியினுதவியின்றிப் பிறர் சொல்வனவற்றைக் கேட்டுணரும் ஆற்றலில்லாதவர்களா யிருக்கின்றோம். வாயினுதவியின்றிப் பிறரை வினவித் தெரியவேண்டுவனவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள இய

லாதவர்களாயிருக்கின்றோம். செவியும் வாயுமில்லாத செவிடரும் ஊமரும் அக்கருவிகள் இல்லாமையாற் படுந் துன்பத்தைக்கண்டு எவ்வளவு இரக்கமுறுகின்றோம். தம்மினும் அறிவிற் சிறந்தவர்களில்லையெனவுந், தம்மினும் வலிமையிற் சிறந்தவர்க ளில்லையெனவும் இறுமாந்து நின்றோர் குருடர் ஊமர் முதலான உறுப்பறைகளைக்கண்டு தாமும் அவர்களைப்போற் பழுதுபட்டிருந்தால் தம்முடையநிலையும் எவ்வளவு துன்புறத் தக்கதா யிருக்குமென்று நினைந்து அதனுல் தமதுசிறுமையும் எல்லாம்வல்ல இறைவன்றன் பெருமையும் உணர்ந்து நெஞ்சம் நெக்குருகுதலைக் காண்கின்றோமல்லமோ? இங்ஙனமே இவ்வரிய உடம்பில் அமைந்த மற்றைப்பொறிகளும் மற்றை உறுப்புக்களும் பழுதுபட்டுப் போகுமாஞல், அவ்வுடம்பின்கண் நிற்கு முயிர் அதனுல் அறிவு விளங்கப்பெருது ஏதொரு செயலுமின்றி வெறுங்கல்லைப்போற் கிடக்குமன்றோ? இறைவன் அருள்கனிந்து அளித்தருளிய இவ்வுறுப்புகளின் உதவியை முழுதும்பெற்று உயிர்வாழுஞ் சிலர் அவ்வுதவியைத் தினைத்துணையும் நினைந்துபாராமல் யாமேகடவுளென்று செருக்கிப் பேசாநிற்பர். அவருடைய செருக்கெல்லாம் அவர்தம் உறுப்புகள் சீர்குலைந்துபோஞல் நிலைக்குமோ சொன்மின்கள் அன்பர்களே!

இவ்வாருக உடம்பினுதவியும் உடம்பிலமைந்த உறுப்புகளினுதவியும் இன்றி அறிவுஞ் செயலுங் கைகூடப்பெருத நம்மனோர் நிலைமைக்கும், இவ்வுறுப்புகளின் உதவி சிறிதும் வேண்டாமலே எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களிலுள்ள எண்ணிறந்தகோடி உயிர்களையுங் "காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி" வரும் எல்லாம்வல்ல ஐயனுடைய நிலைமைக்கும் ஒப்புமை எங்கே! தொன்றுதொட்டே பேரிருளாகிய அறியாமையிற்கிடந்து அறிவொளிமழுங்கிப் பின்னர் இறைவன்தந்த உடம்பாலும் அவ்வுடம்பின் உறுப்புகளாலுஞ்

சிறிதுசிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்றுவரும் நம்மனோர்க்கே ஊனுடம்பின்கருவிகள் வேண்டப்படுவதன்றி, இக்கருவிகளைப் படைத்துக்கொடுக்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கு இக்கருவிகளும் இவற்றினுதவிகளுஞ் சிறிதும் வேண்டப்படா; இதுபற்றியே,

"செவியினுற் கேளாததாய்ச் செவியினைக் கேட்பிப்பதாய் உள்ளதெதுவோ அதுவே பிரமம் என்றும், வாயினுற் பேசாததாய் வாயினைப் பேசுவிப்பதாய் உள்ள தெதுவோ அதுவே பிரமம் என்றும் அறி; அதன் பக்கத்தேயிருந்து அதனுல் இயக்கப்படுகின்ற நீ பிரமமாகாய்"

எனக் கேநோபநிடதம் வற்புறுத்துக் கூறுவதாயிற்று. இவ்வுண்மையினையே மாணிக்கவாசகப்பெருமான், 'கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்' என்னுஞ் சொற்றொடரால் தெளியக் கூறினுர்.

என்று இதுகாறுங் 'கேட்டாரு மறியாதான், கேடொன்றில்லான், கிளையிலான், கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்' என்பனவற்றுற் பெறப்பட்ட கடவுள் இலக்கணங்கள் அவ்வளவும் இந்நிலவுலகத்துள்ள எல்லா மக்களாலும் எல்லாச் சமயத்தாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவனவேயாகும். ஆகவே, எல்லார்க்கும் உடன்பாடான இவை கடவுளுக்குரிய பொது இலக்கணங்க ளெனப்படும். இப்பொது இலக்கணங்களால், இப்பொது விலக்கணங்களை உடையவராக நம்மால் ஆராய்ந்தறியப்பட்ட கடவுள்நிலை, சிற்றறிவினராகிய நமது சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாததா யிருக்கின்றது. எப்பொருளுங் கடந்த முதல்வனை, எவராலுங் கேட்டறியப்படாத தலைவனை, எவ்வகை அழிவுக்கும் அகப்படாத ஆண்டவனை, எவ்வகைப்பட்ட கிளைஞருமில்லாத தன்னந் தனியனை, யாமறியாதே யாம் கேளாதே இருக்கவும் எமக்கு வேண்டுவனவெல்லாந் தந்து தலையளித்துவருந் தோன்றுத் துணையை ஏழையேம்

எங்ஙனங் காண்பேம்? அவனது அருட்பேரமிழ்தத்தை எங்ஙனம் பருகுவேம்? எம்மை இடையறாது பற்றித் தொடர்ந்து வரும் பிறவித் துன்பத்தை எங்ஙனம் நீக்குவேம்? என்று எண்ணி எண்ணி நெஞ்சங் குழையாநின்ற நேரங்களில் அவனது எட்டாநிலைமையில் எம்மனம் பற்றுவதின்றாய் அவன்திருவுருவினைக் காணவும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு தேம்பவும் விழைந்து என்பில்லாப் புழுவினுங் கடைப்பட்ட எம்மையும் கடைக்கணிப்பனோ என்று எமதுள்ளம் ஏங்குகின்றதன்றோ? அத்தகைய அடங்கா ஏக்கத்தின்பாற்பட்ட எம் சிற்றுயிர்க்குக் கடவுளின் எட்டா நிலைமையைச் சொல்லிச் சொல்லிக் காட்டுவதால் எம் ஏக்கந் தீருமோ? தீராதன்றே! அவன், தன்னில் எவ்வளவு பெரியனுயினும் எவ்வளவு எட்டா நிலைமையனுயினும் எம்போன்ற சிற்றுயிர்களுக்கு இரங்கி எளிவந்துதோன்றி அருள்செய்யினன்றோ எமதுஏக்கந் தீரும். அப்போதன்றோ எமதுள்ளம் இவ்வுலகத்தைமறந்து, இங்குள்ள தொடர்புகளை மறந்து மேலெழும்பி அவன் திருவடிகளிற் படியும்; அப்போதன்றோ கடவுளின் உண்மை நிலை எமக்கு விளங்கும். அதுகாறுஞ் சருக்கரையைக் கண்டறியாதவன், அதன் சுவையைச் சுவைத்தறியாதவன் அதன் இனிமையினை வியந்து வியந்துபேசிச் சலிப்படைவதல்லது அதனைப்பெற்றுச் சுவைத்து மகிழும்வகை அவற்குக் கைகூடாத வாறுபோல், யாமும் கடவுளின் எட்டாத நிலைகளை, அவன்றன் பேரின்பப் பெருஞ்சுவையைப் பேசிப்பேசி எண்ணி எண்ணி வாடுவதல்லது அவனைப் பெற்று அவனது பேரின்பவயமாய் நிற்கும் பெரும்பேறு எமக்குக் கைகூடுமோ?

"கடவுள் தாமே தோன்றியவ ரென்பதும், அவரது இருப்பு இன்றியமையாத தென்பதும், மாயையைக் கடந்தவ ரென்பதும், அவர் எளியர் என்பதும், சிற்றுயிர்களிற் காணப் படும் வரிசைக்கும் உள்வேற்றுமைக்கும் அவர் மேம்பட்டவ

ரென்பதும், பகுக்கப்படாதவ ரென்பதும், உயிருள் பொருள்களிலும் இயக்கங்களிலும் இன்றியமையாத் தன்மைகளிலும் அமையப்பெறாத தன்மைகளிலும் மறைந்துள்ள செயல்களிலும் வெளிப்பட்ட செயல்களிலும் உள்ள வேற்றுமைகள் அவர் உடையரல்லர் என்பதும், அவர் ஓரினத்திற் சேர்க்கப்படுதலில்லாதவரென்பதும், மெய்ம்மை வாய்ந்த அளவிலாத் தன்மையரென்பதுந், தாம் காட்டும் நல்லியல்புகளுக்கு வேறான திருவுருவம் வாய்ந்தவ ரென்பதுந், தீமையின் இருப்புக்கு இடந்தருவரேயன்றி அத்தீமையினை உண்டுபண்ணுபவர் அல்லரென்பதுந், தாமே எல்லா முடைய ரென்பதுந், தம்பாலன்பினர் என்பதுந், தம்பால் தனித்த பேரின்பத்தை உடையரென்பதும் ஆகிய அவருடைய இயல்புகள் எமது வாழ்க்கையோடு எவ்வகையான தொடர்புகொண்டு நிற்கின்றன? அவருடைய இவ்வியல்புகள் தனித்தனியே தமக்கு ஒத்த வகையாக எமது ஒழுகலாற்றினைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு இடஞ்செய்பாவாயின், அவை உண்மையே யாயினும் அல்லதவை பொய்யேயாயினும் அவை ஒருவனுடைய சமயவாழ்க்கைக்கு எந்தவகையில் வேறுபட்ட பயனைத் தரக்கூடும்?

“என்னளவில் மேற்குறிக்கப்பட்ட கடவுள் இயல்புகளைப் பற்றிய நினைவுகளுக்கு மாறானவைகளைச் சொல்வதில் யான் வெறுப்புடையேனாயினும், இவைகள் குற்றமில்லாதனவாகவே எடுக்கப்படுமாயினும் நமது சமயவாழ்க்கைக்கு இவை தினைத்துணையாவது பயன்படுமென்று கருதக்கூடவில்லை என்பதைத் திறந்து சொல்கின்றேன். ஆகவே, இவை ஒன்றும் உண்மையாவன அல்ல. கடவுள் எளிமையுடையரா யிருந்தால் அந்த இயல்புக்குப் பொருத்தமாம்படி யான் எவ்வகையான ஒழுகலாற்றில் ஒழுகக்கூடும், அதனைச் சொன்மின்கள்! அவர் தனிப்பட்ட நிறைவான இன்பமுடையரானால், அதனை உணர்வதனால் யான் எனது நடக்கையை எவ்வாறு வகுத்துக்கொள்

எக் கூடுமோ அதனைச் சொன்மின்கள்! அத்தகைய இயல்பு களைப் பற்றிய சொற்றொகுதிகள் கடவுளைப்பற்றிய உண்மை யான உணர்ச்சியை எமக்குத் தருகின்றனவா? கடவுளிருப் பினை நம்பிய கோட்பாடுகள் தொடர்பாக நிலவுமாயினும், உண்மைச் சமயமானது இந்நிலவுலகத்தில் இல்லாமற் பறந் தோடிவிடும். ஆனால், பயன்படத்தக்க சமய வாழ்க்கையி லிருந்து நோக்குவேனானால், மேற்குறித்த வெற்றியல்புகள் கல் விப்புலமை மிக்கோர் கட்டிவிட்ட சிறிதும் பயன்படாத கட் டுப்பாடுகளே யல்லாமல் அவற்றை வேறென்னென்று விளம்பு வேன்!

"இனி, அவை அங்ஙனமிருக்க நமது ஒழுக்கமுறைக்கு ஒத்த கடவுளின் இயல்புகளைச் சிறிது ஆராய்வாம். இவ்வியல் புகளோ அச்சத்தையும் நம்பிக்கையினையும் நிலைபெறச்செய்து தூய துறவு வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை கோலுகின்றன. யாங் ஙன மெனிற், கடவுள் தூயதன்மை யுடையரென்று கொண் டால், அவர் உயிர்களின் நன்மையினை யன்றி வேறொன்றனை யுங் கருதார். அவர் எல்லாம் வல்லரென்றுகொண்டால் அவர் அந் நன்மையினை உயிர்களுக்கு முடித்துத்தர வல்லுநராவர். அவர் எல்லாம் உணர்பவர் என்று கொண்டால் அவர் இருளி லும் நம்மைக் காண வல்லுநராவர். அவர் நடுநிலையாளரென்று கொண்டால் நம்முடைய தவறுகளைக்கண்டு அவர் ஒறுக்க வல்லுநராவர். அவர் அன்புடையரெனக் கொண்டால் நமது இழுக்கங்களை அவர் மன்னிக்கவும் வல்லுநராவர். அவர் மாறாத இயற்கையரென்று கொண்டால் அவரது உதவியில் நாம் நம்பியிருக்கக் கூடும். இத்தகைய இயல்புகளே நமது வாழ்க்கையொடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக இருத்த லால், இவைகளைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் இன்றியமையாததாகும். கடவுள் உலகத்தைப் படைத்ததன் நோக்கம் அவர் தனது பேரருட் சிறப்பினை உயிர்களுக்கு

ஒழுக்கமேயன்றி யென்பதே யாதலால் இவ்வியல்பும் நமது வாழ்க்கையோடு கிட்டியான தொடர்புடையதாக விளங்கா நிற்கின்றது"* எனவும், "கடந்த நிலையினைக் கூறும் மாயா வாத ஆராய்ச்சியுரைகள் சமய உண்மையினை உலகமெல்லாந் தழுவும்படி செய்யமாட்டாதனவாய் வழுவுகின்றன"† எனவும் அமெரிக்காவில் மெய்யுணர்வினராய் விளங்கிய உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னுஞ் சான்றோர் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்துஉரைத்த அறிவுரைகள், கடவுளின் பொதுவியல்பாகிய கடந்த நிலைமையினை வற்புறுத்து உரைக்குங் கோட்பாடுகள் சிற்றுயிர்களாகிய நமக்கு எவ்வாற்றானும் பயன்படா என்பதையும், அவர் சிற்றுயிர்க ளெல்லாவற்றிற்கும் வேண்டுவதாகிய அழியாப் பெரும் பேற்றை நல்குதற்கும் அதனை நல்குதற்பொருட்டு எளியராய் வந்து அவைதம்மை ஆட்கொள்ளுதற்கும் அவர்க்கு இயற்கை யாயுள்ள அன்பும் அருளும் இரக்கமுமாகிய அரும்பெரியல்பு களை எமக்கு எவ்வாற்றானும் பயன்படுமென்பதையும் இனிது விளக்குகின்றன.

கடந்த நிலைமையனுய்நிற்கும் இறைவனைச் சிற்றுயிர்களா கிய எம்முடன் நெருங்கத் தொடர்பு படுத்துவன, அன்பும் அருளும் இரக்கமுமாகிய இவ்வியல்புகளேயாம். சிற்றுயிர்க ளாகிய எமது இவ் வுலகவாழ்க்கையி னுள்ளும் ஒருவரோடு ஒருவரை மனமகிழ இசைவித்து உயிர்வாழச்செய்வதும் அன் பும் அருளும் இரக்கமும் அல்லவோ? அன்பில்லாதவர்கள், பிற உயிர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்காதவர்கள் ஒருவ ரோடொருவர் கூடி உயிர்வாழ்தலும் உதவிவேண்டும் உயிர்க ளுக்கு உதவிபுரிதலும் உலகத்தில் நிகழக் கண்டதுண்டோ சொன்மின்கள்! இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத்

---

* Professor William James' 'The Varieties of Religious Experience' pp. 445-447.

† Ibid p. 454.

திருவள்ளுவ நாயனார், “அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்
புடையார், என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”

என்று அருளிச்செய்வாராயினர். தானீன்ற குழந்தை கொட்டாவிப்பட்டு வருந்துகையில் ஊணும் உறக்கமுமின்றி அதன் பக்கத்தே இருந்து தாயானவள் கண்கொண்டு வருந்துமாறு செய்வது எது? போர்மேற் சென்ற தன் கணவன் இறந்தானெனக் கேட்டு ஏங்கி உயிர்துறக்க நங்கையை அங்ஙனம் உயிர்துறக்குமாறு செய்தது எது? தான் வழிபடுங் கடவுளின் திருவுருவக் கண்ணினின்று செந்நீர் வடிய நோக்கி ஆற்றாது தன் கண்ணை இடந்து அக்கடவுள் வடிவத்தின் கண்ணில் அப்பிய கண்ணப்பரை அங்ஙனம் அப்புமாறு செய்தது எது? ஈன்று அரிய பன்றிக் குட்டிகள் தம் தாயினை இழந்து நிலைக்களன் காணாது தத்தளித்தலைக் கண்டு தாங்காமல் தாய்ப் பன்றி வடிவெடுத்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கிய இறைவனை அங்ஙனம் செய்யுமாறு ஏவியது எது? வேடனால் துரத்தப்பட்டுத் தன்னகம் புகுந்த புறவின் அல்லலைக் கண்டு, அப்புறவின் எடைக்கு ஈடாகத் தன்னுடம்பின் தசையினை அறுத்துக் கொடுத்த சோழமன்னனை அங்ஙனஞ் செய்யுமாறு தூண்டியது எது? என்று நன்கு ஆராய்ந்து உணரின் அன்பும் அருளும் இரக்கமுமே அவ்வாறெல்லாம் செய்வவாயின என்பது புலப்படுகின்றதன்றோ?

ஆகவே சிற்றுயிர்களுக்குச், சிற்றுயிர்களின் அறிவுக்கு, நினைவுக்கு எட்டாத நிலையில் நிற்குங் கடவுளை அவ்வுயிர்களின் அறிவுக்கும் நினைவுக்குங் காட்சிக்குங்கூட எட்டிய நிலையிலே எளிதாகக் கொண்டுவந்து காட்ட வல்லது கடவுளிடத்துள்ள அருட்டன்மையே என்பது நன்கு விளங்கற்பாலதாம். கடவுள் மற்றை எல்லா உயர்ந்த தன்மைகளும் உடையராயிருப்பினும் அவ்வருட்டன்மை ஒன்றுமட்டும் இலராயின் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்துற்ற உயிர்களையும் நாம் காண்டலியலாது. பிறர்படுந் துன்பத்தைக் கண்டு இரக்கப்படாத ஒருவன்

யாவர்கட்கு எளிதாய் உதவியுஞ் செய்யக் கண்டதுண்டோ? இரக்கமும் ஈரநெஞ்சமும் இல்லாதவர்கள் பிறரோடு அன்பாய்ப் பேசினும் எங்கே அவர்க்கு உதவிசெய்ய நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சும் நடுநடுங்கிப் பிறரொடு பேசாதும் அவரோடு அளவளாவாதுந் தனித்துறையு நிலையை அடைதலைக் கண்டாயன்றே? இத்தகைய துறவிகளேபோல கடவுளும் ஒருவராய் விடுவாராயின், எமது உயிர்வாழ்க்கை இவ்வுலகத்தில் நடைபெறுமென்று கனவிலும் நினைதல் கூடுமோ? ஆதலினாலன்றோ, நம் சைவசமயத் தெய்வமாகிய சிவபிரான் தன்னை இத்தகைய துறவுநிலையிற் சேர்த்துக்கொள்ளாது கங்கையும் உமையுமாகிய இருமனைவியரையும், பிள்ளையார் முருகனென்னும், இரண்டு மக்களையும் உடையனாய்த் தனக்கு அன்பே வடிவென்பதை உணர்த்தலாயினான். இவ் வரும்பெருண்மை பற்றேரிடத்தும் நம் மாணிக்கவாசகப்பெருமானால்,

"தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ"

என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது.

அன்பர்களே! இங்கே யாம் கூறியதுகொண்டு எல்லாம் வல்ல முதல்வனுக்கு மனைவிமாரும் மக்களும் உளர்போலும் என நினைந்து நமது முழுமுதற் றெய்வத்தை இழிவாக நினைந்துவிடேன்மின்! மனைவி மக்களென்ற தொடர்பெல்லாம் அன்பினைப் புலப்படுத்தும் அடையாளங்களேயாம். அன்பும் இன்பமுமாகிய தன்னியல்புகள் தன்னோடு தொடர்புடையாரிடத்துப் புலனாவனவன்றி வேறு தாமாகவே புலனாவனவல்ல. இறைவனுடைய அன்பையும் இன்பத்தையும் பெறுதற்கு உரிமை உடையராய் அவனை நெருங்கி நிற்கும் நாமெல்லாம் அவனுக்கு மனைவியரும் மக்களுமே யாவம். மனைவி மக்களென்ற

தொடர்புகளின் உண்மையை ஆழ்ந்து ஆராயுமிடத்து அவை அன்பென்னும் விகாரத்தின் மேலீட்டிற் கிளர்ந்தெழுந்த தொடர்புக பாவின் செறிவுமுதிர்ந்த கனிகளேயாம். இன்னும் இக்கதை குறுகி கொண்டிடத்து உலகிலேங் கூறும் புலனுகர்வுப் பயன்கள் அத் துட் கருவிகளுக்குத் தகுதியைப் புலனுக் காட்டுகின்ற னும் ஞாயிறுபோல அக்கொண்டிப்புகள் அன்று கருதுதல் இழுக்காது. இந்த முறையிலேதான் கடவுளுக்குச் சிறப்பாகிய காரிகைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு கருதப்பாற்றின்பாலதென்க. சிவபெருமானுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் உள்ள உறவுக்குரிய தொடர்புத்தலை வகையால் இன்றியமையாது கூறுவாராயினர். இது கொண்டு கடவுள் தாம் கட்டளையிடுவராயினுந், தாம் அந் நிலையிலேயே இருக்கும் விருப்பு இலராய், மக்களுக்குத் தம் பேரின்பத்தை வழங்குதற் பொருட்டு எழுந்த பேர் அருட் டன்மையால் எமக்கு எளியராய் எமக்கு அணுக்கராய் யாம் வேண்டுவனவெல்லாம் வந்து உதவிசெய்யுந் திறப்பியல்பு வாய்ந்தவரென்பதே அறிதல்வேண்டும். இது வெறுஞ் சொல் லளவில் நில்லாது உண்மையாக நிகழ்வதாதலை, மாணிக்கவா சகப் பெருமான் தமக்கு இறைவன் கட்புலனாக எழுந்தருளி வந்து அருள்செய்த உண்மை அருள் நிகழ்ச்சியை எடுத் துக் காட்டாய்க் கூறுவான் புகுந்து,

"நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டி"

என்று அருளிச் செய்வாராயினர்.

இதன்கண் 'நாட்டார்கள் விழித்திருக்க' என்றது உல கத்திலுள்ள மக்களெல்லாரும் இறைவனைக் காண்டற்குரி அவன்றன் அருள் உதவியைப் பெறுதற்கும் வேட்கை பெரி துடையராய் இறைவன் தமக்குருப் புலப்படும் நேரத்தை எதிர்பார்த்து அதிலே கண்ணுங் கருத்துமுடையராய் முனைந்து

நிற்றலே விளக்காநிற்கும். மக்களுள் எத்துணை இழிந்தோருங் கடவுளென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்ட அளவானே அவனைக் காண்டலில் வேட்கையுங் கருத்தும் உடையரா யிருக்கின்றனர். அவ்வாறவர் வேட்கை மிகுந்துள்ளாராயினும், அவ் வேட்கையின்படி கடவுளைக்காணும் முயற்சியிலேயே அழுந்தி நிற்கமாட்டாமல் உலகஇன்பங்களில் இழுப்புண்டு போதலின், அவர் கொண்ட வேட்கை கைகூடாது ஒழிகின்றது. இவரங்ஙனமொழிய, இப்பொதுமக்களின் வேறான சிலர் பெருவேட்கையும் பெருமுயற்சியும் உடையராய்த் தவமுயற்சியிற் புகுந்து கடவுளைக் காண்டலிலேயே கருத்து ஒருங்கி நிற்பர். அங்ஙனம் நிற்பார்க்குங்கூட இறைவன் கட்புலனாய்த்தோன்றி அருள்செய்யாது, தமக்கு அவன் நேரே தோன்றி அருள் செய்த அருட் பெருந்திறத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ‘ஞாலத்துள்ளே நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி’ என்று அருளிச்செய்வாராயினர். இங்ஙனமே பிறிதோரிடத்தும்,

“மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து
உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்
மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்கு
அத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்ணென ஒளித்தும் சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும்போய்த்

சுற்றமை துறந்த வெறுப்பி னாக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த வொளித்தும்
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்
பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலிற்
றாடளை இடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்
தன்னே ரில்லோன் தானே யான தன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்"

என்று அடிகள் திருவாய் மலர்ந்தமை காண்க.

அற்றேல், தவமுயற்சியிற் புகுந்த முனிவரானும் அறியப்படாத முதல்வனை அத்தவ முயற்சியின்றி அரசவாழ்க்கையிலிருந்த மாணிக்கவாசகர் அவனது அருளை நேரே பெற்றனரென்றலும், தம்மை நோக்கித் தவம்புரிந்த முனிவர்க்கும் அருள் வழங்காது அம்முயற்சிக்குப் புறம்பாய் நின்ற அடிகளுக்கு அவ்வருளை வழங்கினானென்றலும் இறைவனது அருட்டன்மைக்கு இழுக்காகாதோ எனின், கூறுதும்.

தவமுயற்சியைச் செய்வார்களெல்லாந் தாஞ் செய்யும் அம்முயற்சியினாலேயே தாங்கள் எண்ணியவைகளை எண்ணியபடியே பெறுதல் கூடுமென்றும், பிறரை வாழ்வித்தலுந் தாழ்வித்தலுந் தம் சொல்லளவினாலேயே நிகழுதல் கூடுமென்றும், வேறு எம்முயற்சிக்குங் கிட்டாத கடவுளைத் தமது தவமுயற்சியினாலேயே எளிதிற் கிட்டச்செய்தல் கூடுமென்றும் முனைப்புடன் நினைந்து செருக்குடையராய் நிற்றலால், அவ்வருந்தவத்தோர் காட்சிக்குங் கடவுள் புலப்படாதவனாய்த் தன்னை

ருளிப்பான். செப்பம் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் யான் எனது என்னுஞ் செருக்குடையவர்கள் செய்யுந் தவமுயற்சி எல்லாந் தீவினையாதலையுந் துறக்கவுலகத்தினிற் செலுத்தா வென்றும், அவ்விருவகைச் செருக்கும் அற்று முழுதும் அவ னருளாய் நின்றவர்களே வானோர்க்கும் மேலான இறைவன் தன் பேரின்ப வுலகப்பேற்றினை யெய்துவரென்றும் நன்கு வலியுறுத்தி

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்"

என்று அருளிச்செய்தனர். நமது உலகிய லொழுக்கத்திலுந் தம்மையுந் தாந்தெய்வமுந் தமது முயற்சியையுமே பெரியனவாகக் கருதி இறுமாந்து நிற்பவர்கள் பிறர்பால் அன்புடையராய் ஒழுகுதலைக் காண்கின்றேமோ? அன்பும் செருக்கும் ஒளியும் இருளும்போலத் தம்மில் மாறுபட்ட இயற்கையினவாகும். அன்பு நிகழுமுள்ளத்தில் இறுமாப்பு உண்டாகமாட்டாது; இறுமாப்பு மிகெழுந்து நிற்குமுள்ளத்திலோ அன்பு ஒரெட்டுணையுந் தலைக்காட்டமாட்டாது. ஆதலால் தவமுயற்சியானது நிகழும் பாராட்டற்பால தொன்றேயாயினும், அஃது ஏனை உலகியல் முயற்சிக ளெல்லாவற்றையும்விட மிகச் சிறந்ததே யாயினும் அது நிகழுங்கால் யான் எனதென்னுஞ் செருக்கும் அதனோடு உடன் நிகழுதலின் அம்முயற்சியுடைய முனிவர்க்கும் இறைவன் புலப்பட்டுத் தோன்றுது ஒளிப்ப னென்றார். இவ்வுண்மை ஆசிரியர் **திருமூலநாயனா**ராலும்

"என்பே விறகா இறைச்சி யறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே"

என்று நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. பிற்காலத்திருந்த **தாயுமானச் செல்வரும்,**

"அருளா லெவையும்பா ரென்றான்—அத்தை
அறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற்—கண்ட
என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி"

என்று குறிச்செய்தார். பானை கொண்டுத் தலைப்பட்டுடைய வர்களுக்கு உலகத்தவர் சேசக்கைப் பெறுதலும் இயலாதிருக் கையில், அதைச் சிறிதேனும் உடையவர்கள் அவர்களுக்கும் மறைக்க ருளிபோற் புலப்படாது நிற்கும் இறைவனை யாங் ஙனங் காண்பர்? அன்பினால் அரசரையா மேக்கு எத்தனைய இடர்ப்பாடும் இல்லாமையின், அவ்வாறு எல்லாரும் அன்புநிலை யைப் பெறுகின்றனர். இந்நிகழ்ச்சிபோலவே எல்லாம் வல்ல இறைவனும் அன்புடையார்க்கு மட்டுமே அணுக்கனாய் நின்று அருள் புரியும் நீர்மையனுவன். இவ்வாற்றால், அன்பு நிலை பொன்றே தவநிலையினும் மேம்பட்டதாகும். அன்புநிலை பொன்றே தவநிலைக்கு மேட்டாக முதல்வனைத் தன்னகப்படுத் துவதாகும். தவநிலையோ முயற்சியுடையது. அன்புநிலையோ முயற்சியற்றது. முயற்சியுடையார் முயன்ற பொருளைப் பெறு வது இயல்பாயிருக்கத் தவமுயற்சியுடையார் கடவுளை மெய்கா ணயும் அத்தகைய முயற்சியில்லாத அன்பராயினர் ஆண்டவ னைக் காண்டலும் வியக்கற்பாலனவா மல்லவோ? ஆயினும் முயற்சியாற் பெறப்படுவனவெல்லாம் காலத்தினெல்லையினும் இடத்தினெல்லையினும் அகப்பட்ட வரம்புடைப் பொருள்க ளாய் அழியுந் தன்மையவாய் இருத்தலால், காலத்தைக் கடந் தும் இடத்தைக் கடந்தும், அழிவின்றியும், மாறுதலின்றியும் வரம்பின்றிப் விளங்காநின்ற முதல்வனை அத்தகைய முயற்சி கள் எத்துணைச் சிறந்தனவா யிருப்பினும் அவை யாங்ஙனஞ் சென்று பற்றும்? மற்று, அன்போ அத்தகைய முயற்சியின் பாற் படுவதின்றிக் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப் படாததாய் அழிவின்றி மாறின்றி என்றும் ஒருபடித்தாய்

நிறைந்து நிற்கும் வழி, அந்நிலையில்தன்னொடொத்த இறைவனை அது தான் பெற்று இன்புறுதலும் இயற்கையே யாகும். இப் பெற்றிக்காகிய பேரன்பால் விழுங்கப் பெற்றவர் எவ்வகைச் செயலுமின்றி எவ்வகை முயற்சியுமின்றிப் பெருஞ் சோம்பராய்க் கிடப்பினும் அவரே இறைவன்றன் அருட்பெரு விளக்கங்களெல்லாம் எளிதிற் காண்பர் என்பது தெரிப்பார்,

"சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடம்
சோம்பர் கண்டார்அச் சுருதிக்கட் டூக்கமே"

என்றும்,

"தூங்கிக் கண்டார்சிவ லோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவ யோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்சிவ போகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்நிலை சொல்வ தெவ்வாறே."

என்றுந் தெய்வத்திருமூலரும் அருளிச்செய்தார். ஆகவே, தவ முயற்சியில் நின்ற முனிவரர்க்கும் புலனாகாத முதல்வன் அத் தவ முயற்சிக்கும் மேம்பட்ட பேரன்பின் பெருக்கான மாணிக்கவாசகப் பெருமானை விழுக்கப்பட்டு அவர்க்கு எளி வந்து அருள்புரிந்தது பெரிதும் பொருத்தமே யாமன்றோ? எல்லாம்வல்ல இறைவன் இங்ஙனமாக நான்முகன் முதலான சிறந்த தேவர்களுக்குந் தவமுயற்சியிற் சிறந்த முனிவர்களுக்கும் எட்டாத அருவத் தன்மையனா யிருந்தும், தன்னை அன்பாற் குழைந்து குழைந்துருகும் மெய்யடியார்க்கு மிக எளியனாய் உருவுகொண்டு வந்து அருளும் இயல்பினன் என்பதை நம் சமயாசிரியர் மெய்வரலாறுகளில்மட்டுமே ஐயமின்றித் துணியப் பெறுகின்றோம். நம் சமயாசிரியர்களுள்ளுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் இறைவன் தன் உண்மையுருவில் வந்து அருள் செய்த

மையே மிகவும் போற்றற்பாலதொன்றாயிருக்கின்றது. உலகியலறிவு நிரம்பப்பெறாத மூன்றாண்டுச் சிறு குழந்தையாயிருந்தபோதே திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் இறைவனையும் இறைவியையும் நேரேகண்டு அவர்தம்மால் அருட்பால் ஊட்டப்பெற்று எல்லாம் வல்ல ஞானாசிரியராய்த் திகழ்ந்து தாம் பெற்ற அவ் வருளமிழ்தத்தைச் செந்தமிழ்த் தெய்வப் பாக்களில் நிரப்பி அவை வாயிலாக நம்மனோரெல்லாம் அவ்வருளமிழ்தத்தைப் பருகி உய்யச் செய்தவரன்றோ? அங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானுந் தாம் அமைச்சராயிருந்த காலத்தே இறைவனையும் இறைவியையும் நேரேகண்டு அவர்தம்மால் ஆட்கொள்ளப்பட்டனரென்பது,

> “ கருவாய் உலகினுக்கு அப்புறமாய் இப்புறத்தே
> மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
> அருவாய் மறைபயில் அந்தணனா யாண்டுகொண்ட
> திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.”
>
> “ நானும்என் சிந்தையுநாயகனுக்கெவ்விடத்தோம்
> தானுந்தன் தையலுந்தாழ்சடையோனாண்டிலனேல்
> வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
> றேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.”

என்று அவர்தாமே அருளிச்செய்த அருமைத் திருப்பாட்டுக்களால் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது.

இவ்வாறு கடவுளை நேரே கண்டதும், கண்ட அக்காட்சியினைக் கண்டவர்தாமே தெளித்தெடுத்துச் சொல்லுதலும் நம் ஆசிரியன்மாரிடத்தன்றி மற்றச் சமய குரவர்கள்பாற் சிறிதுங் காண்டலியலாது. நம் ஆசிரியன்மார் கடவுளை நேரேகண்ட அருங்காட்சிகளே உண்மையானவை. இவ்வாறாகவும் ஆரியர் வழிப்பட்ட பார்ப்பனர்கள் ‘ கடவுள் அதோ அவருக்கு நேரேவந்து அருள் புரிந்தார். இதோ இவருக்கு நேரேவந்து

அருள் புரிந்தார்' என்னும் பொய்யான புராணகதைகள் பலவற்றைக் கட்டிவிட்டு அவைகளால் நம் சமயாசிரியர் கடவுளைக் கண்ட அருட்காட்சிகளையும் மிக எளியனவாகவுஞ் சிறப்பில்லாதனவாகவும் பலர் கருதும்படி செய்துவிட்டனர்.

என்றாலும், சமயாசிரியன்மார் கண்ட தெய்வக் காட்சிக்கு அவர்தம் அருட்செய் பாடல்களிலேயே மெய்ச்சான்றுகள் இருத்தல்போலப் புராணகதைகளிற் கடவுளைக் கண்டவராகச் சொல்லப்படுவோர்தங் காட்சிகளுக்கு மெய்ச்சான்றுகள் சிறிதுமில்லையென்பதை உண்மையாராய்ச்சி செய்பவர்கள் தெளிந்துகொள்ளல் வேண்டும். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் எவ்வளவு உறுதியாக எவ்வளவு உண்மையாக இறைவனும் இறைவியுந் தமக்குக் காட்சியளித்ததை மேலைச் செய்யுட்களில் எடுத்துக்காட்டி, எம்போல்வார்க்குங் கடவுளின் எளிவந்த அருட்டன்மையை விளக்கியிருக்கின்றார்!

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கண்ட இத்தெய்வக் காட்சியானது அகனைக் காண்டலில் வேட்கைமீதூர்ந்து விழிப்பாயிருந்த ஏனை எத்திறத்தார்க்கும் எட்டாதாயிற்றென்றும், அங்ஙனம் விழிப்பாயிருந்தார்க்கு உள்ள முயற்சியுந் தகுதிப்பாடுஞ் சிறிதுமில்லாத் தமக்கு அத்தெய்வக்காட்சி தோன்றுவதாயிற்றென்றும், அவ்வாறு தோன்றிய அத்தெய்வக் காட்சியாற் பிறரெவர்க்குங் காட்டப்படாத அருட்பெரும் புதுமைகளெல்லாம், பிறரெவருங் கேளாத அருமறைப் பொருள்களெல்லாந் தமக்குக் காட்டப்பட்டன, சொல்லப்பட்டன என்றார்,

“ நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை

பட்டெழும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
னெம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே."

என்னுஞ் சொற்றொடர்களால் எடுத்து அருளிச்செய் திருக்கின்றார்.

இன்னும், இத்திருப்பாட்டின்கண் "நாயினுக்குத்தவி சிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி" என்று அடிகள் தம்மை நாயினுக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லி யிருப்பதன் நுட்பமும் உற்றுநோக்கற்பாலதாகும். எத்துணையும் பெரிய இறைவன் எத்துணையுஞ் சிறியராகுந் தொண்டரான எளியவர்க்குந் தனது பேரருளை வழங்கும் பேரிரக்கத்தின் இயல்பையும் அப் பேரருளைப் பெறுவாரான மக்களின் சிறப்பியல்பையும் நன்கு விளங்கவைத்தற்பொருட்டு மக்களை நாய்ப்பிறவிக்கு ஒப்பிடு வாராயினர். நாய்ப்பிறவியினிடத்து நன்றியறிதலாகிய ஒரு சிறந்த இயல்பு இருப்பினும், அதனிடத்துக் காணப்படும் மற்றைப் பல இயல்புகள் மிகஇழிந்தனவாயிருக்கின்றன. எல்லா உயிர்க்கும் பசியுங் காமமும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன; என்றாலுஞ், சிலசிற்றுயிர்கள் அப்பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் முறையிலுங் காமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் முறையிலும் அன்பும் நாகரிக ஒழுக்கமும் வாய்ந்தனவா யிருக்கின்றன; மற்றைச்சில உயிர்களோ அத்தகைய அன்பும் நாகரிகமும் வாயாதனவாயிருக்கின்றன. இவ்வகையிற் காக்கையின் நடையானது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாகும். யாங்ஙனமெனின், ஒருகாக்கையானது தனது கொடும்பசியினைத் தீர்க்கும் இரையினைக் கண்டவிடத்தும், அஃது அதனைத் தானொருவே உண்ணாது! தன்னினமான மற்றைக்காக்கைகளையுங் கூவியழைத்து அவற்றோடு ஒருங்கிருந்து அதனை உண்ணுநிற்கும். இவ்வாறு தன் இனத்தோடொன்றும் இச்சிறந்த இயற்கையை ஏனைப் பல் லுயிர்களிடத்துக்காண்டல் அரிதினும் அரிது. இங்ஙனமே, தன்காமத்தைத்தீர்க்க அது தன் துணையோடன்றிப் புணரா

லும், அங்ஙனம் புணருங்காலும் பிறவுயிர்களின் கண்ணிற் படாதும் ஒழுகும் இயற்கையையும் பிறசிற்றுயிர்களிடத்துக் காண்டல் அரிது. ஆனால் நாய்ப் பிறவியிலோ இத்தகைய அன்பும் இத்தகைய நாகரிகமுங் காணப்படுதல் சிறிதுமில்லை. ஒரு நாய் தனக்குக்கிடைத்த எச்சிற்சோற்றைத் தான் விரைந்து கௌவி உண்ணுங்காலையில், தன்மருங்கே பிறநாய்களைச் சிறிதும் அணுகவிடாமல் உறுமும்; அல்லது அவை அணுகுமாயின், அவற்றைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தும். இவ்விழிந்த இயற்கையோடு, ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் புணருங்காலத்தும், பலருங்காணப் புணர்ந்து துன்புற்று சிறுவர்களாலலைக்கப்படுதலுங் காண்கின்றோம். மேலும், நாய்ப்பிறவி யானது எளிதிலே சொரியும் புண்ணுங்கொண்டு புழுத்து அழிவதாயும் உள்ளது. இங்ஙனமாக மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்ப் பிறவிகளுள் நாய்ப்பிறவியினும் இழிந்ததொன்றனைக் காண்டல் யாண்டும் இயலாது.

ஆனால் ஆறறிவு வாய்ந்த மக்கட்பிறவி எடுத்தாருட் பெரும்பாலாரோ நாய்ப்பிறவியிற் காணப்படும் இழிந்த இயற்கை மூன்றும் உடையவராயிருக்கின்றனர். தமக்குக்கிடைத்த உணவைத் தாம் உண்ணநேருங்காலத்திற் பசித்துவரும் ஏனையோரைத் தம்பால் அணுகவிடாமற் கதவடைத்துக்கொண்டு தாமாகவே இருந்துண்கின்றனர். ஒரோ ஒருகால் தமக்குரிய சுற்றத்தவரோடு உடனிருந்து அவர் உண்ணுதலையுங் காண்கின்றோமே என்றால், மக்கட் பிறவி எடுத்தாரெல்லாம் ஒரே வகையான உடம்பினமைப்பும் ஒரேவகையான பகுத்தறிவுணர்ச்சியும் உடையராயிருக்க, அப்பெருந்தொகையினரில் ஒருசிலரைத் தமக்குச் சுற்றத்தவரென்றும், ஏனைப்பலரைத் தமக்குச் சுற்றமல்லாதவரென்றும், ஒருசிலரை உயர்ந்தசாதியாரென்றும், ஏனைப்பலரை இழிந்தசாதியாரென்றுந், தமக்குள்ளே பலபிரிவுகளையும், பலவேற்றுமைகளையுந் தாமாகவே கற்

பித்துக்கொண்டு, உயர்ந்தநோக்கமும் உயர்ந்தசெயலுமின்றி வெறுஞ் சோற்றுப்பேச்சுப் பேசிப் பெருஞ் சோற்றுச்சண்டையிடுதலையும், அதனால் ஒன்றுகூடி உழைத்தலும் பொதுநன்மைக்காகப் பாடுபடுதலும் இலராய் வாணாளை வீணாய்க் கழித்து மாய்கின்றனராதலின், அன்பில்லா இத்தகையமக்கட் பிறவி நாய்ப்பிறவியோ டொப்ப இழிந்ததாதலைக் காண்கின்றன மல்லமோ?

இங்ஙனமே அவர்கள் காமப்பசிதீர்க்க முயலும் முயற்சியிலும் ஒருபெண்ணை அவளுக்கேற்ற கணவனொடு பொருத்தாமலும், ஓராணை அவனுக்கேற்ற மனைவியொடு பொருத்தாமலும், தத்தம் இனத்திலேயே தத்தஞ் சுற்றத்திலேயே பெண் கொள்ளலுங் கொடுத்தலும் வேண்டுமெனத் தாந்தாமே கற்பித்துக்கொண்ட போலிக்கட்டுப்பாட்டாற், கற்றுவல்ல ஓர் இளைஞனுக்குக் கல்லாதவொருத்தியையுங், கற்றுவல்ல ஒருத்திக்குக் கல்லாதானொருவனையும், அழகுமிக்க ஒருவனுக்கு அழகில்லாளொருத்தியையும், அழகுமிக்க ஒருத்திக்கு அழகில்லான் ஒருவனையும், பேதைப்பருவச்சிறுமிக்குக் காதலில்லாக்கிழவனையும் பிணைத்துவிட்டு அவர்தம்மையெல்லாஞ் சாகுமளவும் நாய்போற் சண்டையிட்டு நலமிழந்துநிற்கச் செய்கின்றனர்களல்லரோ? இன்னும் பலர் பிறர்க்கு அடிமையாகி அவரிட்ட எச்சிற்சோற்றையுண்டும், அவர்பொருட்டு அவர்க்குப் பகையாயினரொடு போர்செய்து அவர்களைச் செந்நீரொழுக மடித்தும் நாய்ப்பிறவியோடொப்ப நாட்கழிக்கின்றார்களல்லரோ? இன்னும் பற்பலர் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைச்சிறிதுங் கருதிப்பாராது, அவ்வுயிர்களைக்கொன்று அவ்வாற்றால் வரும் ஊனையுண்டு உண்டு வன்னெஞ்சராய் வாணாட் கழிக்கின்றனரல்லரோ? மேலும் பலர் தமக்கிசைந்த மனைவியரோடு அன்பால் அளவளாவி வாழாது வரைதுறையின்றி வேசியரையும் பிறரையும் கூடிக்களித்துப் புண்ணும் படையுந் தொழுநோயுங்

கொண்டிருக்கின்றன அல்லவோ? இவ்வாறெல்லாம் மக்கட்பிறவியெடுத்தார் அப்பிறவிப்பேற்றைப் பாழாக்கி நாய்ப்பிறவியோடொப்ப அலைந்து திரிதலை நாம் நங்கண்ணெதிரே காண்கின்றனமாகலின், இத்தகைய மக்கட்பிறவியானது நாய்ப்பிறவியோடொப்ப இழிக்கதாதல் கண்டே, நம்பெருமான் மாணிக்கவாசகர் இம்மக்கட்பிறவியை நாய்ப்பிறவியோடொப்புமைப்படுத்திக் கூறுவாராயினர்.

அங்ஙனங் கூறியவிடத்தும், அத்தன்மையரான மக்களைத் தாம் இழித்துப்பேசுதற்கு மனம் பொருந்தாராய், அவர்களின் இயற்கையைத் தம்மேலேற்றித் தம்மையே இழித்துப்பேசி அவர் பாடியிருப்பது மிகவும்பாராட்டற்பாலதாயிருக்கின்றது. கடவுளிடத்து மெய்யன்பு பூண்டு ஒழுகும் அருளாளர்கள் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லா மக்களிடத்தும்—அவர்கள் எத்துணை இழிந்தோராயினும் அல்லது எத்துணை உயர்ந்தோராயினும் அவர்கள்பால் விருப்புவெறுப்புக் கொள்ளாது, அன்பும் இரக்கமுமேகொண்டு ஒழுகுவரென்பதற்கு ஈதொரு பெருஞ் சான்றாய் விளங்குகின்றது. மாணிக்கவாசகர் மக்களுடம்பில் தோன்றினராயினும் அவர் ஏனைமக்களைப் போலாது, அம்மக்களின் வேறான தனிப்பெருஞ்சிறப்புந் தனிப்பெருந் தெய்வமாட்சியும் உடையரென்பது அவரருளிச்செய்த திருவாசகத்தை ஒருசிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கும் நன்குபுலனும். மாணிக்கமுங் கூழாங்கல்லுங் கல்வடிவில் ஒத்திருப்பினும், மாணிக்கங் கூழாங்கல்லின் வேறான தனிஒளியும் அழகும் பெருவிலையும் உடைத்தாதல் போலவும், நெகிழ்ந்தவடிவில் நீருந் தேனும் ஒத்திருப்பினுந் தேனனது நீருக்கில்லாத தீஞ்சுவையுந் தெளிவும் நிறனு முடைத்தாதல் போலவும், ஒளியுடன் மின்னும் வான்மீன்களும் முழுமதியும் ஒருசிறிது ஒப்புமையுடையவாயினும் முழுமதியானது வான்மீன்களுக்கு இல்லாக் குளிர்ந்த தனிப்பேரொளியும் அழகுமுடைத்தாய் விளங்குதல்

போலவும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் ஏனையக்குரவருக்கில்லா அருட்பேரொளிவீசி அருள்விளக்கிற் குறையாதொளிரும் முழுமுதலியமே ஆவரென்பது திண்ணம். எல்லாம்வல்ல சிவத்தைக்கன்றி கிளாரே அடார்க்க இப்பெருந்தகையாரை நம் போலொத்த மக்களுடம்பிலிருக்கும் உயிர்களோடு ஒருநிகராக இழித்துப் பேசுதற்கு மனம் ஒருப்படுதலில்லாராய் அவர்க்குள்ள குறைபாடுகளை யெல்லாந் தம்மேலேற்றிக்கொண்டு, இறைவனைக் குறையிரந்து அழுதழுது பாடாநிற்க, எல்லாக் குற்றங்களுமுடையமக்களுட் சிலர் இப்பெருந்தகையாரையும், இவரையொத்த மற்றைப்பெரியார்களையும் பொறுமையுடனறிவுங்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்க்கும் கல்வியும் நல்லறிவு மிலராய்த் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் இகழ்ந்துபேசிப் பழிபாவங்களுக்கு ஆளாய் ஒழிகின்றனர். அதுகிடக்க.

இனி, எல்லாவகையாலும் நாய்ப்பிறவியோடொத்த மக்கட்பிறவியினரையும் இறைவன் அருவருத்துத் தள்ளிவிடாமல் அவரையும் பதப்படுத்தி அவர்க்குந் தனது அருட்பெருஞ்செல்வத்தை வழங்கும் அருள்வள்ளலாய்த்திகழும்பெற்றியினை மாணிக்கவாசகர் "நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதனவெல்லாங் காட்டி" என்னும் முழுமணிச் சொற்றொடரால் நன்குதெருட்டி அருளினர். கடவுள் எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களையுங் கடந்துநிற்குந் தன்மையர் என்னும் பொது இலக்கணத்தை உலகத்தின்கட் பரந்துபட்டுக்கிடக்கும் எல்லாச்சமயத்தவரும் உடன்பட்டுக் கூறுவாராயினும், அங்ஙனங் கடந்த நிலையினராகிய இறைவன் மக்களாகிய நம்பொருட்டு நம்போல் வடிவுகொண்டுவந்து நம்மை ஆட்கொள்வன் என்னும் உண்மையினைக் கண்டறிந்தாரல்லர். அவ் வரும்பேருண்மையானது மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் முதலான பெருந்தகையார் ஒருசிலர்க்குக் கட்புலனாய்த் தோன்றி அவரை ஆட்கொண்ட மெய்

வரலாறுகளினாலே தான் ஐயுறவுக்குச் சிறிதும் இடனின்றி நன்கு தெளிப்படுவதாகின்றது. இவரல்லாத ஏனையோர் கடவுளைக்கண்டார், கண்டு அவனருளை முற்றப்பெற்றார் என்பதற்குத் தக்கசான்றுகளில்லாமையால் ஏனைச்சமயத்தார் கூறுவன எல்லாம் வெறுங்கதைகளாகவே இருக்கின்றன.

மற்று, மாணிக்கவாசகர் தாங்கண்ட கடவுட்காட்சியினையும் அக்காட்சியாற் பெற்ற அரும்பெரும் பேறுகளையுந் தமது திருப்பாட்டுகளில் வலியுறுத்திக்கூறி எம்போல்வாரை வாழ்வித்த அரும்பெருதகவியினை எங்ஙனம் புகழ்வேன் ! எவ்வாறு வாழ்த்துவேன் ! எங்கும் எக்காலத்துங் காணலாகாத காட்சியினைத் தாங்காணக்கிடைத்த அஞ்ஞான்றே, இதற்குமுன் தாங் கண்டறியாத பேருலகக் காட்சிகளையும், ஆங்காங்கு இறைவனருள் விளக்கந் திகழும் வகைகளையும், உயர்பதம் பெற்ற சான்றோர் அவ்வுயர்பதங்களில் இன்புற்று வைகும் வரலாறுகளையுங், குழலொலி யாழொலியினும் இனிய தீங்குரலால் அச்சான்றோர் உரையாடும் மெய்ப்பொருள்களையுந் தாம் கண்டுகேட்ட புதுமைகளைக் குறிப்பாகக் "காட்டாதனவெல்லாங் காட்டி" "கேளாதனவெல்லாங் கேட்பித்து" என்னுஞ் சொற்றொடர்களால் அடிகள் அறிவுறுத்தருளியதனை அன்பர்களே உற்றுக் காண்மின்கள் ! இவ்வளவு உறுதியோடு, இவ்வளவு உண்மையோடு, இவ்வளவு மனவுருக்கத்தோடு, அருளிச்செய்த அடிகளின் அருளுரைகளை நல்வினைவாய்ந்த எந்த அறிஞனேனும் எள்ளளவும் ஐயுறுதற்கு உடன்படுவனோ ? கூறுமின்கள் ! இத்துணை உறுதியான, இத்துணை மெய்யான தெய்வமொழிகளை வேறெங்கேனும், வேறெந்தமொழியிலேனும், வேறெந்தச் சமயத்திலேனுங் காணல்கூடுமோ ஆராய்ந்துபார்மின்கள் !

இனி, எல்லாப்பொருள்களையுங் கடந்துநிற்குங்கடவுளை, எத்தகையோர் நினைவுக்குஞ் சொல்லுக்கும் எட்டாத இறைவனைச், செயற்கருந் தவங்களைச் செய்தமுனிவர்களின் முயற்

சிக்குள் அளப்படாத முதல்வனைக் கட்புலனாற் காணவும் அவன் திருவாயாலருளிச் செய்த அருமறைப்பொருள்களைச் செவிப்புலனாற் கேட்கவும் பெற்ற பெரும்பேறுடைமை யார்க்கு [illegible] பெருமானுர் பயன் சிறிதேனும் உணர்ந்தவர் " [illegible] மற் [illegible] " என்றுஞ் [illegible] அருளிச்செய்தார். பிறவியற்று [illegible] உயிர்களிற் பிறவித்துன்பத்தை உணர்தற்குரிய அறிவையடைந்தோர் மக்கட்பிறவியினர் மட்டுமேயாவர். எனினும், அறிதற்குரிய மக்களும் பிறவி [illegible] இறந்தும் [illegible] கொண்டு [illegible] அவ்விறக்கும் [illegible] ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருகோடியும் [illegible] அத்துன்பங்களைத் துன்பங்களாகக் கருதாமல் இன்பங்களாக மயங்கிநினைந்து அவற்றிற்கிடந்துழலுதலையே மக்களெல்லாரும் மிக விழைந்து நிற்கின்றனர். இப்பிறவித்துன்பத்தை உள்ளத்தில் உறுத்துநினைந்து அதனினின்றும் விடுபடுதல்வேண்டுமென்பவர் மிக அரியராய்க் காணப்படுகின்றனர். ஒரோவொருசாற் பிறவியை அஞ்சி அதனை ஒழிக்கவிரும்புவார் ஒருசிலர் இடையிடையே காணப்படினும், அவர்தாமும் அப்பிறவிநோய்தீர்த்தற்குரிய மெய்ம்மருந்தினையறியாராய் மெய்யல்லாதவற்றைச் சொல்லிக், தாமுந் தஞ்சொற்கேட்பாரும் அந்நோய் தீரப்பெறாது மீண்டும் மீண்டும் அப்பிறவி நோயினாற் பற்றப்பட்டே துன்புறுகின்றனர்.

பௌத்தசமயத்தைத் தோற்றுவித்த கௌதமசாக்கியருஞ் சமணசமயத்தைத்தோற்றுவித்த மகாவீரரும் பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்தல்வேண்டும், அதனை வேரறக்களைதல்வேண்டும் எனப் பலகாலும் வற்புறுத்திச்சொல்லி அதற்கு நல்லொழுக்கமொன்றே மருந்தாவதெனக் காட்டினாராயினும், அவர் காட்டிய அம்மருந்து பிறவிநோய் தீர்க்கவல்லதன்று. யாங்ஙனமெனின், அவர்காட்டும் நல்லொழுக்கமாவன : மனத்தாற்

பிறர்க்கு நல்லனவே நினைதலும் அவர்க்கு நலமானவே சொல்லுதலும் அவர்க்கு நன்மையானவே செய்தலும் என்னும் மூன்றுவகையுள் அடங்கும். இவ்வாறு பிறர்நலம் பேணுவோராயின் தூயராவர் என்பது அவர் கருத்து. இனிப், பிறர்க்கு நல்லவற்றை நினைவதென்பது என்னையென்றாற் பிறர்படுந் துன்பங்களை நீக்குதற்குத் தக்கவழிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தலேயாம். இனி அவ்வழிகள்தாம் யாவையோவெனின், பிறர்துன்பங்களைக் களையுங் கொல்லாமை பொய்யாமை திருடாமை குடியாமை காமுறாமை முதலிய அறங்களேயாகும். இவ்வறங்களைச் சொல்லுதலே பிறர்க்கு நலங்கூறுவதாகும். இவ்வறங்களிற் பிறழாமல் அவர்களை அவற்றின்கண் நிலைபெறச்செய்தலே அவர்க்கு நலஞ்செய்வதாகும். இனி இவ்வாறன்றி வேறெதும் நினையாதும் வேறெதுஞ் சொல்லாதும் வேறெதுஞ் செய்யாதும் ஒழுகுவார்க்கு அவ்வொழுக்கமே தூய்மையைத்தரும்; இங்ஙனமன்றித் தம்மையும் பிறரையுந் தூய்மைசெய்தற்கு வேறு கடவுள்நினைவும் கடவுள்வணக்கமும் வேண்டா என்பதும், ஒழுக்கத்தால் தூயரானவர்க்குப் பிறவி தானே அற்றுப்போமென்பதும் பௌத்த சமணசமயத்தார்க்கு ஒத்தகருத்தாகக் காணப்படுகின்றன. மேற்காட்டிய நல்லொழுக்கங்கள் மக்களுயிரைத் தூய்மைசெய்யுமென்பது, பௌத்த சமணசமயத்தவர்க்கேயன்றி நிலவுலகத்தின்கண் பண்டுதொட்டுஉள்ள பலவகை மக்கட்பிரிவினர்க்கும் பலவகைச்சமயப்பிரிவினர்க்கும் நன்கு விளங்கக்கிடந்ததொன்றேயாம். இதனை அவ்வத்தேயமக்களின் ஒழுகலாற்றானும் ஆங்காங்குள்ள சமயத்தவர் எழுதிவைத்திருக்கும் நூல்களைப்பயிலுதலானும் நன்கறிந்துகொள்ளலாம்.

ஆனால், இந்நல்லொழுக்கங்களில் தம்மை நிலைபெறச்செய்வதும் பிறரை நிலைபெறச்செய்வதுமே கைகூடாத முயற்சியாய்த் தொன்றுதொட்டுக் காணப்பட்டுவருகின்றன. எத்தனையோ அறிஞர்களும் எத்தனையோ சான்றோர்களும் எத்தனையோ

முனிவர்களும் எத்தனையோ சமயாசாரியர்களுங் காலந்தோறுந் தோன்றித் தோன்றி நல்லொழுக்க முறைகளையும் அறநூல் கலைகளையும் மக்கட்குப் பலகாலும் பலவிடத்தும் பலவழியும் எடுத்தெடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லி மிகவும் வற்புறுத்தியும் வந்திருக்கமக்களுள் விரல்விட்டு எண்ணிச் சொல்லத்தக்க சிலரன்றி மற்றைப் பெரும்பகுதியோரெல்லாம் நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைநிற்கமாட்டாராயுந் தீயவொழுக்கத்தையே விரும்பிச் செய்வாராயும் நடந்துவருதலை இன்றுகாறுங் கண்டு வருகின்றனமல்லமோ? ஆகவே, நல்லொழுக்கமானது மக்கட்குப் புனிதமுடைத்தென்பது உண்மையேயாயினும், அந்நல்லொழுக்கத்திற் பிறழாமல் மக்களை அதன்கண் நிலைப்பிக்கச் செய்யும் பேராற்றல் ஒன்று தோன்றினன்றி அந்நல்லொழுக்கம் மக்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்பதனை இனிது காண்கின்றனமல்லமோ? எனவே, நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பதொடு அந்நல்லொழுக்கத்தில் நிலைப்பிக்கும் ஆற்றலையும் உடன் வெளிக்காட்டலே இன்றியமையாது செயற்பாலதாம்முறையாகும். மேற்காட்டிய பௌத்தசமணசமயத்தவர் ஏனையோரைப்போல் நல்லொழுக்கத்தைமட்டும் எடுத்துக்காட்டினரே யல்லாமல் அந்நல்லொழுக்கத்தில் நிலைப்பிக்கும் ஆற்றலைக் காட்டிற்றிலர். அதனாலன்றோ அவர்காட்டிய நல்லொழுக்க அறிவு பயன்படாதொழிந்ததோடு அவர்கம்சமயத்தைப்பின்பற்றுவாரது தொகையும் இவ்விந்தியநாட்டின்கண் வரவரச் சுருங்கி ஒழிவதாயிற்று. இந்தியநாட்டிற்குப் புறம்போயுள்ள இலங்கையிலும் பர்மா சியம் ஜப்பான் சீனம் முதலிய இடங்களிலும் பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றுவோர் தொகை மிகுதியாயிருப்பினும் அவர்கள் பேரளவிற் பௌத்தர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே யன்றி, உண்மையிற் பௌத்தசமயக் கோட்பாடுகளைச் சிறிதுங் கழுவினவர்களாயில்லை. எந்த உயிர்க்கும் எந்த வதுவினாலும் எவ்வகைத்தீங்கும் செய்யலாகாதென்று பௌத்தசமயத்தைக்

தோற்றுவித்த கௌதமசாக்கியர் தம் வாழ்நாள் எல்லையளவும் படித்துப்படித்துச் சொல்லிவந்தாராயினும், மேற்கூறியநாடுகளில் இப்போதுள்ள பௌத்தசமயமக்கள் அவர்சொன்ன அறிவுரையைச் சிறிதாயினும் பின்பற்றி நடப்பவர்களாய் இல்லை. அவர்களெல்லாரும் எந்தவகையான சிற்றுயிரையுங்கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பதில் மிகுந்த பற்றுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள் ; அதுவேயுமன்றித், தம்போன்றமக்களையுஞ் சிறிது சினம்வந்தாலும் முன்பின்பாராமற் குத்திக் கொலை செய்து விடும் இரக்கமில்லா வன்னெஞ்சர்களாயு மிருக்கின்றார்கள்; அவர்க்குள்ள காமவேட்கையோ, அவ்வேட்கையால் உண்டாகுந் தீங்குகளோ எம் ஒரு நாவினாற் சொல்லியடங்கா. இங்ஙனமாக இப்பௌத்தசமயமக்கள் வரைதுறையின்றித் தீய செயல்களைச் செய்துவரும்போது இவர்களைப் பௌத்தசமயிகள் என்று சொல்லலாமோ ? அறிஞர்களே கூர்ந்து பார்மின்கள்! இவ்விந்திய நாட்டின்கண்ணுள்ள சைவசமயத்தவரிற் பெரும்பாலார் உயிர்க்கொலை செய்யாதவர்களாயும், ஊனுண்ணாதவர்களாயும், காமவேட்கை மிகுந்தில்லாதவர்களாயும், அன்பும் இரக்கமுந் தூய்மையும் வாய்ந்த இனிய வாழ்க்கை உடையவர்களாயிருக்க, மற்றை அயல்நாடுகளிலுள்ள பௌத்தரும் பிறரும் கொலைக்கஞ்சாக் கொடுநெஞ்சர்களாய் இருப்பதேன்? சைவசமய ஆசிரியர்களும் நல்லொழுக்கத்தை எல்லாருங்கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கூறியிருக்கின்றார்கள். பௌத்தசமய ஆசிரியர்களும் அங்ஙனமே நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்திப்பேசி இருக்கின்றார்கள். ஆனாற், சைவசமய மக்கள்மட்டும் இன்றுகாறுங் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை முதலான அறவொழுக்கத்தின்கண் மாறாமல் நின்று அமைதியாய் வாழ்ந்துவரப், பௌத்தசமயமக்களோ அவ்வொழுக்கத்தின்கட் சிறிதும் நிலைநிற்கமாட்டாராய் வன்னெஞ்சராய் வாழ்வதேன் ? இப்போதுள்ளபடி இவ்விருதிறத்

தார் நிலைகளையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் ஒரு திறத்தார் தூயவொழுக்கத்தின்கண் நிலைபெற்று வாழ்தற்கும், மற்றொருதிறத்தார் அதன்கண் நிலைபெற்று வாழாமைக்கும் முதன்மையான ஏது வேறொன்று இருக்கவேண்டுமென்பது புலனாகின்றதன்றோ? வெறு நல்லொழுக்கத்தைமட்டும் அறிவுறுத்தும் பௌத்தசமயமானது தன்மக்களை நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாதாயின், வெறுநல்லொழுக்கத்தை மட்டும் எடுத்துரைக்கும் எந்தமதமும் மக்கட்குச் சிறிதும்பயன்படாதென்பது தெற்றெனவிளங்குகின்றதன்றோ? மற்றுச், சைவசமயமோ நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்திச்சொல்வதோடு அமையாது, அந்நல்லொழுக்கத்துக்குத்தலைவனும், அந்நல்லொழுக்கத்தின் பயனைக்கொடுப்பவனும் அவ்வொழுக்கத்தினின்று தவறுவாரைத் துன்புறுத்துபவனும் ஆகிய எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுள் ஒருவன் உளன் என்பதையும், அவன்பால் எல்லாமக்களும் அச்சமும் அன்புங்கொண்டு ஒழுகுதல் இன்றியமையாததென்பதையும் உடன்வலியுறுத்திச்சொல்லாநிற்கின்றது. அதற்கேற்பவே சைவசமயநன்மக்களும் இறைவன்பால் அச்சமும் அன்புங்கொண்டு ஒழுகுதலின் அறவொழுக்கத்தின் வழுவாராய் அமைதியாய் வாழ்ந்துவாராநிற்கின்றனர். எனவே, அறவொழுக்கத்தை வற்புறுத்துவதோடு, அவ்வறவொழுக்கத்தில் வழுவாதொழுகும் ஆற்றலைத்தருங் கடவுள்நினைவில் மக்களை நிலைபெறச்செய்தலும் இன்றியமையாததாகும். இவ்வாறு செய்யவல்லமதமே மக்கள் வாழ்க்கைக்கு மெய்யாகவே பயன்படுவதுடன், தானும் என்றும் அழியாதாய் நீடுநின்று விளங்கும்.

இவ்வுண்மையை நன்கு ஆராய்ந்து உணரமாட்டாதார் சிலர் அறவொழுக்கத்திற்குங் கடவுள்நினைவுக்கும் யாது தொடர்புஉளது? கடவுளை எவருங்காணாதிருக்கையிற்கடவுளை நினைத்தல் எங்ஙனம்? அங்ஙனம் நமது நினைவுக்கு எட்டாத

ஒரு பொருளை நினைத்தலால் நாடோறும் நமது நினைவோடு [illegible] செய்யும் ஒழுக்கங்களைச் சீர்திருத்துதல் எப்படி? என்று எல்லாம் விடுவித் தன்னொழுக்கத்தில் நிற்றற்குக் கடவுள்நினைவு ஒருசிறிதும் வேண்டாம் எனக்கிளந்து ஆரவாரம் புரிகின்றனர். ஆதலின், அவர்தங் கூற்றினை ஆராய்ந்து அதுபொருந்தாமை யைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

இந் நிலவுலகத்தின்கண் உள்ள மக்களெல்லாரும் பசி காமம் என்னும் இருபெருவேட்கையுடையவர்களாய் அவ் வேட்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதலிற் பெருமுயற்சி யுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். தமது பசிவேட்கையைத் தணித்தற்கு உணவுப்பண்டங்களைத் தேடுதலிலுந், தேடியஅவற் றாற் பசிதணிந்தபின் எழும் காமவேட்கையைத் தணித்தற்குத் தமக்கிசைந்த மகளிரைக் கூடுதலிலுமே இவ்வுலகத்தின்கண் உள்ள எல்லாமக்களின் எல்லாவகையான முயற்சிகளும் வந் தடங்குகின்றன. தமது வாழ்க்கைக்குவேண்டும் பொருளைத் தேடித்தொகுத்துக் கொள்வதிலுந், தமக்கிசைந்த மகளிரைக் கூடுதலிலும் முயன்று முனைந்துநிற்கையில், மக்களெல்லாருந் தமதுநலத்தையே கருதிநிற்கின்றாரல்லாமற் பிறர்நலத்தை ஒரு சிறிதுங் கருதுகின்றாரில்லை. தாம் செய்யும் இவ்விருவகை முயற்சிக்கும் இடையூறாய் இருப்பவர்களைக் காலமும் இட மும் வாய்த்தால் தொலைத்துவிடுதற்குஞ் சிறிதும் பின்வாங்கு கின்றார்களில்லை. எவ்வளவு அறிவிற்சிறந்தவர்களும், எவ் வளவு நல்லியற்கையிற் சிறந்தவர்களும், எவ்வளவுநன்னிலையிற் சிறந்தவர்களுந் தமது கருத்து நிரம்பும்பொருட்டுந், தமது வாழ்க்கை இன்பமாய் நடைபெறும்பொருட்டுப் பிறரதுகருத் துக்கு மாறாய்ப் பிறரது வாழ்க்கைக்குத் துன்பம் விளைப்பவர் களாய் ஒழுகிவிடுகின்றனர். மிகுந்தசெல்வமும், அதனால் மிகுந்த ஆட்களின்துணையும், அதனால் மிகுந்தவலிமையும் படைத்தவர்கள் எத்தகைய தீயசெயல்களையுந் தாம் விரும்பிய

படியே செய்துவிடுகின்றார்கள்! எத்தனை சூதுகளையுந் தாம் வேண்டியபடியே கெடுத்துவிடுகின்றார்கள்! எத்தனையோ நன்மக்களின் வாழ்க்கைகளையெல்லாம் பாழாக்கிவிடுகின்றார்கள்! தமக்குமேற்பட்ட ஆற்றலும் அறிவுஞ் செல்வமும் நிலைமையும் வாய்ந்தவர்கள் இல்லாதபோது, எவரும் எத்தகைய தீங்குஞ் செய்யப் பின்னிடாமையினையும், அந்நான்கினுந் தமக்குமேற்பட்டவர்கள் தம்பக்கத்தே இருக்கும்போது அவர்கட்கு அஞ்சி நல்லராய் ஒழுகுதலையும் மக்கள் வாழ்க்கையில் நாம் நாடோறுங் கண்டுவருகின்றனம் அல்லமோ? இவ்வியற்கையை உற்றுநோக்குங்கால், மக்கள் நல்லொழுக்கமுடையவர்களாய் நடப்பதெல்லாம், அவர்கள் தம்மோடொத்த அல்லது தமக்குமேற்பட்ட மக்களால் தாம் சூழப்பட்டிருப்பது பற்றியேயாம். பிறர்க்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லாத காலத்திலும், பிறராற் சூழப்படாத இடத்திலும் மக்கள் நல்லொழுக்கமுடையவர்களாய் நடப்பார்களாயின், அப்போது தான் அவர்களை உண்மையான நல்லொழுக்கமுடையவர்களென்று சொல்லுதல் தகும். ஆனால், 'மற்றமக்களின் சேர்க்கையும் அவர்களுக்கு அஞ்சும் அச்சமும் இல்லாதபோது, நாம் விரும்பியபடியே ஏன் நடக்கக் கூடாது?' என்று ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொருத்தியும் எண்ணுவராயின், உலகத்தில் நல்லொழுக்கமென்பதே தலைகாட்டாதொழியும். மேலும், அஞ்சத்தக்க மக்களும் அஞ்சத்தக்க அரசும் இருந்தவிடத்தும், அம்மக்களும் அரசும் அறியாமல் தாம்வேண்டியபடி நடக்கத்தக்க கள்ளமுஞ் சூழ்ச்சியும் நாளுக்குநாள் புதியபுதியவாய்க் கண்டுபிடித்துப், பலர் பலகாலுந் தமது தீயஎண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதலையும் நாம் நாடோறுங் கண்டுவருகின்றோம். இங்ஙனந், தீயஎண்ணத்துக்குந் தீயசெயலுக்கும் ஏற்ற கள்ளமுஞ் சூழ்ச்சியும் பெருகப்பெருக, உலகின்கண் நல்லொழுக்கம் நிலைப்பது எங்ஙனம்? அறிஞர்களே

கூர்ந்து பார்மின்கள்! இவ்வாறு மக்கள் தமது தீயஎண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்குக் கள்ளத்தையுஞ் சூழ்ச்சியையுந் தமக்குத் துணையாகப்பற்றுதல் ஏனென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின், மற்றவர்கள்தமதுகள்ளத்தையுந் தமதுசூழ்ச்சியையுங் கண்டுகொள்ளமாட்டார்களென்னுந் துணிவினாலேயாம். ஒருவருள்ளத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றொருவர் அறியமாட்டாதவராயும், ஒருகாலத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றொருகாலத்திலிருப்பவர் தெரியமாட்டாதவராயும், ஓரிடத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றோரிடத்திலிருப்பவர் உணர்ந்துகொள்ளமாட்டாதவராயும், எல்லாமக்களுங் காலத்தினாலும் இடத்தினாலும் அறியாமையினாலும் மறைக்கப்பட்ட சிற்றறிவு வாய்ந்தவர்களாய் இருக்கின்றனர். அதனால், ஒருவர் மற்றொருவர் அறியாமல் தமது நியவிருப்பத்தைத், தமது தீயஎண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இடம் பெறுகின்றார்கள்; அதற்கேற்ற கள்ள ஏற்பாடுகளையுங், கள்ளச்சூழ்ச்சிகளையுஞ் செய்யத் துணிவுகொள்கின்றார்கள்.

இனி, இவ்வாறன்றி, எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எத்தகையோருஞ் செய்யுஞ் செயல்களையும் அவர் எண்ணுமெண்ணங்களையும் அக்காலத்திலும் அவ்விடத்திலும் அவருள்ளத்திலும் நிறைந்துநின்றுபார்க்கக்கூடிய பெரும்பார்வையும் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்த ஒருவன் இருப்பனாயின், அவன் எதிரே தீயதொன்றை எண்ணவுந் தீயதொன்றைச் செய்யவும் எவரேனுங் கனவினுந் துணிவரோ சொன்மின்கள்! மக்களிற் பெரும்பாலார் பிறர்பால் வைத்த அச்சத்தினாலேயே தீதுசெய்யாது நல்லோராய் ஒழுகுகின்றனரென்பது, ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம் எச்சம்
அவா உண்டேல் உண்டாம் சிறிது"

என்று அருளிச்செய்தமையாலும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

இவ்வாறு பிறர்க்கஞ்சி நல்லராயொழுகும் மக்கள் அங்ஙனந் தாம் அஞ்சியொழுகவேண்டாதபோது, நல்லொழுக்கத்தில் நிற்க மாட்டாரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்கிற்றலால், இப்பெற்றியினரான மக்கட்கு வெறு நல்லொழுக்கத்தைமட்டும் எடுத்துக் கூறுவதாற் சிறிதுபயன்றானும் விளையுமோ சொன்மின்கள்! தமக்குள்ளசெல்வச் செருக்கினாலும் ஆட்களின்றுணையாலும் நிலையின்உயர்வாலும் பிறர்க்கு அஞ்சவேண்டுவது இல்லாத செல்வர்களும் அரசர்களும் மடங்களின்றலைவர்களும் எவ்வளவுகொடுமையான தீச்செயல்களையெல்லாஞ் சிறிதுமஞ்சாமற் செய்துவிடுகின்றனர்! அவர்கள்செய்யுந் தீச்செயல்களை அறிந்துவைத்தும், எவரேனும் அவர்எதிரேசென்று, அவரைக்கடிந்துபேச ஒருப்படுகின்றனரா? அவர்க்கு இடித்து நல்லுரைகூறத் துணிகின்றனரா? ஒருசிறிதும் இல்லையே. அவர்பாற் பொருள்பெறவேண்டும் புலவர்களும் பிறரும் அவர்முன்னிலையிற்சென்று, அவர்தங் காலில்வீழ்ந்துவணங்கி அவரைப்புகழ்ந்து பாடியும்பேசியும் பாராட்டியல்லவோ வருகின்றனர்! கல்வியுங் கடவுளுணர்ச்சியும் வாய்ந்து உலகத்துக்கு நன்றாற்றும் நல்லோர்சிலர், செல்வமும் ஆள்வலியும் அரசியல் நிலையும் இலராயின், மேற்சொன்ன புலவரும் பிறரும் அந்நல்லோர்பாற் குற்றங்களைத் தேடியாராய்ந்து, சிறுகுறைகளிருந்தால் அவற்றைப் பெருங்குறைகளாக்கி வாய்ப்பறையறைந்து, அவர்தம்மைப்பழிதூற்றி அலகைகளாகவல்லவோ திரிகின்றனர்! இத்தன்மையராகிய மக்கள்நிறைந்த இவ்வுலகத்தில், வெறுநல்லொழுக்கத்தைமட்டும் எவ்வளவுதான் வற்புறுத்திப்பேசினாலும், அதனைக்கடைப்பிடித்து அந்நல்லொழுக்கத்தின்கண் உண்மையாகவே நிற்பார் உளராவரோ சொன்மின்கள்!

நல்லொழுக்கத்தான் வரும் நன்மை உடனே இன்பந்தருவதன்றாய் நீண்டகாலஞ் சென்று தனது அழியாப்பேற்

றினை நல்குவதாயிருத்தலின், அதனை அளந்துபார்த்து, அவ் வழியிலொழுகுவார் மிகஅரியராகவே இருக்கின்றனர். மற்றுத், தீயொழுக்கமோ தன்பயனான சிற்றின்பங்களை உடனே தந்து மக்களை ஏமாற்றிவிடுதலின், அவர்கள் எல்லாரும் அதன் வழிநடத்தலில் முயற்சியுஞ் சுறுசுறுப்பும் மிகுதியும் உடையராய் நிற்கின்றனர். இதுபற்றியன்றோ, குமரகுருபர அடிகளும்,

"சிற்றின்பம் சின்னீரதாயினும் அஃதுற்றார்
மற்றின்பம் யாவையுங் கைவிடுப"

என்று அருளிச்செய்தனர். இங்ஙனந் தீயொழுக்கமாகிய கொடுவேங்கைப்புலி பசித்து அலையும் இவ்வுலகின்கண், நல்லொழுக்கமாகிய அழகுசால் இளமான்கன்று எங்ஙனம் உயிர் வாழும்? ஆகவே, அக்கொடும்புலியைத் தொலைக்கும் வகை கண்டபின்னன்றோ அவ்விளமான்கன்றை வளர்க்கும் வகை யுண்டாம்? கொலைக்கஞ்சாக் கொடும்புலியைத் தொலைப்பது எவர்க்கும் எளிதில் முடிவதன்று. விற்றொழில்விற்கைதேர்ந்த ஒருவன் றுணையாலன்றி அதனைத்தொலைத்தல் மற்றையோரால் முடிவதன்று. அதுபோற் சிற்றின்பவேட்கையை அடக்குதற்குத்தக்கதொரு பெருந்துணை கிடைத்தாலன்றி, எவரும் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெறநிற்றல் இயலாது. சேற்றுநிலத்திற் செல்வோனுக்குத் தக்கதோர் ஊன்றுகோல் கிடைத்தாலன்றி, அவன் அதனைக் கடக்கமாட்டாதவாறுபோலவும், கொடுநோய் கொண்டு வருந்துவோன் ஒருவனுக்கு விழுமியமருந்தூட்டும் சிறந்தமருத்துவன் ஒருவன் றுணையின்றி அவன் அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளமாட்டாமைபோலவுங், கொடுவிலங்குகளும் பலவகை மரங்களுமடர்ந்த ஒரு கருங்காட்டினுள் வழிச்செல்வோனொருவனுக்கு அதன்கண் வழிகாட்டுவான்றுணையின்றி அவன் அதனைக்கடந்துசெல்லல் இயலாமைபோலவும், சிற்றின்பப்பொருள்கள் நிறைந்த இந்நிலவுலகின்கண் உயிர்வாழுந்

சிற்றறிவுஞ் சிறுகிய ஆற்றலும் உடைய நம்மனோர்க்குப், பேரின்பப்பொருளைக்காட்டுவான் ஒருவன் துணையின்றி நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைநிற்றலும் இயலாதாம். எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்வளவு மறைவான ஏற்பாடுகளிலுந் தான்மறைக்கப்படாமல் நின்று, யாம் எண்ணுமெண்ணங்களையும் யாஞ்செய்யுஞ்செயல்களையும் எப்போதுங் கண்டுகொண்டு இருப்பானாகிய எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுள் ஒருவன் எங்குமுளன் என நினைந்து அவனுக்கு அஞ்சினாலன்றி, யாம் நல்லொழுக்கத்தில் வழுவாமல் நிலைநிற்கமாட்டுவேமோ? எம்மாலன்பு வைக்கப்படுவாரும் எம்பாலன்புவைப்பாரும், எம்மால் இன்பம் அடைவாரும் எமக்கு இன்பந்தருவாரும் ஆகிய எல்லாரும் பிணிப்பட்டும் வறுமையுற்றும் மூத்தும் மடிந்தும் போக, யாம் துன்பத்துக்கே ஆளாகி உழல்கின்றோமாதலால், அங்ஙனம் எம்மனோரைப்போற் பிணிப்படாதும் வறுமையுறாதும் மூவாதும் மடியாதும் நிற்கவல்ல ஒரு முழுமுதற்கடவுளால் அடையப்படும் அழியாதபேரின்பம் ஒன்று உண்டென்பதனை நினைந்து, அதனை எளியேமுக்குத் தரவல்ல அம்முதல்வன்பால் யாம் ஆரா அன்பு மீதூரப்பெற்றாலன்றி, யாம் நல்லொழுக்கத்தில் மாறாமல் நிற்கமாட்டுவேமோ? அன்பர்காள் ஆராய்ந்து சொன்மின்கள்! ஆகவே, சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுஞ் சிற்றின்பவேட்கையும் உடைய நிலையில்லா மக்கட்பிறப்பினேமாகியயாம், எல்லாஅறிவும் எல்லாஆற்றலும் எல்லா முதன்மையும் எல்லாஇன்பமும் ஒருங்குடைய ஆண்டவனுக்குஅஞ்சி, அவன்பாலன்புபூண்டு ஒழுகினாலன்றி, எம்போன்றமக்களிடத்தும் ஏனைச்சிற்றுயிர்களிடத்தும் இரக்கமும் அன்பும் எமக்கு உண்டாகா; இப்பெருண்மையினைத் தெளிய உணர்ந்தே,

“ ஈசனுக்கு அன்பில்லார் அடியவர்க்கு அன்பில்லார்
எவ்வுயிர்க்கும்அன்பில்லார் தமக்கும்அன்பில்லார்

பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களோ டிணங்கில்
பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
ஆசையொடும் அரனடியார் அடியாரை அடைந்திட்டு
அவர்கருமம் உன்கருமமாகச்செய்து
கூசிமொழிந்து அருண்ஞானக் குறியினின்று
கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித்திரியே."

என்று அருணந்திசிவனாரும் சிவஞானசித்தியாரில் அருளிச் செய்தார் என்க.

என்று இத்துணையும் விரித்துவிளக்கியவாற்றால், மக்களாகியநாம் கடவுளுணர்ச்சியுடையராய் அக்கடவுளிடத்து அன்பும் அச்சமும் உடையராய் ஒழுகினாலன்றி, நாம் நல்லொழுக்கத்திற் பிறழாது நிற்றல் இயலாதென்பது நன்குபெறப்பட்டது. இதற்கு உண்மையாக நடந்த சிலநிகழ்ச்சிகளையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்:

ஒருகாற் பள்ளிக்கூடத்திற் கல்வி பயிலும் ஒருசிறுவன் தன்னூர்க்குப்புறத்தேயுள்ள ஒரு மாந்தோப்பினுட்புகுந்தான். அப்போது, அங்குள்ள மாமரங்களில் தேனொழுகக்கனிந்த மாம்பழங்கள் குலைகுலையாய்த்தொங்கக்கண்டான்; கண்டதும், அவனுக்கு வாய்ஊறியது. ஆனாலும், அவன் தான் படித்தபள்ளிக்கூடப்பாடம் ஒன்றிற் "பிறர்க்குரியபொருள் எதனையுந் திருடாதே" என்று கற்பிக்கப்பட்ட அறிவுரை அவனதுநினைவுக்கு வந்தது. அந்நினைவுவந்ததும், அவன் 'இம்மாம்பழங்கள் பிறர்க்கு உரியனஆகையால் இவற்றை நாம் திருடுதல் கூடாது' என்றுமுதலில் எண்ணினான். ஆனாலும், அம்மாம்பழங்களிற் சிலவற்றைத் தின்னவேண்டும் என்னும்அவா அவனால் அடக்கமுடியாமல் மேன்மேல் எழுந்தது. பிறகு நினைப்பான்: 'இத்தோப்பிற்கு உரியவர்கள் எவரையுங்காணேன். வேறு ஆட்கள்எவரும் இங்குநடமாடவுமில்லை. ஆதலால், யாருங்காணாத இந்நேரத்தில் யான் இவற்றிற் சிலபழங்களைப்

பறித்துண்டாற் குற்றமென்னை? குலைகுலையாய்த்தொங்கும் இப் பழங்களிற் சிலவற்றை யான் பறித்துத் தின்றாலும் அதனை எவருமே கண்டு பிடிக்கமுடியாது. ஆதலால், இவற்றிற் சிலபழங்களை என்அவா அடங்கு மட்டும் பறித்துத்தின்னக்கடவேன்' என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஒருமரத்தின்மேலேறி ஒருபழத்தைப்பறிக்கக் கை நீட்டினான். அந்நேரத்தில், தான்படித்த பள்ளிக்கூடத்துப் பாடத்திலிருந்து மீண்டுமோர் அறிவுரை நினைவுக்குவந்தது. 'எவருங்காணவில்லையென்று பிறர்க்குரிய எதனையுந் திருடாதே. ஏனென்றால், எங்குமுள்ள கடவுள் நீசெய்யுந் திருட்டுத்தொழிலைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்' என்பதே அவ்வறிவுரையாம். இது நினைவுக்குவந்ததும் அச்சிறுவன் உளம் நடுநடுங்கி நீட்டினகையை மடக்கிக் கொண்டு, 'கடவுளே என்பிழையைப் பொறுக்கவேண்டும்' என்றுசொல்லி வணங்கினவனாய் அத்திருட்டுத்தொழிலுக்குத் தப்பி நல்லவனாய் இல்லஞ்சேர்ந்தான். பார்மின்கள் அன்பர்களே! இவ் உண்மைக்கதையிற் கடவுள் நினைவினால் தீச்செயலுக்குத்தப்பி அச்சிறுவன் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றமை போல, எல்லாம்வல்ல எங்குமுள்ள கடவுளை நினைந்தொழுகுவார்க்கே நல்லொழுக்கத்தில் நிலைநிற்றல் கைகூடுமென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ?

இன்னும், மேனாட்டில் அரசாண்ட ஒருமகமதிய மன்னன் காதலிற்சிறந்த தன்அழகிய மனைவிமேல் தானுங் காதல் கொள்ளாமல் தன்மனைவியின் தோழியான மற்றுஓர்அழகியமாதின்மேல் மையல்கொண்டான். அந்தமாதோ மணமாகாத கன்னிப்பெண்ணாயினும் அவள் அம்மன்னன்மேற் சிறிதுங் காதல்கொண்டிலள். அதுதெரிந்தும், அவ்வரசன் அவள்மேல் ஆராதமையலுடையனாய் அவளை எப்படியாவது வலிந்துபற்றிப்புணர்வதற்குக் காலம் பார்த்திருந்தான். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் அத்தோழிப்பெண் அவ்வரசன் இருந்த மாளிகையிற்

சில ஒழுங்குகள் செய்வதற்கு வந்து அவ்வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது, அம்மாளிகையி லிருந்த மற்ற வேலைக்காரர்களெல்லாருந் தத்தம் வேலையைச் செய்துமுடித்து விட்டு வெளியே போய்விட்டனர். அதனாலும், அத்தோழிப் பெண் அங்கே செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகள் இன்னுஞ் செய்துமுடிக்கப்படாமையாலும் அவளும் அம்மன்னனும் அங் கேதனியிருத்தல் நேர்ந்தது. இவ்வாறு தனக்கு நேரம்வாய்த்த தைக்கண்டு மகிழ்ந்த அவ்வரசன் அப்பணிப்பெண்ணை அரு கழைத்து 'நங்காய்' யான்நெடுநாளாய் நின்மேல் மையல்கொண் டேன். அம்மையலை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்கு இப்போதுதக் கநேரம்வாய்த்திருத்தலால்நீஎன்கருத்துக்குஇணங்குதல்வேண் டும்' என்றான். மன்னன் இங்ஙனங் காமவெறிகொண்டுபேசு வதைக்கண்டஅம்மாது இப்போதுஇவனைமறுத்தால் என்னைத் துன்புறுத்துவான் எனநினைந்து அவனுக்கு உடன்படுவாள் போல் அவனை நோக்கி 'மன்னர்பெருமானே! அதற்கென்ன தடை? அடியேன் தங்கள் கருத்தின்படி நடக்கக் காத்திருக் கின்றேன். இப்போது யான் யாதுசெய்தல்வேண்டும் ?' என்று வினவினள், அதற்கு அவ்வரசன் அம்மாளிகையின் நாற்புறத் துமுள்ள கதவுகளையெல்லாம் நம்மை எவருங் காணுதபடி அடைத்துவிடு' என்றான். அவள் அவ்வாறே எல்லாக்கதவுக ளையும் அடைத்துவிட்டு அவன் எதிரே வந்துநிற்க, அவன் அவளைநோக்கி 'எல்லாக்கதவுகளையும் அடைத்துவந்தனையா ?' என்றுகேட்டான். அதற்கவள் 'ஆம், மன்னனே,எல்லாக்கத வுகளையும் அடைத்துவிட்டேன்; ஆனல், ஒருகதவைமட்டும் என்னல் அடைக்கமுடியவில்லை. அதன்வழியாக நம்மைஒரு வர்மட்டும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார் என் செய்வேன்!' என்றாள். அச்சொற்கேட்டு அரசன் திடுக் கிட்டு "மாதராய்! அங்ஙனம் அடைக்கக்கூடாமலிருப்பது எந்தக்கதவு? அதன்வழியாக உற்றுப்பார்ப்பவர் யார்?" என்று

வெருண்டு வினவினான். அதற்கவள் 'எங்குமுள்ள கடவுளின் கண்களாகிய கதவுகளை என்னால் அடைக்க முடியவில்லை; அவற்றின்வழியாக அவர்தாம் நம்மை உற்றுநோக்குகின்றார்.' என்று அமைதியாக மொழிந்தாள். அதனைக்கேட்டதும், அவ்வரசன் கடவுள்நினைவு வரப்பெற்று, அச்சமுடையவனாகி 'நங்காய்! நீ இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு' என்று சொல்ல, அவளும் அவன் கொடுமைக்குத்தப்பி மீண்டாள். பாருங்கள் அன்பர்களே! அந்நேரத்தில் அப்பெண் தன்கூர்த்த அறிவினால் கடவுள்நினைவை அவ்வரசற்கு வருவித்தமையாலன்றோ, தான் விரும்பியதை எவ்வகையாலேனும் முடித்தற்கு அஞ்சாத அவ்வரசன் கடவுளுக்கஞ்சித் தான்கொண்ட தீயகருத்தை அறவே விட்டொழிப்பானானான். அந்நேரத்தில் அவன் கடவுள்நம்பிக்கை இல்லாதவனாயிருந்திருப்பானாயின், தான்கருதிய தீச்செயலைக் கட்டாயம் முடித்திருப்பானல்லனோ! ஆனதுபற்றியே மக்களியற்கையை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த நம் தொல்லாசிரியர்கள் நல்லொழுக்கத்தை எடுத்து வற்புறுத்துங்கால்,

"தன்னெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்." என்றும்,
"வஞ்சமனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும்." என்றம்,
"வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோ மென்று மகிழன்மின் — வஞ்சித்த
எங்குமுளனொருவன் காணுங்கொல் லென்றஞ்சி
அங்கங்குலைவ தறிவு." என்றம் தம் உள்ளத்து உள்ளுணர்வாய் மறைக்கப்படாமல் விளங்கிநின்று நல்லது தீயது பகுத்துக்காட்டும் இறைவனொருவன் உளன் என்பதை நினைந்து அஞ்சி ஒழுகுக என்று அருளிச்செய்வாராயினர். எனவே, நம் சைவஆசிரியன்மார் எல்லாம்வல்ல இறைவனைச்சான்றாக வைத்து நல்லொழுக்கமுறைகளை அறிவுறுத்திய அறிவுரை

பிற மக்களுக்கு உண்மையிலே பயன்படுவனவாதலும், பௌத்தசமண ஆசிரியர் எங்கும் எல்லாருள்ளத்திலுஞ் சான்றாய் உள்ள இறைவனை அறவே விடுத்துக் கூறிய அறவுரைகள் மக்களை நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்துதற்கு ஒருசிறிதும் பயன் படுவன ஆகாமையுந் தெள்ளிதின் விளங்காநிற்கும்.

இவ்வாற்றால், நல்லொழுக்கமானது மக்களுயிரைத் தூய்மைசெய்யுந் திறத்ததேயாயினும், அது கடவுளுணர்ச்சி உடையாரிடத்தன்றி நிலைபெறமாட்டாமையால் அதற்கு ஆற்றலையும் நிலைபேற்றினையுந்தருவது கடவுள்பால் வைத்த மெய்ந்நம்பிக்கையும் அச்சமும் அன்புமேயாமென்று கடைப்பிடித்தல்வேண்டும். உயிர்கள் தாமேயறிந்து கேளாதிருக்கையிலும், அவர்கட்கு வேறு எவராலுந் தரமுடியாத அரிய உடம்புகளையும், அவ்வுடம்புகளோடு கூடிய அவை உயிர்வாழ்தற்கு எண்ணிறந்த உலகங்களையும், அவ்வுயிர்கள் நுகர்தற்கு எண்ணிறந்த அருட்பண்டங்களையும் படைத்து வகுத்துக்கொடுத்திருக்கும் ஆண்டவன்றன் எல்லையற்ற இரக்கத்தையும் அருளையும் ஆற்றலையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து நினைந்துநினைந்து உருகுவார்க்கு எல்லாஉயிர்கள்மாட்டும் அன்பும் இரக்கமுங்கொண்டு ஒழுகும் நல்லெண்ணமும் நன்முயற்சியுமே வாய்க்குமல்லாமற் பிறவுயிர்க்குத் தீதுசெய்யுந் தீயஎண்ணமுந் தீயமுயற்சியும் ஒரு நினைத்தலையும் உண்டாகா; கடவுளை நம்பாதவர்க்குக், கடவுளிடத்து அன்பில்லாதவர்க்குக், கடவுளிடத்து அச்சமில்லாதவர்க்குத் தாமுந் தம்மைச்சார்ந்தாரும் நலமெய்துதலிலேயே எண்ணமும் முயற்சியும் முனைந்து நிற்குமல்லாமற் பிறஉயிர்களின் நலத்தை எண்ணும் எண்ணஞ் சிறிதும் உண்டாகாது; அதுவேயுமன்றித், தமது நலத்துக்குத் தமது கருத்துக்குத் தமது முயற்சிக்கு மாறான எவரையும் எவ்வகையினாலேனுந் தொலைத்துவிடுந் துணிவும் எண்ணமுங் கடுமுயற்சியும் அவர்பாற் குடிகொண்டு நிற்கும். ஆகவே, அவர் நல்லெண்ண

முடையாரானும் எல்லா நுகர்வுடையாரானும் யாவர்? பெண்ணைக்கண்டுத் தியங்கிக் காமக்கொப்பளிப்பருக் கும் அவர்க்குப் பிரிவிக்குங்கால் அழுகுனர் யாவர்? கட வுள்பால் விருப்பில்லாமைக்கு, நல்வினைப் புக்கார் இல்லையாக லானும், அங்ஙனில்லையாகவே அவர்க்கு அஞ்சுதற்கு வரும் பிரிவிக்குங்கால் அழுகுனும் இல்லையாகவாம், அவரெல்லாம் பீன்பிடப் பிடப்பிறவாத இராம். மற்றுக், கடவுள்பால் வைப் பன்புடையார்க்கே நல்வினைப் பயன்கள் கிடைப்பன வாதலின், அவர் அதனால் மகிழ்ந்தாராகி, அதனைப் பிரி தல்பால் வெறுப்பு அடைப்படும் இறைவன்கண் தோன்றா இன்பக் கைப்பொருள்கள் இன்மை. இது தெரித்தற்கே, நம்பெருமான் மாணிக்கவாசகர் "என்னைப் பிட்டேயும் பிழைபொறுத் தாட் கொண்டான்எம்பெருமான்செய்திட்டபிச்சைதானே" என்று அருளிச்செய்தார். கடவுளை நேரேகண்டு, அவர் அருளை நேரே பெற்று, அவர்பால்வைத்த மெய்யன்பால் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகி, அதனால் எல்லா உயிர்கள்பாட்டும் எல்லையற்ற அன்பும் இரக்கமும் நிகழப்பெற்று, அதனால் இனிப்பிறவி எடாத அரும்பெரும் பேற்றினையும் பெற்றுத், தாம்பெற்ற அவ் வுண்மைப்பேற்றினையும் ஐயந்திரிபுக்குச் சிறிதும் இடனின்றி நம்பால்வைத்த அருட்பெருக்கால் நம்பெருமான் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கும் இம்மெய்யுரைகொண்டே, கடவுளருளைப் பெற்றார்க்கு அவ்வருளை பிறவியதுக்கும் உண்மையுருத்தாதல் கண்டுகொள்ளப்படும். என்று, இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுள், எல்லாப்பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களின் உணர்ச்சிகளையுங் கடந்துநின்று இருவினை யற்றவராய், அவ்விருவினையால் வரும் ஊனுடம்பு இல்லாதவ ராய், ஊனுடம்பு இல்லாமையாற் பிறப்பு இறப்புகள் இல்லாத வராய்ப், பிறப்பிறப்புகளில்லாமையால் தாய் தந்தையர் சுற்றத் தவர் முதலான தொடர்புகளில்லாதவராய், என்றும் விளங்

ப அறிவினராய், என்றும் மாறாத இன்பத்தினராய், எங்குமுள்ளவராய், எல்லா ஆற்றலும் வாய்ந்தவராய், எல்லா முதன்மையும் உடையவராய் இருப்பரென்பதூஉம்; அங்ஙனமிருப்பராகிய அவர், அறியாமை இருளிற் புதைந்துகிடந்தேமாகிய யாமும், எம்மினுந்தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுந் தம்மையறிந்து தம்மை வேண்டிக்கொளாதிருக்கையிலும், எமது அறிவை விளக்கி எமக்கு இன்பத்தைத் தருதற்கு, மிகவும் வியக்கத்தக்கவான இவ்வுடம்புகளையும், உடம்புகள் உலவுதற்கு இவ்வுலகத்தையும், இன்பத்தை நுகர்தற்குப் பலவேறு அருப்பண்டங்களையும் அமைத்துக்கொடுத்திருக்கும் வகைகளை உற்றுநோக்க நோக்க, அவர் உயிர்களெல்லாமிடத்தும் அளவிறந்த அன்பும் இரக்கமும் அருளும் உடையராயிருக்கும் உண்மை விளங்குமென்பதூஉம்; அங்ஙனமவர் உயிர்களிடத்து அளவிறந்த இரக்கமுடையராயிருத்தலால் தம்மையுந் தமது இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்து காணமாட்டாத நம்மனோர்க்குத் தாயினுஞ்சிறந்த தலையளி உடையராய் அவர்தாமே ஓர் அருளுருக்கொண்டு நம்மனோர் கண்ணுக்கு நம்மனோரையொப்பத்தோன்றி நம்மையாட்கொண்டருளுவரென்பதூஉம்; மாணிக்கவாசகப்பெருமானுக்குக் குருவடிவிற்றோன்றி அவரை யாட்கொண்டு மின்னொளி தோன்றி மறைந்தாற்போல் மறைந்தருளின மெய்ந்நிகழ்ச்சி அடிகள் தாமருளிச்செய்த திருவாசகச் செந்தமிழ்ச் செழும்பாடல்களில் திண்ணமாக எடுத்து அறிவுறுத்தினமையே அரும்பெருஞ்சான்றாமென்பதூஉம்; அவ்வாறு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு இறைவனருளிற் றோய்ந்தபின் பிறவியும் அப்பிறவியால் வருந்துன்பங்களும் முற்றும் அற்றொழியுமென்பதற்கு அடிகளே தாம்பெற்ற அவ்வரும் பேற்றினைக் கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலே சான்றாமென்பதூஉம்; இவ்வாறன்றி வெறு நல்லொழுக்கத்தினாலேயே பிறவிநோய் தீருமாகலின் இதன்பொருட்டுக் கடவுளுணர்ச்சியுங் கடவுள்வழிபாடும்

வேண்டாமென்பாருரை ஒருசிறிதும் மக்கட்குப் பயன்படாத வெற்றுரையேயா மென்பதூஉம் நன்கு விளக்கப்பட்டன. இவ் வாற்றாற், கடவுளின் உண்மைநிலையாவது இன்னதென்பதனை எவரும் நன்குணரற்பாலர்.

இனிக், கடவுள்நிலைக்கு மாறானவை இவை என்பதை ஒரு சிறிது எடுத்து விளக்குவாம். இந்நாளிற் புராணங்களென்று வடமொழியிலெழுதப்பட்டும், வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும் வழங்குநூல்களிற் பெரும்பாலன, கடவுள் நிலைக்கு மாறான கதைகளைக் கட்டிச் சொல்லுவன வாய்க், கடவுளின் உண்மையை யறியவொட்டாமல் மக்களறி வைத் தடைசெய்து, அவர்களை அறியாமைப்படுகுழியிலாழ்த்தி, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவி வாழா மல் தம்முள் இடைவிடாது கலாம் விளைத்துத் துன்பவாழ்க் கையிற் கிடந்துழலச்செய்வனவாய் இருக்கின்றன. புராணங் களுட் பெரும்பாலன இத்தகைய தீமையுடையவாயி னும், ஏனைச்சில பழம்புராணங்கள் கடவுள் உண்மையை நுண்ணறிவில்லார்க்கு விளங்கச்செய்தற்பொருட்டு அறிவுடை மேன்மக்களாற் கட்டப்பட்ட நல்லகதைகளை உள்ளடக்கின வாகவும் இருக்கின்றன. இச்சிறந்த பழம்புராணங்கள் சில வற்றின் நல்லகதைகளையும், பின்வந்த தீய அறிவினர் தத்தம் தீயகருத்துக்கு வேண்டியபடியெல்லாந் திரித்து, அவற்றின் உயர்ந்தநோக்கங்களையும் பாழ்படுத்திவிட்டனர். இப்போது வழங்கும் புராணங்களெல்லாம் பழைய சில புராணங்களின் உயர்ந்தகருத்துக்களைத் திரிபுசெய்தவைகளும், அவற்றுக்கு மாறாய் எழுந்தவைகளும், அவற்றின் உண்மை நோக்கத்தைப் பாழ்படுத்த முனைந்தவைகளுமேயாகும். இப்புராணப்பெருங் குப்பைக்குவியல்களிற் பழம்புராண உண்மைக்கருத்துகளாகிய விழுமிய மணிகள் சிற்சில புதைந்துகிடக்கின்றன. இப்பெருங் குப்பையைக் கிளறி, அவ்வரும்பெறல் மணிகளைப்பொறுக்கி

எடுத்தல் உண்மை அறிவு நூலாராய்ச்சியில் நெடுக ஆழ்ந்து பயின்று தேர்ச்சிபெற்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதில் முடி-யாது. முடியாதாகவே, இஞ்ஞான்றுள்ளவர்கள் சைவரென்றும் வைணவரென்றும் வேதாந்திகளென்றும் சாத்தேயரென்றும் கௌமாரரென்றும் காணபத்தியரென்றும் பல்வேறு பிரிவினராகிப், பல்வேறு கொள்கையினராகி ஒருவரோடொருவர் பெரிதும் மாறுபட்டுத் தத்தமக்கு ஏற்ற புராணங்களைக் கணக்கில்லாமற் பெருக்கியெழுதி யிருக்கின்றனர்கள்.

இங்ஙனம் அச் சமயப் பிரிவினர் தாந்தாம் கற்பித்துக் கொண்ட புராணங்களில் தாந்தாம் வழிபடும் கடவுளர்களை உயர்த்துதற்பொருட்டுப் பழம்புராணங்களில் எல்லாம்வல்ல ஒருமுழுமுதற்கடவுள்மேல் வைத்து எழுதப்பட்ட கதைகளைத் தமக்கேற்றபடியெல்லாந் திரித்தும், முன்னில்லாதவைகளைப் புதிது புகுத்தியும், முன்னுள்ளவைகளுக்கு மாறானவைகளைச் சேர்த்தும், முன்னுள்ள இறைவனியல்புகளை முற்றும் இழிவுபடுத்தியும் புரட்டுகள் செய்வாராயினர். இப்பொல்லாப்பெரும் புரட்டுகளையும் முன்னுள்ள பழம்புராணங்களின் நற்பெருங் கதைகளையும் வேறு பிரித்துக் காணும் பகுத்தறிவும் ஆராய்ச்சியுமின்றி, முன்னுள்ள சிறந்தகதைகளையும் பின்வந்த புரட்டுக் கதைகளையும் பின்வந்தோர் ஒன்றுசேர்த்து எல்லாவற்றையும் ஒரேவகையாக வைத்துப் பாராட்டப்புகுந்தமையாற் புராணங்கள் என்னும் பெயர்க்கே புரட்டுகள் என்னும்பொருள் சிறிது ஆராய்ச்சியுடையார் குழுவினும் வழங்கிவரா நிற்கின்றது. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாருங் கடவுளைப்பற்றிய எல்லாக்கதைகளையும் பொய்யென்று இகழ்பவராயிருத்தலால், அவரும் ஆராய்ச்சியுணர்வின்றிப் பின்வந்த புரட்டுக்கதைகளோடொப்பவே முன்னிருந்த நற்பெருங்கதைகளையும் இழித்துப்பேசி விடுகின்றனர். இவ்வாறாகக், குருட்டு நம்பிக்கையுடையார் எல்லாக்கதைகளையும் வரைதுறையின்றிக் கொண்டாடுங்

கொண்டாட்டும், சிறிதாராய்ச்சியுடையார் பலகதைகள் புரட்டாயிருத்தலகண்டு சிலநர் கதைகளையும் விலக்கிவிடும் விலக்கும், கடவுள்நம்பிக்கை இல்லாதார் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்து இகழ்ந்தொதுக்கும் ஒதுக்கும், மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி அன்பு வளர்ச்சிக்குத் தீதுபயப்பனவாய் இருத்தலாற், பொதுமக்களின் நன்மையையும் முன்னேற்றத்தையுங் கருதும் நல்லறிஞர்கள் அக்கதைகளை நன்குஆராய்ந்து பார்த்துக்,கொள்ளத்தகுவன கொண்டும், தள்ளத்தகுவன தள்ளியும், இவ்வாறு கொள்ளத்தகுவன தள்ளத்தகுவன இவ்விவை என்பதைப் பொதுமக்களுக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டியுந் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட ஒழுகுதல் இன்றியமையாதுசெயற்பாலதோர் அரும்பெருங்கடமையாகும். ஆனதுபற்றி, இப் புராணகதைகளுட் கொள்ளத்தகும் பழங்கதைகள் சில இவை யென்பதூஉந், தள்ளத்தகும் பிற்கதைகள் இவையென்பதூஉம் ஈண்டு ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

முதலில் முழுமுதற்கடவுளைச் சிவன் என்னும் பெயரால் வழிபட்டுவந்த பண்டைச்சான்றோர்கள், அவ்விறைவன்உயிர்களுக்கு உதவியாகச் செய்துவருஞ் செயற்கருஞ் செயல்களை ஆய்ந்தறியும் நுண்ணறிவில்லாத பொதுமக்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டாகவே, அவைதம்மைக் கதைகளாக அமைத்து வைப்பாராயினர். என்னென்றாற், கைக்கும் மருந்துஉண்ணுஞ் சிறுகுழந்தைக்கு, அதன்தாய் அம்மருந்தை ஒருசிறுகருப்பங் கட்டியின் உள்வைத்து ஊட்டி அக்குழந்தையின் நோய்தீர்த்தல்போலப், பழைய அறிஞர்களும் கடவுளைப்பற்றிய உயர்ந்த உண்மைகளை உணரமாட்டாத பொதுமக்களுக்கு அவர்கள் எளிதிலேஉணரத்தக்க இனியநல்லகதைகளிலே அவ்வுண்மைகளைப் பொதிந்துவைத்து அமைத்துப் புகட்டுவாராயினர். என்னெனிற், கற்றவர்முதற் கல்லாதவர்ஈறான எத்திறத்தவர்க்கும் கதைகள் கேட்பதில் மிகுந்தஆவல் இருக்கக்காண்கின்றோம்.

எல்லாத்தேசத்தினர்களுள்ள எல்லாமக்களும் பண்டைக்கா லந்தொட்டுக் கதைகளைக் கேட்டுமகிழ்வதிலும் அக்கதைகளைத் தொடர்ந்த செய்யுள்வடிவில் எழுதிப்பயின்று மகிழ்வதிலும் மிகுந்த கருத்துடையவர்களாய் இருந்துவருகின்றனர். கிரேக்க தேசத்தில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டு வழங்கும் இலியட் (Iliad) ஒடிசி (Odyssey) என்னும் இருபெருஞ் சிறந்தகாவியங்களும், உரோமதேசத்தில்வழங்கும் ஈனிட் (Æneid) டிவைன்காமடி (Divine Comedy) என்னும் இருபெருவிழுமியகாவியங்களும், ஐஸ்லாந்துதேசத்தில் வழங்கும் சாகாக்கள் (Sagas) என்னுங் காவியங்களும், ஆங்கிலதேசத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) எழுதிய நாடகக்காவியங்களும், மில்டன் எழுதிய 'துறக்க நீக்கம்', 'துறக்கப்பேறு' (Paradise Lost and Paradise Regained) என்னும் இருபெருஞ் சுவைக் காவியங்களும், ஆரிய நாட்டில்வழங்கும் பாரதம், இராமாயணம், பதினெண்புராணங் களும், செந்தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, சூளாமணி, சிந்தாமணி, பெரியபுராணம் முதலிய அருந்தமிழ்க்காவியங்களும், இஞ்ஞான்று எல்லாத்தேயங்களி லும் எல்லாமொழிகளிலுங் கணக்கில்லாமல் உரைநடையில் எழுதப்பட்டு வெளிவந்து வழங்கும் 'நாவல்க' ளென்னும் புதுக்கதைகளும், ஆகிய இவையெல்லாங் கதைகள் கேட்பதி லுங், கதைகள்படிப்பதிலும் மக்கள் மட்டுக்கடங்கா ஆர்வமு டையராயிருத்தலை இனிது புலப்படுத்துகின்றன அல்லவோ? இவ்வாறு கதைகள் கற்பதில் ஆர்வம் மிகுதியும் உடையராயிருக் கும் மக்களின் மனஇயற்கையை நன்கு உணர்ந்து பார்த்தே பௌத்தசமயத்தைப் பரப்பிய ஆசிரியர்கள் 'ஜாதககாதைகள்' என்னுங் கதைத் தொகுதியினையும் உண்டாக்கினார்கள். கிறித் துவமதத்தை நாட்டிய ஏசுகிறித்து என்னும் ஆசிரியரும் தாம் அறிவுறுத்துதற் கெடுத்துக் கொண்ட அரிய பெரிய உண்மைகளைச், சிறுசிறு கதைகளிலமைத்து அவைதம்மை

மக்களுக்கு மொழிந்திட்டார். இங்ஙனமே ஒவ்வொருசமய ஆசிரியருந் தாந்தாம் அறிவுறுத்தும் உண்மைகளில் மக்கள் உள்ளமானது பதிந்து நிற்றற்பொருட்டு, அவை தம்மை எல்லாரும் எளிதில் உணரத்தக்க இனிய கதைகளில் அமைத்து அறிவுறுத்திவந்திருக்கின்றனர். ஆகவே, மக்களின் இம்மன வியற்கையினை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்களான சைவசமயச் சான்றோர்களுந் தாம் அறிவுறுத்துதற் கெடுத்துக்கொண்ட இறைவ னருள்நிகழ்ச்சிகளையும் அரும்பெருண்மைகளையும் உயர்ந்த பல கதைகளின் வாயிலாகவே அமைத்துவைத்து மக்களுக் குணர்த்துவாராயினர். இவ்வாறு பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் அறிவுடையோரெல்லாருங் கதை களின் வாயிலாகவே தாம் ஆராய்ந்து கண்ட அரும் பெருண் மைகளை அறிவுறுத்திவந்திருக்கின்றனர்க ளாதலால், மக்க ளுள்ளத்தில் இம்மை மறுமை வாழ்க்கையின் உண்மைகளை எளிதிலே பதியவைத்தற்குக் கதைகள் பெரிதும் பயன்படு வன என்பது பிறர்நலங் கருதும் அறிஞர்கள் கருத்திற் பதித் தல்வேண்டும்.

நன்று சொன்னீர்கள்! கதைகளெல்லாம் பொய்யும் புளுகும் புனைந்துகட்டிச் சொல்வனவாதலால், அவை தம்மை வழங்கவிடுதல் குற்றமாம்; ஆதலாற், கதைகளெல்லாவற்றை யும் ஒருங்கே நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி விடுதலே வேண்டு மென, எல்லார் அறிவினுந் தமறிவையே பெரிதாகக்கருதி இறுமாந்திருக்கும் இஞ்ஞான்றைச் சீர்திருத்தக்காரர் சிலர் புகலாநிற்கின்றனர். இவர்தந் துணிவுரைகள் மக்கள் மனப் பான்மையினைச் சிறிதாயினும் உணர்ந்துபாராக் குறைபாடுடை யனவாதலால், அவை மக்களுக்குப் பெருந்தீங்கு பயப்பன வாகும். இனிக், கதைகள்எல்லாம் பொய்யும்புளுகுமே நிறைந் தன என்று சொல்லும் அவர் கூற்று உண்மையன்று. ஏனென் றாற், கதைகளின் அமைப்புப் பலதிறப்பட்டதாகும். சில

கதைகள் உண்மையாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையே திறம்பட அமைத்து, அவற்றின் வாயிலாக அரிய உண்மைகளை உணர்த்துவனவாகும்; இவ்வகையிற்சேர்ந்த காவியங்கள்: சிலப்பதிகாரம் பெரியபுராணமாகும். வேறு சில கதைகள் உண்மையாக நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளை வைத்து மற்றுஞ்சில புனைவுகள் கூட்டி உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்துவனவாகும்; இவ்வகையிற் சேர்ந்தவை: மணிமேகலையும், ஹோமர் எழுதிய கிரேக்க காவியங்களுமாகும். ஒருகாலத்தில் இக்கிரேக்க காவியங்களிற் சொல்லப்பட்டவை முற்றும் பொய்யென நினைந்த ஆசிரியர்கள், பின்னர் நிலத்தின்கீழ்ப்புதைந்துகிடந்த பண்டைக்கால அரண்மனைகளைக் கிளறிக்கண்ட ஆராய்ச்சியிலிருந்து அக்காவியங்களின் முதன்மையான பகுதி உண்மையேயென்றும், அதனொடு பிற்சேர்க்கையாய் வந்தவைகளே புனைவுகளென்றும் அறிந்து மகிழ்வாராயினர். இன்னுஞ் சில கதைகள் முற்றும் நடவாத நிகழ்ச்சிகளை நடந்தனபோல் வைத்துப் பலவாறு அவை தம்மைப் புனைந்து உரைப்பனவாகும்; இவ்வகையிற்சேர்ந்தவை: சூளாமணி, சிந்தாமணி முதலிய செந்தமிழ்க்காப்பியங்களும், வடமொழியிற் பிற்காலத்தெழுந்த சைவ வைணவ புராணங்களும், தலபுராணங்களுமாகும். இனி, மற்றுஞ்சில கதைகள் கடவுள் நிலை, உயிர் நிலை மலங்களின் நிலை என்னும் மெய்ம்மைகளை உருவகவகையாற் பலபடப்புனைந்து உரைப்பனவாகும்; இவ்வகையிற்சேர்ந்தன: மிகப்பழைய சைவபுராணங்களும், பிரபுலிங்கலீலை, பிரபோத சந்திரோதய நாடகம் முதலியனவும் ஆகும். இங்ஙனம் இந்நால்வகையில் அமைக்கப்படுங் கதைகளின் கூறுபாடுகளை நம் ஆசிரியர்கள் முன்னரே நன்கறிந்திருக்கின்றனர். இது, சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுகாதையின் உரையில், உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் இந்நால்வகைக் கதையமைப்புகளையும் "உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்

மேற்செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற்செய்தலும் உள்ளோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற்செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற்செய்தலும்” என நால்வகைப்படுத்து அடக்கினமைகொண்டு நன்கு உணரப்படும். இவ்வாற்றால் நம் முன்னாசிரியர்கள் எல்லாக் கதைகளையும் மெய்யெனவாவது பொய்யெனவாவது கொள்ளாமல், மெய்யை மெய்யென்றும் பொய்யைப் பொய்யென்றும் பகுத்தறிந்து ஒழுகினார்களென்பது இனிது புலனாகின்றதன்றோ? மற்று, இக்காலத்தவரோ ஆழ்ந்த கல்வியும் உண்மையாராயும் அறிவும் உடையரல்லாமையால் எல்லாக்கதைகளையும் மெய்யென்று குருட்டுத்தனமாய் நம்பிக் கைக்கொள்வாரும், அல்லது அங்ஙனமே குருட்டுத்தனமாய் எல்லாக்கதைகளையும் பொய்யென்று இகழ்ந்து ஒதுக்குவாருமாய்ப் பிளவுபட்டு நிற்கின்றனர். எனவே, புராணகதைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே மெய்யென நம்புதலும் அல்லதவற்றை ஒருங்கே பொய்யென இகழ்தலும் உண்மையறிவு பெறவேண்டுவார்க்கு ஒரு சிறிதும் இசையாமையால், இப்போது வழங்குங் கதைகள் பலவற்றுள் உண்மையாவன சிலவும் பொய்ம்மையாவன சிலவும் இங்கே சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டுவாம். இச்சிறுநூலிற் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டவைகளின் விரிவுகளை மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமுமென்னும் எமது பெருநூலிற் கண்டுகொள்க.

பண்டைக்காலத்திருந்த அறிவான்மிக்க சான்றோர்கள், பிறப்பு இறப்பு இல்லா எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளைச் சிவம் என்னும் பெயரால் வைத்து வணங்கியும் வாழ்த்தியும் வந்தவரலாற்றினை மேலே நன்குவிரித்து விளக்கி இருக்கின்றோம். அங்ஙனம் அச்சிவத்தை வழிபட்டுவந்த சான்றோர்கள், அச்சிவத்துக்கு மாறாகச் சிறு தேவர்களை வணங்கி, அவர் பொருட்டு வெறியாட்டுவேள்விகளெடுத்த ஆரியரின்ஒழுகலா

றுகள், பொதுமக்களுக்குப் பெருந்தீங்குபயப்பனவாயிருத்தலை உணர்ந்து, சிவவணக்கமே நன்மை பயத்தலும் சிவத்துக்கு மாறாகச்செய்யுஞ் சிறுதெய்வ வணக்கம் அதனைச் செய்வார்க்கும் பிறர்க்குந் தீங்குபயத்தலும் பொதுமக்களுக்குத் தெளிவாக உணர்த்தும் பொருட்டே தக்கன்வேள்வி யழித்த கதையை அமைத்துவைத்தார்கள். தக்கன் என்னும் ஓர் அரசன் ஆரியர்வலையிற் சிக்கி, அவர் வணங்கிய இந்திரன் முதலான சிறுதெய்வங்களைத் தானும் வணங்கி, அத்தெய்வங்களுக்கு ஊனுங் கள்ளும் படைத்தற்பொருட்டு அவ்வாரியர் சொல்வழியே சிவபிரானை இகழ்ந்து பெரியதொரு வெறியாட்டு வேள்வி எடுத்தான். எடுக்க, அதனையுணர்ந்த சிவபிரானடியவரான வீரபத்திரரென்னும் பேராற்றல் மிக்க ஒரு முனிவர் பெருமான், அவன் செய்த வேள்வியினைத் தகர்த்து அவனுக்கு நல்லறிவு வருவித்தார்; என்னும் அத்துணையே அக்கதையாகும். இவ்வளவே பழைய **எசுர்வேத தைத்திரிய சங்கிதையிலும் சதபதபிராமணத்திலும் மகாபாரதத்திலும்** சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பழநூல்களிற் கூறப்பட்ட அளவில் இக்கதையின்கண் கடவுள்நிலைக்கு மாறானது ஏதுங் காணப்படுகின்றிலது. ஆனால், அந்நூல்களுக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குப் பின்னெழுதப்பட்ட கந்தபுராணத்திலோ கடவுள்நிலைக்கு மாறான பல புதுக்குறிப்புகள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சிவபிரான்றன் அருள்வடிவான உமையம்மையார் தக்கனுக்கு மகளாய்ப்பிறந்தனளென்றும்; அம்மகளைச் சிவபிரான் மணந்துகொண்டனரென்றும்; 'பிறர் அருவருக்கத்தக்க எலும்பையும் பாம்பையும் மாலையாகப்பூண்டு புலித்தோல் உடுத்துக் கையில் மண்டையோடு தாங்கித் தேவர்கள் பால் ஐயம் ஏற்று உழல்பவராகலின், அவரை யான் எனக்கு மருமகனாகக்கருதேன்' என்று இகழ்ந்து அவரையும் அவர் தம்மனைவியாரான அம்மையையுந் தக்கன் தான் செய்த வேள்

விக்கு வருவித்திலனென்றும்; தன் தந்தை செய்த இவ்விகழ்ச்சியினால் அம்மை மனம்வருந்தித் தானாகவே தக்கன் அரண்மனைக்கு வலியவந்தனளென்றும்; வந்த அவளைக்கண்டு தக்கன் வெகுண்டு 'நீ சிவன் மனைவியாதலின் என் வேள்வியைப்பார்த்தற்குத் தகுதியுடையையல்லை; நின்கணவனும் எனக்கு மருமகன் அல்லன்; நீ என் புதல்வியும் அல்லை; உன் கணவனுக்குச் சிறந்த அவிசைக் கொடுப்பேனல்லேன்; ஆதலின், நீ பேசாது போய்விடு' என்று கடிந்துகொண்டனனென்றும்; இவ்வாறு தக்கன் இகழ்ந்த இகழ்ச்சியுரைகளைத் தெரிந்துகொண்ட சிவபிரான் தக்கன்மேற் பெருஞ்சினங்கொண்டு தன் மகனான வீரபத்திரனை ஏவ, அவன் தக்கனது வேள்விக்களத்திற்போந்து அங்கிருந்த தேவர்களையுந் தக்கனையுஞ் சின்னபின்னமாகச் சிதற அடித்து, அவ்வேள்வியினை அழித்தனனென்றும்; காந்தபுராணம் கட்டிச்சொல்லுகின்றது. கந்தபுராணம் கூறும் அக்குறிப்புகள் அத்தனையும் பழைய எசுர்வேதத்திலும் சதபதபிராமணத்திலுங் காணப்படாமையின், அவை பின் வந்த குறும்பர்களாற் புதிதுசேர்க்கப்பட்டனவேயல்லாமற் பழைய சான்றோர்களால் அமைக்கப்பட்டன அல்ல என்பது எவர்க்கும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்காநிற்கும்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! இப் புதுக் கந்தபுராணப்புளுகுகள், முழுமுதற்கடவுளான சிவத்தின் நிலைக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவா யிருக்கின்றன! சிவமும் சிவத்தின் அருள்வடிவமான அம்மையும் பிறப்பு இறப்பில்லா முழுமுதல்களாகும். இங்ஙனமிருக்க, இரக்கமில்லா வன்னெஞ்சக்கொடியனாகிய தக்கனுக்கு அம்மையார் மகளாய்ப்பிறந்தனளென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? பிறவாத அருள்வடிவில் நிற்கும் அம்மை இருவினையிற் பட்டுழலும் எம்போல் ஊனுடம்பிற்புகுந்து பிறத்தல் கூடுமோ சொன்மின்கள்! நம் சைவ

சித்தாந்தத்தின் முதற்பெருங்கொள்கையாவது: இறைவன் பிறப்பு இறப்பில்லான் என்பதே யன்றோ? மாணிக்கவாசகப் பெருமான் "தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடீ" என்று அருளிச் செய்ததனையுந், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் "தந்தையாரொடு தாயிலர் தம்மையே, சிந்தியா எழுவார்வினை தீர்ப்பரால்" என்று அருளிச்செய்ததனையும் உற்று நோக்குமின்கள்! இறைவன் எங்ஙனம் பிறப்பிறப் பில்லானாய்த் தூயஅறிவுவடிவாய் இருக்கின்றனனோ, அங்ஙனமே அம்மையும் பிறப்பு இறப்பு இல்லாளாய் அவனின்வேறின்றி அருள்வடிவாய் நிற்பள். இவ்வுண்மை, சைவசித்தாந்தநூலாகிய **திருக்களிற்றுப் படியாரில்,**

"பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையும்—செந்நிறத்தள்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு" என்றும், **சிவஞான சித்தியாரில்,**

"மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும்
ஆயஆணவம் அகன்ற அறிவொடு தொழிலையார்க்கும்
நாயகன் எல்லாஞானத் தொழில் முதல் நண்ணலாலே
காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்"
"வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங்காழ்ப்பும்
இருமையும்போலமன்னிச்சிவத்தினோடியைந்துநிற்கும்.'
"யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே
மாதொருபாகனார்தாம் வருவர் மற்று அத்தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும்இறக்கும்பிறக்கும்மேல்வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலால்இவையிலாதான் அறிந்துஅருள் செய்வனன்றே.'

என்றும் நன்கெடுத்து வலியுறுத்தப்பட்டமை காண்க. இங்ஙனம் வலியுறுத்தப்பட்ட இச்சைவசித்தாந்தப் பேர்உண்மைக்கு முழுமாறாக, முழுமுதற் றெய்வமாகிய சிவசத்தியே தக்க

னுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தனளென்று சைவசித்தாந்தம் நன்குணர்ந்த எந்த அறிஞனேனும் கூறத்துணிவனே சொன்மின்கள்! அல்லாமலும், எல்லாம் வல்ல அம்மையை அவன் மகளாகப்பெற்றது உண்மையாயின், அவன் எவ்வளவு தவமும் எவ்வளவு மெய்யுணர்வும் எவ்வளவு அன்பும் உடையவனாயிருந்திருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமின்றி, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தின் முதன்மையையும் அம்மையின் அருமையையுஞ் சிறிதும் அறியாது, அவர் தம்மை இகழ்ந்துரைத்தான் என்பதனால் அவன் அம்மையை மகளாகப் பெறுந் தகுதியுடையனல்லன் என்பது புலனாகின்றதன்றோ! இன்னும், அவன் கூறிய இகழ்ச்சியுரையைக் கேட்டுச் சிவபிரான் தன் புதல்வராகிய வீரபத்திரரையேவி, அவனையும் அவன் வேள்வியையும் பாழ்படுத்தினரென்பதுங் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறாய்க் காணப்படுகின்றது. ஏனென்றால், எல்லா ஆற்றலும் எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் இயல்பாகவே உடைய இறைவனைச் சிற்றறிவுஞ் சிறுவாணாளுமுடைய எம்மனோர் இகழ்ந்து பேசுதலால் அவற்கு ஏதேனுங் குறைபாடு வந்துவிடுமோ? அன்றி அவனை எம்மனோர் புகழ்ந்துபேசுதலால் முன்னில்லாத பெருமை அவற்கு வந்துவிடுமோ? மாய்ந்துபோம் மக்களின் இழிவுரைகளைக் கேட்டு, அவன் மனம் வருந்துதலும், அவர் தம் புகழுரைகளைக்கேட்டு அவன் மனம் மகிழ்தலும் உண்டுகொலோ! கடவுள் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் என்பதை அறியாதார் யார்! ஆதலால், தக்கன் கூறிய இகழ்ச்சியுரைகளைக் கேட்டுச் சிவபிரான் மனம்வருந்தி அவனை மாய்ப்பதற்கு வீரபத்திரரை ஏவினாரென்பது சிறிதும் பொருந்தாது. இஞ்ஞான்று உள்ளாரிற் பலர் தக்கனிலுங்கொடுமையாகச் சிவபிரானை இகழ்ந்து பேசா நிற்க, அவ்விகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக எண்ணி அவர்களை அழிப்பதற்கு வீரபத்திரரை அடிக்கடி ஏவுகின்ற

னாறு? சிறிதுமில்லையே. இகழ்வாரும் புகழ்வாரும் இந்நிலவுல கத்திருக்க, அவர்களெல்லார்க்கும் பொதுமையனுயன்றே இறைவன்இருக்கக்காண்கின்றோம். ஐயனைஇகழ்வார் தமக்குத் தாமாகவே தீங்கு தேடிக்கொள்ளுகின்றனரல்லாமல், ஐயனே அவர்கட்குத் தீங்கு செய்கின்றிலன் என்பதும், அங்ஙனமே அவனைப் புகழ்வாருந் தமக்குத்தாமாகவே நன்மை தேடிக் கொள்கின்றனரல்லாமல், அவர் புகழ்ச்சிக்கு உவந்து ஏமாந்து அவர் வேண்டியவைகளை யெல்லாங் கொடுக்கின்றில னென் பதும் மெய்யுணர்வினர் நன்கு அறிந்தனவேயாம். ஆகவே,சிவ பிரான் தக்கன் இகழ்ந்ததைக்கேட்டு வெகுண்டு வீரபத்திரரை ஏவினானென்பது எட்டுணையுங் கொள்ளற்பாற்றன்று. ஆகவே, இக்கதையின் உண்மை யாதென்றால், எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளையன்றி வேறெதனையும் வணங்காத பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கு மாறாய் ஆரியர் வலைப்பட்ட தக்கன் என் பான் ஒருவன் புரிந்த வெறியாட்டு வேள்வியை அத் தமிழ்ச் சான்றோரில் ஒருவர் அழித்தொழித்தார் என்பதேயாகும்.

இங்ஙனமே தாருகாவனத்தில் இருந்த ஆரியக்குருக்கள் மார் முழுமுதற்கடவுளை இகழ்ந்து ஆற்றிய வெறியாட்டு வேள்வியினையும், ஆற்றலிற் சிறந்த தமிழ் முனிவர் ஒருவர் சென்று அழித்தமையும் நினைவுகூரற்பாற்று. இவ்வாறெல் லாம் ஆரியர் எடுத்த இரக்கமற்ற வெறியாட்டு வேள்விகளைச் சிவனடியார்களான தமிழ் முனிவர்களுந் தமிழ்வேந்தர்களும் அழித்த நிகழ்ச்சிகளையே சிவபிரான் செய்தனவாகப் புராண நூல் எழுதினோர் கதைகள் கட்டிவைத்தனர். அங்ஙனம் முதலிற் சுருக்கமாய்க் கட்டிவைத்த கதைகளை, வரவரப் பெருக்கி யெழுதிய பின்னவர்கள், கடவுளிலக்கணங்களை நன் காராய்ந்து பார்க்கும் அறிவாற்றலில்லாமையால், அவ்விலக் கணங்களுக்கு மாறான பலவற்றையுஞ் சேர்த்துவிடுவாரா யினர். சைவசித்தாந்த உணர்ச்சியில்லாத சைவர்களும் இன்

னோரன்ன கதைகள் கடவுளிலக்கணத்திற்கு முற்றும் மாறா யிருந்தும், அவை சைவபுராணங்களென்னும் பெயரால் வழங்குதல்பற்றி அவை தம்மை முன்பின் ஆய்ந்து பாராமல் முற்றும் உண்மையாகவே நம்பிவருகின்றனர். இதனால், உண்மையான சைவசமயத்துக்கு வந்த கேடுகள் பல. மெய்யுணர்விற் சிறந்த ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள், போலிச்சைவர்கள் கூறும் இப்பாழுங்கதைகளைக் கேட்டாற் சைவத்தைப் பழியாது ஒழிவரோ? ஆகவே, சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மைக்கும், அவனோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் அம்மையின் தூய அருட்பெரு நிலைக்கும் முற்றும் மாறான இன்னோரன்ன கதைகளைச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கைக்கு உடன்பாடென்று கொள்ளன்மின் அன்பர்களே!

இனி, மூத்தபிள்ளையாராகிய விநாயகக் கடவுளைப் பற்றிக் கட்டிவைத்திருக்குங் கதைகளின் குழறு படைகளையும், அவைகள் சைவத்துக்கு முற்றும் மாறாயிருத்தலையும் அன்பர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். அவையெல்லாம் இங்கு முற்றுமெடுத்துக்காட்டுதல் இயலாது. ஆயினும், அன்பர்கள் எமதுசொல்லின்உண்மையை உணரும்பொருட்டு ஒருசில இங்கு எடுத்துக்காட்டுதும். ஆறறிவுஉடைய மக்களின் மன உணர்வு மேன்மேல் விளங்கி எல்லையற்ற இன்பத்தைத் தருதற்கு ஒருபெருங் கருவியாயிருப்பது ஒலிகளின் றொகுதியாகிய தமிழ் ஆங்கிலம் முதலான மொழிகளேயாகும். இம்மொழிகளாகிய கருவிகளை இல்லாவிட்டால் ஒருவர் தாம் எண்ணிய எண்ணங்களைப் பிறர்க்குத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பதும், பிறரறிந்தவைகளைத் தாம் தெளிய அறிந்து அறிவுவிளங்கப் பெறுதலுந் தினைத்தனையுங் கைகூடா. ஆகவே, மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி முழுதும் மொழிகளின் வாயிலாகவே நடைபெறுகின்றதென்று ஓர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும். இத்துணை யின்றியமையாதனவான ஒலிகளின் தோற்றமும்

இயக்கமும் நம்உடம்பினகத்தும் அதன்புறத்துங் கடவுள் அமைத்திருக்கும் மிகவியப்பான அமைப்புகளினாலேயே நடைபெறுகின்றன. நமது மூளையில் ஒரு கடுகளவுபகுதி பழுதுபட்டாலும், அல்லது தொண்டைக்குழாயில் அமைந்த அமைப்புச் சிறிது பழுதுபட்டாலும், அன்றி நமது செவியினுட்சமைந்த நுண்ணிய அமைவுகள் சிறிது சீர் குலைந்தாலும் நாம் சொற்களைப்பேசவும் பிறர் பேசியவைகளைக் கேட்கவும் வலியற்றவர்களாய் விடுவமல்லமோ! ஆக, ஒலியின் றோற்ற இயக்கங்களின் அமைப்புகள் அத்தனையும் இறைவனால் வகுக்கப்பட்டிருத்தலானும், புறத்தும் அகத்தும் நிகழும் ஒலியின்றோற்ற இயக்கங்கள் எல்லாம் இறைவன் அருளாலன்றி நிகழப்பெறாமையானும், இறைவனுக்கு ஒலி அல்லது பிரணவமும் ஒரு வடிவெனச் சைவசித்தாந்த நூல்கள் நுவலாநிற்கும். எல்லா ஓசைகளுக்கும் எல்லா ஒலிகளுக்கும் முதலோசையாய்நிற்பது 'ஓ' என்று இசையும் ஒலியேயாகும். இங்ஙனம் இயற்கையாய் நிகழும் இவ்வொலியினைக் காதிற் கையைவைத்து அடைத்தலானுஞ், சங்கைக் காதில் வைத்து உணர்தலானுங், கடலொலியினை உற்றுக்கேட்டலானும் எவரும் நன்கறியலாம். இவ்வாறு எல்லா ஓசைக்கும் முதலோசையாய் நிகழும் இவ்வோங்கார ஒலி இடைவெளியிலுள்ள அணுக்களின் இயக்கத்தால் உண்டாவதாகும். அணுக்களோ புள்ளிவடிவினவாகும். அவ்வணுக்களின் இயக்கமோ ஒரு வரிவடிவினதாகும். இங்ஙனம் புள்ளியும் வரியுஞ் சேர்ந்த சேர்க்கையே, பிள்ளையார் சுழி எனவும், வரியை வளைத்தெழுதி ஓங்கார எழுத்தெனவுங் கொள்ளப்படாநிற்கின்றது. இங்ஙனம் வட்டமும் வரியுங் கூடிய அமைப்பே சிவலிங்கமெனவும் நுவலப்படுகின்றது. யானையின் முகமும் அம்முகத்திலிருந்து தொங்குந் தும்பிக்கையும் வட்டவடிவும் வரிவடிவுஞ் சேர்ந்த ஓகாரவடிவாயிருத்தலின், அவ் ஒலிவடி

வில் நிற்குங் கடவுளை யானைமுக முடையராக வைத்து அறிவு நூல்கள் கூறுநிற்கின்றன. நல்லபாம்பின் படம் வட்ட வடிவாயும் அதன் உடம்பு நீண்ட வரிவடிவாயும் இருத்தல் பற்றி நமதுடம்பினகத்தே நிகழும் இவ் வோங்கார ஓசையின் இயக்கத்தைப் பாம்பாட்டமென்று சிவராசயோக நூல்கள் புகலாநிற்கும். இறைவன் பாம்பை அணிகலனாய்ப் பூண்டன னென்பதும், அவன் பாம்பின்மேற் பள்ளிகொண்டனனென் பதும், அவன் ஓங்காரவடிவினனாய் இருக்கின்றான் என்பதனை யே அறிவுறுத்துவனவாகும். இவ்வாறெல்லாம் ஓங்காரவடி வின் மேன்மையும் பயனும் முணர்ந்த சான்றோர்கள், அவ் வடி வின்கண் இறைவனை வைத்து எளிதாக வழிபட்டு உய்தற் பொருட்டாகவே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார்வழிபாட்டை உண்டாக்கினார்கள். இவ்வளவிற் கடவு ளிலக்கணத்துக்கு மாறான தொன்றும் பிள்ளையார்வணக்கத்திற் காணப்படவில்லை.

ஆனால், பின்வந்தவர்களோ பொய்யுணர்வுக்கு இடமாகிய இதனை அறிவுடையோர் அருவருக்கத் தக்கதான ஒரு கதை வடிவிற் கட்டிவிட்டார்கள். யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும்: திருக்கைலாயத்தின்கட் சிவபிரானும் அம்மையும் மகிழ்ச்சி யோடு அமர்ந்திருக்கையிற், கோயிலின் ஒருபக்கத்துச் சுவரில் ஆண் பெண் யானைகளின் வடிவங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன வாம். அவற்றைப்பார்த்ததும் அவ்வியானைவடிவெடுத்து அம் மையைப் புணரவேண்டுமென்னுங் காமவிருப்பம் இறைவ னுக்கு உண்டாயிற்றாம். அக்குறிப்பினைத் தெரிந்துகொண்ட அம்மையார் உடனே ஒரு பெண்யானை வடிவெடுக்க, இறை வனும் ஓர் ஆண்யானைவடிவெடுத்து அவளைப் புணர்ந்தனனாம். அப்புணர்ச்சி முடிவில் யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் பிறந் தனராம். இவ்வாறு கந்த புராணத்தின்கட் சொல்லப்பட்டது. பாருங்கள் அறிஞர்களே ! உணர்ந்து பார்க்கும் எந்த உண் மைச் சைவர்க்கேனும் இக்கதை அருவருப்பினையும் மானக்

குறைவினையும் விளைவியாது ஒழியுமோ? மக்களுள்ளும் இழிந்தவர் செய்யாத இக்காமச்செயலினை இறைவன் செய்தானென்பது எவ்வளவு அடாததாயிருக்கின்றது! தேவவடிவில் நின்று புணரும் இன்பத்தைவிட, இழிந்த விலங்குவடிவில் நின்று புணரும் இன்பம் சிறந்ததென்று கூற எவரேனும் ஒருப்படுவரோ? அத்தகைய இழிந்த காம இன்பத்தினை இறைவன் விரும்பினானென்றல், பேரின்ப உருவாயே நிற்குங்கடவுளிலக்கணத்துக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டதாய், எவ்வளவு தகாததாய், எவ்வளவு பழிக்கத்தக்கதாய் இருக்கின்றது! உணர்ந்து பார்மின்கள்! இக்கதை, விலங்கின் புணர்ச்சியைக் கண்டு வரம்பு கடந்து காமங்கொண்ட ஓரிழிந்த ஆரியனால் வடமொழியிற் கட்டப்பட்டு வழக்கத்தில் வந்து விட்டது. திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுங்கூட இக்கதையைப்,

"பிடியதன் உரு உமைகொள மிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடி கணபதி வரஅருளினன்" என்று தாமருளிய அருமைத் திருப்பதிகத்தில் அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். அற்றேல், ஓதாதுணர்ந்த இப்பெருமானும் இவ் அருவருப்பான கதையைத் தழுவிப் பாடியது குற்றமன்றோ வெனிற், குற்றமன்று. புள்ளி வடிவான விந்துவும் வரிவடிவான நாதமும் சேர்ந்த ஒலியின் சேர்க்கையை இழிந்தவனான ஆரியனொருவன் யானையின் புணர்ச்சியில் வைத்துக் கட்டிவிட்டானாயினும், உயர்ந்தோனாகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு அக்கதையின் மேற்பரப்பிலிருந்த அருவருப்பின்கட் கருத்துச் செல்லாதாய், அதன்கட் பொதிந்து கிடந்த உயர்ந்த உண்மையிலேயே கருத்துச்சென்றமையின் அவன் அதனைத் தழுவிப் பாடுவானாயினன். இவ்வாற்றால், உயர்ந்தோனுக்கு இழிந்தவற்றிலும் உட்பொதிந்த உயர்ந்த உண்மையிலேயே நாட்டஞ் செல்லுமென்பதூஉம், இழிந்தோ னொருவனுக்கோ உயர்ந்த

வற்றிலும் இழிந்தபொருளை தோன்றுமென்பதூஉம் இனிது அறியக்கிடக்கின்றன. உலகத்தின்கண் நிகழும் இழிந்த நிகழ்ச்சிகளை ஓர் உயர்ந்தோன்பால் எத்துணைமுறை எடுத்துச்சொல்லினும், அவன் அந்நிகழ்ச்சிகளில் உயர்ந்தவற்றையே ஆராய்ந்து கொண்டு நிற்பன். மற்று, இழிந்தவனோ உயர்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பலமுறை காணினும், அவற்றின்கண் எல்லாம் இழிந்தவற்றையே எடுத்து ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பன். இவ்விருவேறு நாட்டங்களும் அவரவர் உயர் விழிவிற்கேற்ப நடைபெறுவனவாகும். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் உலகத்து இழிபுகளைச் சிறிதுமே உணராத தூயஉள்ள முடையோனாதலால், அவன் தன்காலத்து வழங்கிய இக்கதையின் மேலுள்ள இழிவினைக் காணாது, அதன்கண் ஊடுருவி நிற்கும் விந்துநாத உண்மையினையேகண்டு பாடியருளினன் என உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனிப், பிள்ளையார் பிறப்பினைக் கூறுங் கதைகள் இன்னும் அருவருக்கத் தக்கனவாய்க், கடவுளிலக்கணத்திற்குப் பெரிதும் மாறு கொண்டனவாய் நிற்கின்றன. அவற்றுள் இரண்டுகதைகளை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்: ஒருகாலத்தில் அம்மையார்க்கு மூத்தபிள்ளையார் ஒருவர் பிறந்தனராம். அப்பிள்ளையைக் காணும் பொருட்டுத் தேவர்களெல்லாரும் அங்கு வந்தனராம். வந்த அவருட் சனியனெனுந் தேவனும் ஒருவனாம். இச்சனியன் தான் அப்பிள்ளையைப் பார்த்தால் அதற்குத் தீதுண்டாகுமென்று நினைந்து, தலைகுனிந்து அதனைப் பாராதிருக்க அவன் கருத்தறியாது அம்மை அவன் தன்மகவினைப் பாராது இகழ்ந்தனனென்று சினங்கொள்ள, அதற்கஞ்சி அவன் அப்பிள்ளையைப் பார்த்தனனாம். பார்த்தவுடனே, அப்பிள்ளையின்தலை எரிந்து சாம்பராய்ப்போயிற்றாம்.. ஐயோ! அதனைக்கண்டதும் ஆற்றாமை மிகப் பெற்ற உமையம்மையார் அச்சனியன்மேல் மிகுந்த சினங்கொளல் ஆயினராம். அது

கண்ட நான்முகன் முதலான தேவர்களெல்லாரும் அம்மையை வேண்டி அவனை மன்னிக்கும்படி அவனுக்காகப் பரிந்து பேசினராம். அதன்மேற் சிவபிரானும் அம்மையின் சினத்தைத் தணிவித்து வடக்கு நோக்கிப் படுத்திருக்கும் ஒரு யானையின் தலையை வெட்டிக் கொணரும்படி தேவர்களுக்குக் கட்டளையிட, அவர்களும் அவ்வாறேசென்று ஓர் யானையின் தலையைக்கொண்டுவர, அத்தலையை அப்பிள்ளையின் முண்டத்திற் பொருத்தி அதனை உயிர்பெற்றெழச் செய்தனராம். அது முதற்றான் பிள்ளையார்க்கு யானைமுகம் உண்டாயிற்றென்பது ஒரு கதை. இங்ஙனமாக இக்கதை 'பிரமவைவர்த்த புராணத்'தின்கட் சொல்லப்பட்டது. இக் கதையின்கண் உள்ள மாறுபாடுகளையும் இழிவுகளையும் ஒருசிறிது உற்று நோக்குமின்கள் அன்பர்களே! எல்லாம்வல்ல சிவபிரானுக்கும் அம்மைக்கும் ஒரு பிள்ளை பிறந்ததென்றால், அஃது எவ்வளவு தெய்வத்தன்மையும் எவ்வளவு பேராற்றலும் உடையதாயிருக்கவேண்டும்! அத்துணைச் சிறந்த தெய்வப் பிள்ளையைச் சனியன் என்னும் ஓர் இழிந்ததேவன் நோக்கின உடனே அதன் தலை எரிந்து சாம்பராய்ப்போயிற்றென்றால் அப்பிள்ளை தெய்வத்தன்மை யுடையதாகுமோ கூர்ந்து பாருங்கள்! மேலும், அத்தெய்வப்பிள்ளையை விடச் சனியனன்றோ வல்லமையிற் சிறந்த பெருந் தெய்வமாய் விடுகின்றான்? அதுவேயுமன்றி, முழுமுதற்கடவுளான அம்மையப்பர் தம் பிள்ளையைப்பார்த்த சனியனின் பார்வைக் கொடுமையைத் தடை செய்ய மாட்டாமற் போயினரென்றால், அச்சனியனல்லனோ அவர்களினும் மேலான தெய்வமாய் விடுகின்றான்? அல்லாமலும், சனியனின் பார்வையால் எரிந்துபோன தம் பிள்ளையின் தலையை மீண்டும் உண்டாக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் அம்மையப்பர்க்கு இல்லாது போயிற் றென்றன்றோ சொல்லல்வேண்டும்? அதுவல்லாமலும், அழகிற் சிறந்த தேவவடிவங்களின் தலை

கெல்லாமிருக்க, அவை தம்மை யெல்லாம் விட்டு அழுகற்ற
ஓர் யானையின் தலையை வெட்டிக் கொணர்வித்துப் பொருத்தி
னானென்பது கடவுளின் இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்
கன்றோ? இத்துணை மாறுபாடுகளும் இத்துணை இழிபுகளும்
இத்துணைப் பொல்லாங்குகளும் நிறைந்த இப் பொல்லாத
கதையை நம்புவோனெவனும் உண்மைச்சைவ னாவனோ
சொன்மின்கள்! ஆழ்ந்துபார்க்குங்கால் எல்லாத் தேவர்களினும்
மேலாகச் சனியனைக் கொண்டாடி அவனை உயர்த்துதற்கு
விரும்பிய ஓர் ஆரியப் பார்ப்பனனே இக்கதையைக் கட்டி
விட்டு, எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானையும் உண்மையிற் சிறந்த
சைவசமயத்தையும் இழிவுபடுத்தி விட்டானென்பது உங்
களுக்குப் புலப்படவில்லையா? இவ்வாறு சைவத்துக்கும் சிவ
பிரான்றன் முழுமுதற்றன்மைக்கும் முழுமாறான பொல்லாக்
கதைகளை நம்பவேண்டாமென்னும் எமது அறிவுரையினைக்
கண்டு குறைகூறுங் குருட்டுச் சைவர்களை உண்மைச் சைவத்
துக்குப் பெரும்பகைவர்களென்று தெரிந்து கொண்மின்கள்!

இனிப், பிள்ளையார் பிறப்பு 'சிவமகாபுராணத்' தின்
கண் வேறொரு வகையாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.
அதனையும் அதன் மாறு கோளினையும் இங்கு ஒருசிறிதுகாட்டு
தும். ஒருகால் உமையம்மையார் குளிக்கப் போயினராம்.
போகுமுன் தமது உடம்பிலுள்ள அழுக்கையெல்லாந் திரட்டி
எடுத்து, அதனைத் தமதுகையாற் பிடித்துத் தமது குளியலறை
யின் முன் வாயிலில் வைத்துச், 'சிவபிரான் வந்தனராயின்
அவரை உள்ளேவிடாது தடைசெய்க' என்று கட்டளையிட்
டுத், தாம் உள்ளே குளிக்கச் சென்றனராம். அங்ஙனம்
பிடித்து வைக்கப்பட்ட அவ்வழுக்குத்திரளை உடனே உயி
ருள்ள பிள்ளையாராகி, அக்குளியலறையின் வாயிலிற் காவலாய்
இருந்ததாம். இருக்கச் சிவபிரான் அம்மையைத் தேடிக்
கொண்டு அங்குவந்தனராம். அவரைக் கண்டதும் அவ்வழுக்

குப்பிள்ளையார் அவரை உள்ளே போகவேண்டா மெனத் தடைசெய்ய இருவர்க்கும் போர் மூண்டதாம். நெடுநேரம் போராடிக் கடைசியாகச் சிவபிரான் அப் பிள்ளையாரின் தலையை வெட்டி விட்டனராம். அப்போது உள்ளிருந்து வந்த உமையம்மையார் 'ஐயோ! என் பிள்ளையை வெட்டி விட்டனிரே!' என்று கதறிஆற்ருமல் அழுதனராம். அது கண்ட சிவபிரான் தாமும் ஆற்ருதவராகி 'நம் பிள்ளை என்று அறியாமல் இவனை வெட்டிவிட்டேன். ஆயினும், நீவருந்தாதே. இப்போது இதனை உயிர் பெற்றெழச் செய்வம்' என ஆறுதல் மொழிந்து, வடக்குநோக்கிப் படுத்திருந்த ஒருயானையின் தலையை வெட்டிக் கொணர்வித்து, அதனை வெட்டுண்ட அப் பிள்ளையின் உடம்பிற் பொருத்தி உயிர் பெற்றெழச் செய்தனராம். அங்ஙனம் எழுந்த பிள்ளையாரே விநாயகக் கடவுளாம். அன்பர்களே! இக்கதை எவ்வளவு அருவருக்கற் பாலவான மாறுபாடுகள் நிறைந்ததாய் இருக்கின்றது! எல்லாம் வல்ல இறைவியான உமைப்பிராட்டியார், வினைவயத்தாற் பிறக்கும் நம்போல் ஊனுடம்பு உடையரல்லர்; அவர்தம் திருமேனி சொல்லொணு அருளொளி வீசித் துலங்குவதென்று 'கேனுேபநிடதம்' நன்கெடுத்து மொழியாநிற்க, அவ் வறிவுநூலுக்குங் கடவுளிலக்கணத்துக்கும் முற்றும் மாருக அம்மையார் திருமேனியில் அழுக்குநிரம்பி இருந்ததென்றும், அவ்வழுக்கினைத் திரட்டி எடுத்துப் பிள்ளையாரைச் சமைத்தனளென்றுங் கூறும் அழுக்குப்புராணம் 'சிவமகாபுராண' மெனப் பெயர் பெறுதற்குத் தகுதியுடைய தாமோ? ஆராய்ந்து கூறுமின்கள்! ஊனுடம்பு படைத்த மக்களுள்ளும் அழகும் நாகரிகமுந் தூய்மையும் வாய்ந்தார் சிலரின் உடம்புகள் அழுக்கில்லாதனவாய் மினுமினு வென்று மிளிராநிற்கத், தூய அருட்பேரொளிவடிவாய் விளங்கும் அம்மையின் திருமேனி 'அழுக்குடையதாயிருக்குமோ? சொன்மின்கள்! மேலுந், தம் மனைவியாரைத்

தேடிக் கொண்டுவந்த சிவபிரான், தமக்குப் பிள்ளையென்று அறியாமல் அதன் தலையை வெட்டிவிட்டனரென்பது கடவுளிலக்கணத்துக்கு எவ்வளவு முரண்பட்டதாய் இருக்கின்றது. எல்லாஉயிர்க்குமுயிராய், எல்லா அறிவுக்குமறிவாய் எல்லா உலகங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே உணரும்பெருமான் தம்பிள்ளையைத் தாமே அறியாமல் வெட்டினரென்றால் அஃது அறிவுடையோரால் ஒப்பத்தகுந்ததாமோ? இன்னும்பாருங்கள்! வெட்டுண்ட பிள்ளையைத் தலையும் உடம்பும்பொருத்தி உயிரோடு எழுப்பிவிடலாகாதா? வெட்டுண்டதலையை விடுத்து வேறோர் யானைத் தலையை வருவித்துப் பொருத்தினரென்பது எவ்வளவு தகாத செயலாய் இருக்கின்றது! இத்துணைத் தகாததொன்றை இறைவன் செய்தனனென்பது கடவுளிலக்கணத்துக்கு அடுக்குமா? உண்மையான் நோக்குங்கால், சிவபிரானையும் அருள் வடிவான பிராட்டியையும் ஓங்கார ஒலிவடிவில் விளங்கும் இறைவனையும் இழித்துப்பேச விரும்பின எவனோ ஓர் ஆரியப் பார்ப்பனன் இக்கதையைச் ‘சிவமகாபுராணம்’ என்னும்பெயராற்கட்டிவிட்டனன் என்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கா நிற்கும். இப்பொல்லாத பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியினை ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவுமதுகை இல்லாத குருட்டுச்சைவர்கள் இவ்வழுக்குப்புராணத்தைச் சிவமகாபுராணமெனக் கொண்டாடிச் சைவசமயத்துக்குக் கேடு சூழ்வது பெரிதும் வருந்தற்பாலதாயிருக்கின்றது. அதுநிற்க.

இனிக், கந்தன்பிறப்பினைக் கூறும் புராணகதைகள் சிலவற்றின் இழுக்கினைச் சிறிது இங்கு எடுத்துப்பேசுவாம். கந்தன் அல்லது கார்த்திகேயன் அல்லது சுப்பிரமணியன் என்னும் கடவுளின் பிறப்பைக்கூறும் நூல்களில் மிகவும் பழமையானது தமிழிலுள்ள **பரிபாடலே**யாகும்; அதற்கு அடுத்த பழமையுடையது வடமொழியிலுள்ள **மாபாரதக்கதை**யா

குர்; அதற்கடுத்த பழமையுடையது வடமொழி வான்மீகி இராமாயணக்கதையாகும்; அதற்குப்பின்வந்தது கந்தபுராணக்கதையாகும்; இந்நான்கு நூல்களிலும் வந்த கந்தன்கதையின் மாறுபாட்டினை இங்கு அடைவே எடுத்துக்காட்டுவாம். முதற்கண் தமிழிலுள்ள 'பரிபாடல்' ஐந்தாம் பாட்டிலும் பத்தொன்பதாம் பாட்டிலுஞ் சொல்லப்பட்ட கதையினை எடுத்துரைப்பாம். ஒருகாலத்திற் சிவபெருமான் உமையம்மையை நீண்டநாள் தொடர்பாகப் புணர்ந்துகொண்டிருப்ப, அதனைக்கண்ட இந்திரன் அச்சமுடையனாகிச் சிவபெருமான்பாற் சென்றுவணங்கி 'இப்புணர்ச்சியாற் றோன்றிய கருவை அழித்தருள்க' என்று வேண்டினுனாக, அவனது வேண்டுகோளுக்கிசைந்த பெருமானும் தோன்றிய அக்கருவைப் பலதுண்டங்களாக வெட்டி எறிந்துவிட்டனனென்றும், அதனைக்கண்ட தெய்வமுனிவர்கள் எழுவரும் 'இக்கரு தேவர்களின்படைக்குத் தலைவனுதற்கு உரித்து' என்றுணர்ந்து, அதனை எடுத்துப்போய்த் தம்மனைவியர் கையிற்கொடுக்க, அவருள் அருந்ததியொழிய, ஏனைமகளிர் அறுவரும் அதனை விழுங்கிச் சூல் முதிர்ந்து இமையமலை உச்சியிலுள்ளதொரு புல்லடர்ந்த சுனைக்கண்ணதான ஒருதாமரைப்பூவிலே ஈன்றனரென்றும், அங்ஙனம்ஈன்ற அவ்வாறுமகவும் ஒன்றசேர்ந்து ஒருருவாகித் தன்னைக்காண வந்த இந்திரனைப்புடைக்க, அவன் அப்பிள்ளைக்குத்தோற்று அப்பிள்ளையைத் தன்படைக்குத் தலைவனுய் அமைத்துக்கொண்டனனென்றும், பின்னர் அப்பிள்ளை தென்கடலகத்து மாவின்வடிவா யிருந்த சூர் என்னும் ஒரு கொடிய உயிரை மாய்த்தனனென்றும், அதன்பின் இந்திரன்மகள் தெய்வயானை என்பாளையுந் தமிழ்நாட்டு ஒரு வேட்டுவன்மகள் வள்ளி என்பாளையும் மணந்துகொண்டனனென்றும் அக்கதை நுவலாநிற்கின்றது. மிகப்பழையதாகிய இக்கதையின் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் இஃது ஓர் அரசன்மகனைப் பற்றிய

உண்மைக்கதையாய்க் காணப்படுகின்றதே யல்லாமற் கடவுளைப்பற்றிய கதையாய்ச் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. ஏனென்றாற், சிவபிரானும் உடையும் ஊனுடம்புவாய்ந்த நம்மனோரைப் போற் புணர்ந்துகொண்டிருந்தனனென்பதும், இந்திரன் என்னும் ஒருவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிச் சிவபிரான் அப்புணர்ச்சியிற்றோன்றிய கருவைத் துண்டுதுண்டுகளாக வெட்டிவீசினனென்பதும் ஊனுடம்பில்லாது அருள்வடிவாய் அருவாய்நிற்குங் கடவுளிலக்கணத்துக்கு எங்ஙனம் பொருந்தும்? அதுவேயுமன்றி, வெட்டுண்ட அக்கருவை முனிவர்மனைவியர் அறுவரும் விழுங்கிச் சூன்முதிர்ந்து ஒரேகாலத்தில் ஒருசுனையிலுள்ள தாமரைப்பூவில் ஈன்றனரென்பதும் எவ்வளவு பொருத்தமற்றதா யிருக்கின்றது? உலகத்தில் ஆண்பெண் புணர்ச்சியாற் பெண் கருக்கொண்டு மகவுஈனக் காண்கின்றனமேயன்றி ஆண்கருவைப் பெண் வாயினுலுண்டு சூன்முதிர்தலை எங்குங் கண்டிலமன்றோ? இன்னும், இலங்கையிற் சூரபத்மன் என்னும் அரக்கன் தேவர்களுக்குப் பகைஞனாய் அரசு புரிந்தனனென்றும், அவனையே வடக்கிருந்துவந்த கார்த்திகேயன் போர்புரிந்து கொன்றனனென்றும் பிற்காலத்துக் கந்தபுராணங் கட்டிவிட்டகதை, பழையபரிபாடலிற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. அதன்கட் சொல்லப்பட்ட தெல்லாந்: தென்கடற்கண் ஒரு தீவகத்தில் விலங்கு வடிவாயிருந்த 'சூர்' என்னும் ஒருகொடிய உயிரை முருகவேள் மாய்த்தனன் என்பதேயாகும். மிகப் பழையகாலத்தே, இப்போதுள்ள யானையினும் நூறுமடங்கு பெரிய யானைகளும், ஒருபட்டாக்கத்தியின் அகல நீளமுள்ள பற்கள் வாய்ந்த பெரும்புலிகளும், ஒன்பதடி நீளமும் அதற்கேற்ற அகல உயரமும் வாய்ந்த கடல் தேள்கள் நிலத் தேள்களும் இருந்தன. அவைகளால் அக்காலத்திருந்த மக்களுக்கு வந்த இடர்களும் துன்பங்களும் எம்ஒருநாவால் எடுத்துரைத்தல் இயலாது. அத்தகைய மிகப்பெரிதான உருவமுங் கொடுஞ்

செயலும் வாய்ந்த விலங்குகளில் மிகப் பொல்லாத தொன்றை வடக்கிருந்துவந்த கார்த்திகேய னென்னும் ஓர் அரசிளைஞன் கொன்று தொலைத்துத், தென்னாட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களுக்கு நன்மைபுரிந்தவனாதல் வேண்டும். அதுபற்றியே பேராற்றலுடைய அவ்விளைஞனைச் சிவபிரான்றன் மகனாக வைத்து வழிபாடு ஆற்றுவா ராயினர். இத்துணையேதான் பழைய பரிபாடற்கதையாற் புலப்படும் உண்மை நிகழ்ச்சி யாகும்.

இனி, மாபாரதக் கதையிற் போந்த கந்தன் பிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுதும். ஒருகாலத்தில் தீக்கடவுளானவன் (அக்நி தேவன்) தெய்வமுனிவரர் எழுவர் மனைவிமாரின் பேரழகைக் கண்டு அவர்மேல் அளவிறந்த காதல் கொண்டனனாம். என்றாலும், அவர்கள் முனிவரின் கற்பிற் சிறந்த மனைவிமாராய் இருத்தலினாலும், தாம் அவர்கள்மேற் காதல் கொண்டதுபோல் அவர்கள் தம்மேற் காதலுறாமையாலும், அவர்களைப் பெறும் விருப்பத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போயினனாம். அப்போது தக்கன் மகளாகிய 'சுவாகா' என்பவள் அத் தீக் கடவுளைக் கணவனாகப் பெறுதற்கு மிக விழைந்து அவன்மேற் பெருங் காதல் கொண்டனளாம். அத்தீக்கடவுளோ முனிவரரின் மனைவியர்மேற் பெருங்காதல் கொண்டிருந்தமையின் சுவாகா என்பவளை விரும்பிற்றிலனாம். அதுதெரிந்த சுவாகா என்பவள் அம்முனிவர் மனைவியர் ஒவ்வொருவரின் வடிவையுந் தானெடுத்து, அவ்வாற்றால், அத்தீக்கடவுளைப் புணர்ந்து அப் புணர்ச்சியிற் றோன்றிய கருவை ஒருகலத்தில் இட்டு வைத்தனளாம். முனிவர் மனைவியர் எழுவரில் அருந்ததி என்பவள்வடிவைமட்டும் அவள் தான் எடுக்கமுடியாமையால், ஏனை அறுவரின் வடிவை அடுத்தடுத்துப் பெற்று அவனைப்புணர்ந்து அப்புணர்ச்சியால் வந்த கருவை ஆறுமுறை அவள் ஒருகலத்தில் இட்டு வைத்தமையின், அவ்வாறு கருவும் 'ஸ்கந்தன்'

எனப் பெயரிய ஒருமகவாய் ஆறு திருமுகங்களுடனும் பன்னிரண்டு கைகளுடனுந் தோன்றிற்றாம். இதுவே பழைய பாரதத்திற் போந்த கந்தன் பிறப்பாகும். இக்கதை முன் சொன்ன பரிபாடற் கதைக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டதாய் இருக்கின்றது. அதுவேயுமன்றித், தீக்கடவுள் கந்தனுக்குத் தந்தையாயின், கந்தனையொப்ப அவனும் முழுமுதற்கடவுளாகவன்றோ இருத்தல் வேண்டும்? ஆனால், தீக்கடவுளோ முனிவர் மனைவியரைக் காதலித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றான். வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாத கடவுள் ஊனுடம்புவாய்ந்த முனிவர்மனைவியரை விழைந்தா னென்றல் எவ்வளவு இழிந்ததாய்க் கடவுள்நிலைக்கு மாறானதாய் இருக்கின்றது! அல்லாமலும், முனிவர் மனைவியர்போல் வடிவெடுத்த சுவாகா என்பவளைக் கூடிப் பெற்ற கந்தனென்னும்மகவு முழுமுதற் கடவுளாதல் யாங்ஙனம்? இவ்வாறெல்லாங் கடவுளிலக்கணத்துக்குப் பலவகையால் மாறுபட்டு நிற்கும் இக்கதை, களவுப் புணர்ச்சியிற் பிறந்த ஒரு முனிவர் மகன்றன் கதையாய் இருக்கக் காண்டுமே யன்றிப், பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளான முருகப்பிரான்றன் தெய்வ முழுமுதன்மையை அறிவிக்கும் உண்மைக்கதை யாகுமோ? கூர்ந்துபார்மின்கள் அறிஞர்களே! இத்தகைய பொல்லாக் கதையை நம் புன் குருட்டுச் சைவர்தம் பாழ்த்தஉரை சைவத்துக்குப் பகைமையா, இதுபோன்ற ஆரிய அருவருப்புகளைத் தொலைத்து. முருகப்பிரான்றன் உண்மைஇயல்பை யறிந்து அவனை வழிபடல்வேண்டும் என்றுரைக்கும் எமது மெய்யுரை சைவத்துக்குப் பகைமையா என்பதை ஆராய்ந்து தெளிமின்கள்!

இனி, வான்மீகி இராமாயணத்திற் சொல்லப்பட்ட கார்த்திகேயன் பிறப்பை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும். முன்னொருகாலத்திற் சீகண்டராகிய சிவபிரான் உமாதேவியை மணந்து கொண்டபின், ஆயிரம் தேவயாண்டுகள் வரையில்

அம்மையைப் புணர்ந்துகொண்டிருந்தனராம். அப்போதும் உமையம்மையார்க்கு மகன் பிறந்திலனும். ஆனுலும், இனி மகாதேவர்க்குப் பிறப்பதாகிய பிள்ளையின் அஞ்சத் தக்க பேராற்றலை நினைந்து பெருந்திகில் கொண்ட தேவர்கள் சிவபிரானையும் அம்மையையும் புணர்ச்சி தவிர்கவேன்று வேண்டிக் கொண்டனராம். அதற்கிசைந்த சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி 'முன்னமே வெளியாக்கப்பட்ட கருவை என்செய்வது' என்று தேவர்களைக்கேட்டனராம். அப்போது தேவர்கள் அக்கினிதேவனையும் வாயுதேவனையும் அக்கருவை ஏற்கும்படி வேண்டினராம். அவ்விருவரும் அவ்வாறே செய்ய, உடனே ஒரு வெள்ளைமலை உண்டாக, அம்மலையின்கட் கார்த்திகேயன் பிறந்தனனும். தேவர்கள் அம்மையைப் புணர்ச்சி தவிர்கவென்று வேண்டினமையின், அவள் அவர்கள்மேற் சினந்து 'நம்மனைவிமார் எல்லாரும் வறடிகளாகுக' வென்று சபித்தனளாம். அதன்பிற் சிவபிரான் தவத்திலமரத், தேவர்களெல்லாரும் நான்முகனையணுகிச் 'சிவபிரான்தவத்திலமர்ந்தமையின், எம்முடைய படைகளுக்குத் தலைவனிலன்; ஆதலால், எமக்கு வேறொரு படைத்தலைவனைத் தந்தருள்க' என வேண்டினராம். அப்போது நான்முகன் உமைப்பிராட்டியின் சாபத்தால் நும்மனைவிமார் எவரும் புதல்வர்ப் பெருர்; என்றுலும், அக்கிதேவன் மட்டுங் கங்கையின்கண் ஒரு புதல்வனைப் பிறப்பிக்க வல்லன்; அப்புதல்வனே நும்படைக்குத் தலைவனுவன் எனமொழிந்தனனும். அதுகேட்ட தேவர்கள் கயிலைமலைக்குச் சென்று தமது கருத்தை நிறைவேற்றுமாறு அக்கினிதேவனை அமர்த்தி வைத்தனராம். அக்கினிதேவனும் அவர்வேண்டியபடியே கங்கையைக் கருவேற்றி வைக்கக் கங்கையானவள் கார்த்திகேயனைக் கருவுயிர்க்கக், கருவுயிர்த்த மகவைக் கிருத்திகைகள் என்னுந் தேவமாதர்கள் பாலூட்டி வளர்க்க, அது பற்றி அப்பிள்ளை 'கார்த்திகேய' னெனப் பெயர்பெற்றனனும்.

என்று இவ்வாறு கார்த்திகேயன் பிறப்பை வான்மீகி இராமாயணம் நுவலாநிற்கின்றது.

இக்கதையின் கண் ஆயிரந் தேவயாண்டுகள் வரையிற் சிவபிரான் உமைப்பிராட்டியைப் புணர்ந்திருந்தன னென்பது கடவுள் இலக்கணத்துக்குப் பெரிதும் மாறாய் நிற்கின்றது. ஏனென்றால், இறைவனும் இறைவியும் எஞ்ஞான்றும் இன்ப உருவினராயே பிரிப்பின்றி நிற்குந் தன்மையர் ஆவர். அங்ஙனமிருப்ப, ஆயிரந் தேவயாண்டுகள் மட்டும் அவர் இன்ப நுகர்ந்தனரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அங்ஙனம் புணரும் முன் இன்பமின்றி இருந்தனராயினன்றோ, அவர் புணர்ச்சி யின்பத்தை விழைதல் வேண்டும். எக்காலுமே இன்ப உருவினராயிருப்பார்க்குப் புணர்ச்சிஇன்பம் எற்றுக்கு? ஊனுடம்புடைய எம்மனோர் பெரும்பாலுந் துன்பவயத்தராய் இருத்தலினாலன்றோ அவர் புணர்ச்சிஇன்பத்தை இடையிடையே வேண்டுகின்றனர். துன்பமே இல்லாது இன்பமேயாய் நிற்கும் இறைவற்கும் புணர்ச்சி இன்பம் நிகழ்ந்த தென்னு மிக்கதை கடவுளின் இன்பநிலையைக் குலைப்பதாய் இருக்கின்றதன்றோ! மேலும், எம்போன்ற சிற்றுயிர்க ளெல்லாம் நிலையின்றி மறைந்து விடும் ஊனுடம்பின் வாயிலாகவன்றி இன்ப நுகர்தலை அறியமாட்டா. எல்லாம் வல்லமுதல்வனோ ஊனுடம் புடையன் அல்லன். அவன் அருளையே திருமேனியாக வுடையன். அவ்வருளை அம்மை வடிவாய் அப்பனை எஞ்ஞான்றும் பின்னி நிற்கு மென்பது,

> "அருளுண்டாம் ஈசற்கு அஃது சத்தியன்றே
> அருளும் அவனன்றி இல்லை—அருளின்று
> அவனன்றே இல்லை அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு
> இரவிபோல் நிற்கும் அரன் ஏய்ந்து" என்னும் சிவ

ஞானபோதத் திருவெண்பாவால் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டமைகாண்க. இவ்வாறு பிரிப்பின்றி எஞ்ஞான்றும் இன்ப

உருவாய் நிற்கும் இறைவனையும் இறைவியையும் பிரித்து வைத்து, ஊனுடம்பில்லா அவர் ஊனுடம்புடைய எம்மனோரைப் போற் புணர்ந்து கிடந்தா ரென்னும் இவ்விராமாயண கதையின் பொய்யுரை எவ்வளவு இழிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது பார்மின்கள்! இன்னும் எல்லா உயிர்களையும், எல்லா உலகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த அப்பனும் அம்மையும் நெடுநாட் புணர்ந்தும் புதல்வர்ப்பேறு வாய்ந்திலரென்பதும், பின்னர் அம்மை வயிற்றிற் கருப்பாய்ந் திருந்ததென்பதும், அதனையறிந்து தேவர்கள் பெருந்திகில் கொண்டன ரென்பதும் எவ்வளவு இழிவான கதைகளாயிருக்கின்றன. மேலும், பேராற்றலும் பேரருளும் வாய்ந்த இறைவன்றன் மகவும், பேராற்றலும் பேரருளும் உடையதாய் இருக்குமன்றே! அங்ஙனமிருக்க, அத்துணைச்சிறந்த மகப் பேற்றையுணர்ந்து தேவர்கள் மகிழவேண்டியவரா யிருக்கத் திகில் கொள்ள வேண்டுவ தென்னை? அல்லதூஉம், அம்மை வயிற்றினிலிருந்த கருவை அக்கினி தேவனும் வாயு தேவனும் ஏற்றல் எங்ஙனம்? ஏற்றுக் கொண்டுபோய் வெள்ளை மலையின்கட் கார்த்திகேயனைப் பிறப்பித்தன ரென்பதூஉம் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அக்கினி வாயுவென்னுந் தேவர்களிருவரும் ஆண்களா பெண்களா? ஆண்களாயின் அம்மையின் வயிற்றிலிருந்த கருவை அவர்கள் ஏற்பதும் பிறப்பிப்பதும், ஒருகருவை இருவர் ஏற்றுப் பிறப்பிப்பதும் ஆகிய இவைஎல்லாம் எவ்வாறு செய்தல் கூடும்? பெண்களாயின் ஆணொடு கூடியல்லது கருவேற்றல் இயலாதா யிருக்க, இவர்கள்மட்டும் அக்கருவை ஏற்றனரென்பது எத்துணைப் பெரும் புளுகா இருக்கின்றது! அல்லாமலும், அம்மையின் ஒருகருவை மாதரிருவர் ஏற்றன ரென்பதுதான் எவ்வாறு பொருந்தும்? மேலுந், தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அக்கினிதேவன் கங்கையைக்கருவேற்றினன் என்பதும் எவ்வாறு பொருந்தும்? கங்கை என்பது

வெறுந் தண்ணீரா? அல்லது தண்ணீர்க்கரையி லிருந்த ஒரு பெண்ணா? கங்கை கார்த்திகேயனைப் பெற்றா ளென்றால், பெற்ற அம்மகவுக்கு அவளே பாலூட்டவேண்டி யிருக்கக், கிருத்திகைகளென்னுந் தேவமாதர் அறுவர் அம்மகவுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்தன ரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஈன்ற கங்கைக்குப் பாலில்லாமற் போயிற்றா? ஊனுடம்புடைய மக்கட் பெண்டி ரெல்லாம் தாம் ஈன்ற மகவினை வளர்க்கத் தாமே பாலூட்டக் காண்டுமன்றோ? ஊனுடம்பு உடையார்க்குள்ள பால்வளந்தானும் இல்லாத கங்கையைத் தேவமாதென்றாலும், அவள் வயிற்றில் எல்லாம்வல்ல இறைவனான கார்த்திகேயன் பிறந்தன னென்றாலும் எத்துணைப் பொருத்த மற்ற பொய்க்கதைகளா யிருக்கின்றன! இனிக் கிருத்திகை மாதர்கள் அறுவரால் வளர்க்கப்பட்டமை பற்றிக் கார்த்திகேயன் அறுமுகக்கடவுள் எனப்பட்டனனா? அல்லது முதலில் ஆறு குழந்தைகளா யிருந்து பிறகு ஒருதிருவுருவங் கொண்டமையால் அப்பெயர் பெற்றனனா னென்பதும் ஆராயற்பாற்று. கதையின் போக்கையும் மற்றைப் புராணங்கள் கூறும் அறுமுகன் பிறப்பையும் உற்றுநோக்கு மிடத்து, முதலில் ஆறுகுழந்தைகளா யிருந்து, பின்னர் அவ்வாறும் ஒன்றாய்க் கூடி ஆறுதிருமுகங்களுடைய பிள்ளையாயிற்றென்பதே புலனாகாநிற்கின்றது. இவ்வாறு கொள்ளுமிடத்துத், தனித்தனி ஆறுகுழந்தைகளாய் இருந்தபோது ஆறுஉடம்புகளில் நின்ற ஆறுஉயிர்கள் ஒருயிராகி ஒருடம்பின்கண் நிற்றல் எவ்வாறு பொருந்துமென்பது வினவப்படுமன்றோ? ஏனென்றால், உடம்புகள் அருவல்லா மாயையிற் றிரட்டப்பட்டன ஆகும், ஆகையால் அவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்றாய்த் திரிதல் கூடும்; ஆனால் உயிரோ உருவில்லாத அறிவுப்பொரு ளாதலால் அது மற்றொன்றாய்த் திரிதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? சைவசித்தாந்த நூற்படி ஒவ்வோருயிரும் எக்காலத்தும் அழிவுபடா துள்ள தனித்தனி

முதல் காலல்லவோ ? இவ்வுண்மை ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார்,

"அவ்வுடலில் நின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாம் கிடப்பச்
செவ்விதின் அவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—அவ்வுடலின்
வேறொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறல் உடல் நீயல்லை மற்று." என்று சிவஞானபோதத்

தின்கண் தெளித்து உரைத்தமையால் நன்கு விளங்கும். எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்துக்கு அணுக்கராய், அச்சிவத்தோடொத்த முழுமுதல் உரிமைகள் பெரும்பாலும் உடையராய், மிக நுண்ணிய தூயமாயாஉலகங்களில் வைகும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் என்னுந் தூயகடவுளருங் கூடத் தனித்தனி முதல்களாம் உயிர்களே ஆவர் என்று ஆசிரியர் அருணந்திசிவனார்,

"உரைதரும் இப்பசுவர்க்கம் உணரின்மூன்றும்
உயரும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்சகலர்
நிரையின்மலம் மலங்கன்மம் மலங்கன்மம் மாயை
நிற்குமுதல் இருவர்க்கு நிராதாரமாகிக்
கரையில்அருட் பரன்துவிதா சத்திநி பாதத்தால்
கழிப்பன் மலம் சகலர்க்குக் கன்ம ஒப்பில்
தரையில் ஆசான்மூர்த்தி ஆதாரமாகித்
தரித்தொழிப்பன்மலம் சதுர்த்தாசத்திநிபாதத்தால்"

என்று வற்புறுத்தி இருக்கின்றமையின், பிரளயாகல விஞ்ஞானகல தத்துவக்கடவுளரில் ஒருவராகக் கார்த்திகேயரைக் கொள்ளினும், அவர் ஓர் உயிர்முதலே யாகவேண்டு மல்லாமல் ஆறுயிர் சிதைந்துமாறிய ஒருயிராவர் என்றல் எவ்வாற்றானும் அடாது. ஆகவே, ஆறுஉயிர்கள் கூடி ஒருயிராய் ஆறுமுகன் ஆயின என்னும் இப்பாழும் பொய்க்கதை சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞானப்பொருளுக்கும், முருகப்பிரான்றன் முழுமுதற் றன்மைக்கும் முழுமாறாய் நின்று அவர்தம் தெய்வத்தன்மை

யைச் சிதைக்கும் இயல்பினதா யிருத்தலின், இப்பொல்லாக் கதையை ஆராயாது அப்படியே நம்புங் குருட்டுச்சைவர்கள் சைவத்துக்குப் பெரும்பகைவராதலோடு, தமிழ்ப்பெருந்தெய்வமாகிய முருகப்பிரான்றன் தெய்வமாட்சியினைக் குறைக்குந் தீவினையாளராவரென்றும் ஓர்ந்துகொள்க.

இனி, மேற்காட்டிய மூன்று புராணகதைகட்கும் மிகப் பிற்பட்டகாலத்தே எழுந்ததாகிய காந்தபுராணத்தின்கண் நுவலப்பட்ட கந்தன் பிறப்பினை இங்கே எடுத்துக் காட்டி அதன் மாறுபாட்டினையும் ஒருசிறிது விளக்குவாம். சூரன் சிங்கமுகன் தாருகன் என்னுங் கொடியஅசுரர்களால் மிகவுந் துன்புறுத்தப்பட்டதேவர்கள் சிவபிரானை அடைக்கலம்புகுந்து அவ்வசுரர்களைத் தொலைத்தருளுமாறு வேண்டினரென்றும், அதற்குத் திருவுளம் இசைந்த இறைவன் ஆறுதிருமுகங்களோடும் விளங்கிய ஒருதிருமேனி உடையராய்த் தன்மருங்கிருந்த அம்மையைக் காதல்மிகுந்து நோக்க, உடனே அவர்தம் விந்து வானது மேல்நோக்கி எழுந்து, அவர்தம் நெற்றிக்கண்கள் ஆறிலும் ஆறு ஒளியாய் வெளிப்பட்டு அவர்க்கு எதிரேவந்து நின்றதென்றும், அவ் வாறுஒளிவடிவினையும் நோக்கிய இறைவன் அக்கினிதேவனையும் வாயுதேவனையும் அழைத்து 'இவ் வாறு ஒளிவடிவினையும் நீவிர் இருவீருங் கங்கையின்கட் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்தல்வேண்டும்' என்று கட்டளையிட, அவ்விருவரும் அவற்றை மாறிமாறிச் சுமந்துசென்று கங்கையின்கண் உய்த்தனரென்றும், அங்ஙனஞ் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அவ்வாறு விந்து ஒளியுங் கங்கைநீரினை உறிஞ்சிவிடக் கங்கையானவள் பெரிதுந் திகில்கொண்டு அவ்வொளிகளைத் தன்னருகிருந்த ஒருபுல்லடர்ந்த வாவியின் (சரவணப்பொய்கை) நடுவிலுள்ளதொரு தாமரைமலரில் ஒதுக்கிவிட, அதன் கட்கிடந்து அவ்வாறும் ஒன்றுகூடி ஒரு திருஉருவாய் ஆறு

முகமும் பன்னிரண்டு கையும் உடையதாகி விளங்கிற்றென்றுட் போந்த கதையே அதுவாம்.

இக்கதையின்கண் கடவுளிலக்கணத்திற்கு மாறுகொண்டனவாய் இருப்பனவும் இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்: தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்த இறைவன் ஒருமகவினைப் பிறப்பிக்கவேண்டி ஆறுமுகங்களோடு இருந்து அம்மை மேற் காதல் கொண்டமை எற்றுக்கு? ஒருமுகத்தோடிருந்து காதல் கொண்டாற் போதாதோ? அற்றன்று, ஆறுமுகமுடைய பிள்ளைப்பெறவேண்டி அங்ஙனங் கொண்டாரெனின், ஆறுமுகமுடைய பிள்ளை எற்றுக்கு? அது மிகுந்த ஆற்றல் உடையதாகும்பொருட்டு ஆறுமுகம் வேண்டினரெனின் அப்போது ஒருமுகமுடைய தாம் அவரினும் ஆற்றலிற் குறைந்தாராய் விடுவரோ? ஒருமுகம் உடைய சிவபிரானே ஆறுமுகம் உடையராய் வேண்டியபடி மாறும் ஆற்றல் உடையரென்றால், அங்ஙனமே அவர்தம் மகவாய் ஒருமுகத்துடன் பிறக்குங் கந்தனும் வேண்டியபோது ஆறுமுகமும் ஆறுக்கு மேற்பட்ட முகமும் எடுக்க வல்லனும் அல்லனோ? எனவே, ஆற்றல் மிகுதியின் பொருட்டு இறைவன் பலவேறு முகங்களை வேண்டினானென்றல் பெரிதும் இழிக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது. ஒருவருடைய ஆற்றல் அவர்தம் மனவன்மையி லிருந்து வருவதேயன்றி, உடல்வன்மையி லிருந்து வருவதன்று. ஏனென்றால்; உடல்வன்மையுடையாரிற் பலர் மனத்திட்பம் இல்லாமையின் வலிவற்றவராயிருக்கின்றனர். உடல்வலிமை இலரேனும் மனத்திட்பம் மிகுதியும் உடையார் பிறராற் செய்யலாகாத அரிய பெரிய ஆண்மைச்செயல்களையும் ஆற்றியிருக்கின்றனர். இது, பேராண்மையிற் சிறந்த நெப்போலியன் போன்ற மன்னர் சிலரின் வரலாறுகளை உற்றுநோக்குதலால் நன்கு அறியலாம்.

இனிச், சிவபிரான் தமது விந்துவினை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அம்மையைக் காதலுடன் நோக்கினார் என்றும் அதனால் மேலெழுந்து நெற்றிக்கண்களின் வழியாக வெளிப் போந்த ஆறு விந்துவடிவே ஆறுமுகனாயிற்றென்றும் சொல் லுங்கதை மிகவும் பொருத்தமற்றதாயிருக்கின்றது. அம்மை பெண்வடிவும் ஐயன் ஆண்வடிவும் உடையராயிருக்கையில், அவர்தம் புணர்ச்சியினாலன்றோ மகப்பேறுண்டாதல் வேண் டும். அவ்வாறின்றி, அப்பனிடத்துள்ள விந்துவின் வெளிப் பாட்டினாலேயே பிள்ளைப்பேறுண்டாகுமெனின், புணர்ச்சிக் கும் பிள்ளைப்பேற்றுக்கும் இசைந்த பெண்வடிவுடைய அம் மையை அவருடன் பொருத்துவது எற்றுக்கு? அம்மையின் வயிற்றிற் கருவமைத்துப் பின் அவள் குறிவழியே அதனைப் பிறப்பித்தல் அருவருக்கற்பாலதாகலின் இறைவன் அவ்வாறு செய்யாமல் தன்னுடம்பினின்றே அம்மகவினைத் தோற்றுவித் தானெனின், அப்பனுடம்பினும் அம்மையினுடம்பு தாழ்ந்த தென்றும், அஃது அருவருப்புடைய வாலாமை (அசுத்தம்) யுடையதென்றுமன்றோ கொள்ளல் வேண்டும். வினைவயப்பட் டாற் பிறக்கும் எம்மனோர்க்குள்ள ஊனுடம்புகளே வாலாமை யுடையனவாகுமன்றி, வினைவயப்படாது இயற்கையிலேயே அருளொளிவடிவாய் விளங்கும் அம்மையினுடம்பும் வாலா மையுடையதாகுமோ? அவளுடம்பு சொல்லுக்கும் நினைவுக் கும் எட்டா எல்லையற்ற தூய்மையுடையதென்று 'கேனோப நிடதம்' கிளத்தலை மேலெடுத்துக் காட்டினமே. அத்துணை அருட்டூய்மைவாய்ந்த அம்மையின் திருவயிற்றில் அக்கருவைப் புகுவித்துப் பிறப்பித்தலன்றோ முறையாம். அதற்கு மாறாக இறைவனே அக்கருவைத்தோற்றுவித்தனனென்பது எவ்வளவு இயற்கைக்கு மாறாய் இருக்கின்றது! அதுவேயுமன்றி, அப்ப னுடம்பினும் அம்மையினுடம்பு தாழ்ந்ததொன்றாயின், அத் தகைய உடம்பினளை அவன் கூடியிருத்தலுந் தாழ்ந்ததாமன்

றோ? அப்பன் அம்மையைப்புணர்தல் அருவருக்கத்தக்கதாயின், அம்மையின் சேர்க்கையின்றி அப்பன் தனியனாயல்லனோ இருக்கற்பாலன். அத்துணைதான் ஏன்? புணர்ச்சியானது குற்றமுடையதென்பார்க்குப், பெண்டெய்வம் ஒன்றுளதெனக்கோடலுங் குற்றமாமன்றோ? மேலும், அம்மையைக் காதல்கொண்டு நோக்கியபின்னரே அப்பனுக்கு விந்துவெளிப்படுவதாயிற்றென்றலும், அவ்விருவர்க்கும் புணர்ச்சியுண்டென்பதை அறிவிக்கின்றது. புணர்ச்சியின்பத்தை வேண்டியே பெண்பாலார்மேல் ஆண்பாலார் காதல் கொள்கின்றனரன்றி, அதனை வேண்டாது காதல் கொள்வாரை யாண்டுங் காண்கிலேம். அற்றன்று, புணர்ச்சிவேண்டாது காதல்கொள்ளுதலே சிறந்ததாமெனின், ஆண்மக்கள்மேல் ஆண்மக்கள் காதல் கொள்ளுதலே அமையும், பெண்மக்கள் வேறு எற்றுக்கு என்று வினா நிகழுமன்றோ? அல்லதூஉம், பெண்மக்களைக் காதலித்தலும் அவரொடு புணர்தலும் அருவருக்கற்பாலவெனின், பிள்ளைப்பேறு வேண்டுதலும் அருவருக்கற்பாலதன்றோ? பிறர் நலத்தின்பொருட்டுப் பிள்ளைப்பேறு இன்றியமையாத தாயிற்றெனின்; அங்ஙனமே பிள்ளைப்பேற்றின்பொருட்டும் ஆண் பெண் புணர்ச்சியும் இன்றியமையாததாய் இருபாலார்க்கும் இன்பத்தைத்தரும் பெற்றியதாகு மன்றோ! அவ்வாறிருக்கப், புணர்ச்சியைக் குற்றமென்றும், அப்புணர்ச்சியாலுண்டாகும் மகப்பேற்றைமட்டும் நல்லதென்றும் ஆராயாது மடமையாற் கூறுவோர், இறைவன் வகுத்த ஆண்பெண் அமைப்புமுறையின் உண்மையைச் சிறிதும் உணராதவரே ஆவர். ஆகவே, அம்மையைப் பக்கத்தே வைத்துக்கொண்டு அவளொடு புணராதே அக்கருவினை இறைவன் தோற்றுவித்தானென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாத பொய்க்கதையேயாம். அம்மையைப் புணராதே அங்ஙனம் அதனைத் தோற்றுவிக்க வல்லவன், அதனைத் தோற்றுவித்தற்கு வாயிலாக அவளைக் காதல்கொண்டு

நோக்குதலும் பழுதாமன்றோ? இங்ஙனமெல்லாம் இக்கதை யின் பொய்ம்மையினை ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, அப்பனிலும் அம்மையை இழிவாக நினைந்து, அக்கருவினை அவள்பாற் பிறப்பித்தலையுங் குற்றமாகக் கருதிவிட்ட ஆராய்ச்சி அறிவில் லாக் கயவன் எவனோ ஒருவன், எல்லாம் வல்ல அம்மையப்ப ரின் இலக்கணத்துக்கும், முழுமுதற்றெய்வம் வகுத்த இயற் கைமுறைக்கும் முற்றும்மாறாக இக்கதையைக் கட்டிவிட்டன னென்பதே நன்கு புலனாகாநிற்கின்றது.

இனி, இறைவன் ஆறுமுகனைப் பிறப்பிக்கும்பொருட்டு அம்மையைக் காதலிக்க, அவனதுவிந்து மேல்நோக்கி எழுந்து அவன் கண்களின் வழியே வெளியாயிற்றென்றலுங் கடவு ளிலக்கணத்துக்கு மாறாய்நிற்கின்றது. ஏனென்றால், உடம்பின் மூலத்தில் இருக்கும் விந்துவை மேலெழுப்பி மூளையிற் சுவறு வித்தல் தவமுறை யாகிய 'யோகமார்க்கம்' ஆமென்றும், அதனை அங்ஙனம் மேலெழவிடாது குறிகளின் வழியே கீழ்ச் செலவிடுத்தல் புணர்ச்சிக்குங் கருத்தோற்றத்திற்கும் உரிய 'போகமார்க்க' மாமென்றும், நூல்வழக்காலும் உலகவழக்கா லும் அறிவுடையோர் நன்குணர்வர். தவமுறையால் விந்து வை மூளைக்கு ஏற்றுதல் கருத்தோற்றத்திற்கு இடையூறாகுமே அல்லாது அஃது அதற்குச் சிறிதும் உதவியாகாது. அங்ஙன மிருக்கப், பிள்ளைப்பேறு வேண்டிய இறைவன் தன் விந்துவை மேன்முகமாக எழுப்பினானென்றல் எத்துணை மாறுபாடாய் இருக்கின்றது! வயிற்றின் அடிக்கீழ் இருக்கும் விந்து ஆண் குறிவாயிலாகக் கீழிறங்கி ஒருபெண்ணின் கருப்பையிற்புகுந் தாலன்றிக் கருவுண்டாதல் வேறு எவ்வாற்றானுங் கூடாதா கும். இவ்வியற்கை முறையொடு திறம்பி இறைவனது விந்து மேலெழுந்து அவன் கண்களின் வழியே வெளிப் போந்து கருவாயிற்றென்றல், அறிவில்லாருஞ் சிறிது நினைந்து பார்ப்பின் ஏற்றுக்கொள்ளாததொன்றாம். இக்கதைப்பொய்ம்

மையினை ஆராய்ந்து நோக்குங்கால், இறைவனது உடம்பின் மேற்பகுதியினை உயர்வாகவும், கீழ்ப்பகுதியினைத் தாழ்வாகவும் நினைந்துவிட்ட புல்லறிவினனான எவனோ ஓர் இழிஞன் இக்கதையினைக் கட்டிவிட்டானென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும். மாற்றற்ற தங்கத்தினாற் சமைக்கப்பட்ட ஒருவடிவத்தில் மேற்பகுதி உயர்ந்ததென்றுங், கீழ்ப்பகுதி தாழ்ந்ததென்றுங் கூறுதல் பொருந்தாமைபோல, அளவிலாத் தூய அருள் வடிவாய் நிற்கும் இறைவன்றன் திருமேனியில் உயர்ந்ததெது ? தாழ்ந்ததெது ? திருமேனிமுழுதும் அளக்கலாகாத் தூய்மையும் விழுப்பமும் வாய்ந்ததாமன்றோ ? இவ்வளவுதானும் ஆய்ந்துபாராமல் அத்திருமேனியின் கீழ்ப்பகுதியை இழிந்ததாகப் பிழைபடக்கருதி, அவ்வாற்றால் ஆறுமுகன் பிறப்பைப் பின்னும் பலவாற்றாற் பிழைபடுத்திய கீழ்மகன் புல்லறிவுமாட்சியை என்னென்றுரைப்போம் !

இனி, இறைவன் தன் நெற்றிக்கண்களின் வழிப்போந்து தன்னெதிரேநின்ற ஆறுகருவினையும் உடனே ஏற்று வளர்த்துக் கொள்ளாது, அவற்றைக் கங்கையின்கட் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கச் செய்ததையும், அங்கு அவை தனியே கிடந்த வான்மீன்களாற் பாலூட்டப் பெற்று வளர்ந்ததையும், அவ்விறைவனுக்குத் தன்மகவின்பால் அருளிரக்க மில்லாக் குறைபாட்டினை ஏற்றுகின்றதன்றோ ? எத்துணை இழிந்த உயிர்களையுந் தோற்றுவித்து, அவற்றை ஒவ்வொரு நொடியுங் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பாதுகாத்துவளர்த்துவரும் அம்மையப்பர், தாம் ஈன்ற அறுமகவினை அங்ஙனம் அருளிரக்க மின்றிக் கங்கையின்கண் எறிந்துவிடுவரோ ? உற்றுநோக்குங்கால், நம் ஊனுடம்பின் தோற்றவளர்ச்சியிற் பழகின அழுக்கறிவைக்கொண்டு, எல்லாம் வல்ல முருகன் பிறப்பினைக் கூறப்புகுந்த எவனோ கீழ்மகன் ஒருவன், அவன் பிறப்பினுக்குத் தாய்மை கற்பிப்பான் புகுந்து கடவுளிலக்கணத்துக்குப் பெரிதும் மாறான இத்

அனைப்பொய்க்கதைகளையுங் கட்டிவிட்டா னென்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது. இங்ஙனம், பேதையாயினான் மேற்கொண்ட ஒருமுயற்சி பொய்ப்பட்டுப் பெரிதும் இடர்பயத்தல் கண்டன்றோ, ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

“பொய்ப்படும் ஒன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்” என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வாறெல்லாம் முருகன் பிறப்பைப்பற்றிப் பேதையாயினார் கட்டிவிட்ட கதைகள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுகொண்டு முழுமுதற்றெய்வ இலக்கணத்தையும், அத்தெய்வத்தால் வகுக்கப்பட்ட அருளியற்கை முறையினையுஞ் சிதைப்பனவாயிருத்தலின், இன்னோரன்ன பொய்க்கதைகளைக்கொண்டு இறைவன்றன் அருட்டன்மைகளை ஆராய்ப் புகுதல்,

“ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகன் ஒருமுயற்கொம்பேறித்
தப்பிலாகாயப் பூவைப் பறித்த” மைக்கே ஒப்பாய் முடியுமென்க. ஆதலால், இவைபோன்ற பொய்க்கதைகள், இறைவன் அருளிலக்கணத்தை வற்புறுத்துஞ் சைவசித்தாந்தத் தனிப்பெருங் கோட்பாட்டுக்குச் சிறிதும் உடம்பாடாகா என்று உணர்தலும், உணர்ந்து அவ்வழி ஒழுகுதலுமே உண்மைச் சைவர்க்குரிய உண்மை நெறியாமென்று உணர்ந்து தெளிந்துகொள்க.

அற்றேல், முருகன் திருவுருவ வரலாற்றினைப் பற்றிய உண்மைஉரைதான் யாதோவெனிற் கூறுதும். கடவுள் மிக நுண்ணிய அருள் ஒளிவடிவாய் விளங்குந் தன்மையரென்பதும், அவரது அவ்வருளொளி வடிவினைக் காணுதற்கு ஏற்ற அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத மக்கட்பிறவியினரான நம்மனோர்க்குத் தமது அவ்வடிவினை ஒருசிறிதாயினுங்காட்டி, நமது அறிவை விளக்குதல்வேண்டும் என்னும் பேரிரக்கத்தால் அவர்

கபது ஒளிவடிவோடு ஒருபுடையொத்த தீயொளிவடிவில் தம்மை நமக்கு விளங்கக் காட்டுகின்றார் என்பதும், நமக்குப் புலனாகுந் தீயொளிவடிவுகள் திங்களும் ஞாயிறும் நெருப்புமேயாம் என்பதும், இவற்றுள்ளும் ஞாயிறு ஒன்றுமே இயற்கைத்தனிப் பேரொளியாய் விளங்குவதாமென்பதும், அதுபற்றியே பண்டைத்தமிழர்க்கு முதலாசிரியரான விசுவாமித்திர முனிவர் தாம் வகுத்த இருக்குவேத மூன்றும் மண்டிலத்தின்கட் பகலவனில் வைத்து இறைவனை வணங்குங் 'காயத்திரி' மந்திரமாகிய,

"ஓர்தத் சவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹீ
தியோ யோநः ப்ரசோதயாத்" என்பதனை இயற்றியருளினரென்பதும், அவரை முதலாகக்கொண்டுவந்த பிற்காலத்துச் சான்றோர்களும் பகலவனை முதன்மையான உடம்பாகக் கொண்டு சிவம் என்னும் மேலானபொருள் விளங்காநிற்கின்றது என்னும்பொருள்படச் "சூர்யோ முக்ய சரீரந்து சிவஸ்ய பரமாத்மநः" என்று அருளிச்செய்தனரென்பதும், இவ்வடிப்பட்ட சான்றோர்கொள்கைக்கு இணங்கவே சைவசமயாசிரியராகிய **திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,**

"அருக்கன் பாதம் வணங்குவ ரந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனையே தொழுங்
கருத்தினை யறியார் கன்மனவரே"

என்று அருளிச்செய்தன ரென்பதும் **மாணிக்கவாசகர வரலாறுங் காலமும்** முதலான எம்முடைய நூல்களிற் பலகாலும் பலவிடத்தும் எடுத்து விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! பகலவன் ஒளி ஒன்றுமட்டும் இல்லையாயின், இந்த நிலவுலகத்தின் நிலை எத்தன்மையதாயிருக்குமென்பதைச் சிறிதாயினும் உற்று உணர்மின்கள்! நாடோறும் பகலவன் ஒளி விளக்கம் வருதலும் போதலுமாய்

மாறி மாறி இடையறாது நிகழ்ந்துவருதல்பற்றி நாம் அதன் அருமைப்பாட்டினை உணர்ந்துபாராது நாட்கழித்து வருகின்றேம். பகலவன் இல்லாதொழியின் நிலவொளியும் இல்லையாம். நிலவொளி என்பது பகலவன் ஒளியின் எதிரொளியன்றே? பகலும் நிலவும் இல்லையாயின் எங்கும் இருள்சூழ்ந்திருப்பதன்றி, வெளிச்சத்தைக்காண்டல் சிறிதுமே இயலாது. ஞாயிற்றின் வெப்பம் இல்லையாயின் எங்குங் கடுங்குளிருங் கொடும்பனியும் மிகுந்துவிடும் ஆதலால், நெருப்பைஉண்டாக்குதலும் ஒருவாற்றானும் இயலாது. ஞாயிற்றின் சூடும் ஒளியும் இல்லையாயின், புற்பூண்டுகள் மரஞ்செடி கொடிகள் முதலிய நிலையியற் பொருள்களும், விலங்குகளும் மக்களும் ஆகிய இயங்கியற் பொருள்களும் உளவாகா. எங்கும் வெறும் பாழாகவே, இருளாகவே, பனியாகவே, குளிராகவே இருக்கும். இத்தன்மைத்தாகிய பாழ் நிலைமையின் கொடுமையினை ஒருவாறேனுந் தெரிதல்வேண்டின், இந்நிலவுலகத்தில் வடகோடிக்கண் உளவான பசுநிலப் (Green Land) பகுதிகளைச் சென்றுபார்த்தல்வேண்டும். அந்நிலப்பகுதிகளில் மூன்றுதிங்கள்வரையில் மூடியிருக்கும் பேரிருளோ அப்பகுதிகளிலுள்ள மக்களால் தாங்கமுடியாததாய்ப், பெருந்துன்பத்தையும் பேரிடர்ப்பாடுகளையும் விளைவிப்பதாய் இருக்கின்றது. அவ்வாறு அம்மூன்று திங்களுங் கொடிய அவ்விருளிலுங் குளிரிலுங் கிடந்து துன்புறும் அம்மக்கள் அம்மூன்றுதிங்கள் முடிவில் வானின்கட்டோன்றும் ஒருபெரு மின்னொளியினைக் கண்டஅளவிற் சொல்லுக்கடங்கா மகிழ்ச்சியினராய், அவ்வொளியினை வணங்கி வாழ்த்துதலையும், அம்மின்னொளியும் மறைந்து சென்றபின் அடுத்துத்தோன்றும் பகலவனொளியினைக் கண்டு அவர்கள் எல்லையற்ற களிப்புடையராய் ஆடிப்பாடி அதனை வழிபடுதலையுங் காணவல்லார்க்கே, ஞாயிற்றின் அருமையும் பெருமையுந் தெய்வத்தன்மையும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

ஏனையோர்க்கு அதன் மாட்சியுங் கடவுட்டன்மையும் அத்துணையாக விளங்கா. ஏனெனின், நாளும் பாலே பருகுவானுக்கு, நாளும் நெய்யடிசிலேயுண்பானுக்கு, நாளுங்குளிர்ந்த பூங்கொடிப்பந்தரிலேயே இருப்பானுக்கு, நாளும் பொன்னிலேயே புழங்குவானுக்கு, நாளும் மென்பஞ்சின் அமளியிலேயேதுயில்வானுக்குப் பாலினினிமையும் நெய்யடிசிற்சுவையுங் கொடிப்பந்தரின் குளிர்நிழலும் பொன்னினருமையும் அமளியின்மென்மையும் புலனாகாமைபோல, நாளும் பகலவனது தெய்வ ஒளிவிளக்கத்திலேயே பயில்கின்ற நம்மனோர்க்கும் அதன் தெய்வமாட்சி விளங்காமற்போகின்றது; மற்றுப், புளிங்காடி நுகர்வானும், புளிங்கூழ் அயில்வானும், மணல்வெளியிற் கடுவெயிலால்வெதும்புவானும், பொன்னையேகாணாதுமிடிப்பட்டு வருந்துவானும், பரற்கற்களிற் படுத்துத்துன்புறுவானுமே அச்சிறந்த பொருள்களை நுகரப்பெற்றக்கால், அவற்றின் அருமைபெருமையுணர்ந்து, அவைதம்மைப் பாராட்டுவான். அதுபோலவே, பகலவனில்லாப் பாழ்நிலத்திற்கிடப்பாரே பகலவனருமையும் அவன்றன் றெய்வமாட்சியும் நன்குணர்வாராவர்.

இஞ்ஞான்று பகலவன் வெளிச்சத்தில் இடைவிடாது பயிலும் நம்மனோர், அவன்றன் றெய்வத்தன்மையினை நன்கு உணராராயினும், பல்லாயிரஆண்டுகளுக்குமுன் நிலத்தின் தென்கோடியினை யடுத்த குமரிநாட்டின்கண் உயிர்வாழ்ந்த நம்முன்னோர்கள் இடையிடையே சிலதிங்கள் இருளிற்கிடந்து வருந்தினவராதலின், அவர் பகலவனைக் கண்ட அளவானே சொல்லுக்கடங்காக் களிப்புடையராய், அவனைவணங்கியும் வாழ்த்தியும் உயிர்வாழ்வாராயினர். குமரிநாட்டை அரசாண்ட செங்கோன் என்னும் வேந்தன்மேற் பாடப்பட்ட பண்டைத் தமிழ்ப்பெரும்பனுவலாகிய செங்கோன்தரைச் செலவு என்னும் நூலின்முகத்திற் கதிரவன் தெய்வமாக

வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டிருப்பதே யாங்கூறும் உண்மைக்கு உறுபெருஞ்சான்றாம். இங்ஙனமாக, நம்பண்டைத் தமிழ் நன்மக்கள் கீழ்பாற்றோன்றுங் கதிரவன் விளக்கத்தைக் கண்டகாலத்து, அக்கதிரவன்மேனி சிறந்த நிறமுடையதாய் மினுமினுவென்று திகழாநிற்கவும், அவனுக்குக் கீழேதோன்றுங் கடலானது பச்சை மஞ்சள் ஊதா கறுப்பு பொன்மை முதலான பலநிறங்களும் ஒருங்குகலந்த கொழுவிய நீல நிறமுடைத்தாய்த்தோன்றவும், இக்கடலுக்குங் கதிரவனுக்கும் இடையிலும் பின்னும்மேலும் உள்ள வான்வெளியெல்லாம், அப்பல்வேறு நிறங்களோடு விராய பச்சைப் பொன்நிறமுடைத்தாய் விளங்காநிற்கவும் நோக்கிவியந்து, அத்தோற்றம், அழகிய நீலத்தோகைமயின்மேல் அமர்ந்துவிளங்கும் எழில்மிக்க ஓர் இளைஞன்றன் றோற்றத்தோடு ஒத்திருத்தலை உணர்ந்தனர். இவ்வாறு அத்தோற்றத்தின் அழகானது தமதுள்ளத்தைக் கவர்ந்து, அதன்கண் நிலைபெற நிலைபெற, அவர்கள் மயின்மேலிருக்கும் ஓர் இளைஞனாகவேகொண்டு இயற்கையில்விளங்கும் அத் தெய்வவொளியினை வழிபட்டுவரலாயினர். விடியற்காலையிற் கீழ்பாற்றோன்றும் ஞாயிற்றின் எதிரே கீழ்நிற்கும் பசுங் கடலானது ஒருமயிலினுருவத்தை ஒத்திருத்தலும், அதன்மேற் றோன்றுஞ் சிவந்த இளவளஞாயிறு அம்மயின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் ஒருதெய்வஇளைஞனை ஒத்திருத்தலுங் கண்டன்றோ, ஆசிரியர் நக்கீரனார் தாம் அருளிச்செய்த திருமுருகாற்றுப்படை முதலில் முருகப்பிரான் மயின்மேன் அமர்ந்திருக்குந் தோற்றத்திற்குக் காலைஞாயிறு கடல்மேற் றோன்றுங்காட்சியினையே உவமையாக எடுத்து,

“ உலகம்உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ்ஞாயிறு கடற்கண்டாஅங்கு
ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங்கு அவிரொளி ” என்று

ஓதுவாராயினர். உலகத்தைப்படைத்த முதல்வன் அவ்வுல

கத்தின் வேறுகவே நில்லாது, அவ்வுலகத்தோடு உடனுமாய் நிற்பன் என்பதே சைவசித்தாந்த முடிபாம். இஃது;

"உலகேழெனத் திசைபத்தெனத் தானொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ" என்று

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்தவாற்றுனும்

"உலகமே உருவமாக யோனிகள் உறுப்பதாக" என்று

அருணந்திசிவனுர் அருளிச்செய்தவாற்றுனும் அறியப்படும். உலகமே உருவமாய் நிற்கும் முதல்வன் அவ்வுலகத்தினுள்ளும் ஒளிவடிவங்களையே திருமேனியாய்க்கொண்டு முனைந்து நிற்பனென்பது,

"தேயமாரொளிகளெல்லாஞ் சிவனுருத்தேசதென்னுர்" எனப்போந்த சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளானும், "அவனன்றி வான்மீன்களும் விளங்குதலில்லை; ஞாயிறு திங்களும் விளங்குதலில்லை" எனப்போந்த ச்வேதாச்சுவதர உபநிடத உரையானும் நன்கு தெளியப்படும். ஆகவே, மயில்மேலமர்ந்த முருகன்வழிபாடு கீழ்கடல்மேல் அமர்ந்த தெய்வஞாயிற்றின் வழிபாடே ஆதல் தெற்றெனப் பெறப்படும். காலையிற்றோன்றும் புதுஞாயிறு இளமைச் செவ்வியுடையதாதலால் அதன்கண்நிற்கும் இறைவன் முருகனெனப்பட்டான். முருகனென்பது இளைஞனென்னும் பொருளைத்தரும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகும். இங்ஙனம், பகலவனொளியில் அமர்ந்து உலகத்துள்ள மன்னுயிர்கட்கு அருள்வழங்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனே, பண்டைத்தமிழ்ச்சான்றோரால் முருகனுகவைத்து வழிபடப்பட்டமைகாண்க. இவ்வாறு இயற்கைத்தோற்றத்தின்கண்விளங்கும் முதல்வனுகிய முருகன்வழிபாடு எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் எல்லாத்தேயத்தார்க்கும் ஒத்த உரிமைப்பாடு உடையதாதலின், அதன்கட் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறுவதுஏதுமில்லாமை தானே விளங்கும். இவ்வாறன்றிப், பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளாகிய முருகப்பிரானுக்கு

அருவருக்கத்தக்க பிறப்பினை ஏற்றும் மேற்காட்டியகதைகள் சைவசித்தாந்தத்துக்கு ஒருசிறிதும் உடம்பாடாகாமையால் அவை அறிவுடையோரால் தழுவற்பாலன அல்லஎன்பதூஉம், விடியற்காலையிற் கீழ்க்கடற்பாற்றோன்றும் பகலவனில் இறைவனை வழிபடும் இயற்கைமுருகப்பிரான் வழிபாடே அறிஞர்களால் உவந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமென்பதூஉம் நன்கெடுத்துவிளக்கப்பட்டன.

இனிக், காலையிலெழுந்த ஞாயிறு காலைப்பத்துமணிவரையில் வான்வெளியை ஒருகூறு அளந்து, பத்துமணிமுதல் இரண்டுமணி வரையில் அவ்வெளியின் நடுக்கூற்றினை அளந்து, இரண்டுமணிமுதல் மாலை ஆறுமணிவரையில் அதன் மற்றொரு கூற்றினை அளந்து இயங்குவதாகிய இயக்கமே திருமால் மூவடியால் மூன்றுலகு அளந்தார் என்னுங் கதையின் உண்மைப் பொருளாம். எனவே, வான்வெளியினை மூன்றுபொழுதில் மூன்றுகூறாய் அளக்கும் பகலவனில் விளங்கா நின்ற முதல்வனே திருமாலெனப்பட்டனனன்றி வேறல்லன். இவ்வாறன்றி மாவலிபால் மூவடிமண் இரந்துகேட்டு அவனை ஏமாற்றிக் கீழும் நடுவும் மேலுமென்னும் மூன்றுலகுந் திருமால் தன்னடியால் அளந்தானென்னுங் கதையும், அவன் பந்துப்பிறவிகளெடுத்தான் என்னுங் கதையும் இறைவனிலக்கணத்துக்கு ஏலாவாய் அருவருப்புகள் பல நிறைந்திருத்தலின் அவை அறிவுடையோரால்விலக்கற்பாலனவாமென்க. வான்வெளியை மூன்றுகூறாய் அளக்கும் பகலவனே விஷ்ணு என்னும் பெயரால் இருக்குவேதத்தின் கண்ணும் நுவலப்படுதலின், பகலவனில் விளங்கும் இறைவன் வழிபாடே திருமால் வழிபாடாய்ப் பண்டைக்காலத்துச் சான்றோரால் தழுவப்பட்டமைகண்டுகொள்க.

இனிக், காலையிலெழுந்து நடுப்பகலில் இயங்கி மாலையில் மேல்பால்வயங்கும்ஞாயிற்றில்நிற்பானானமுதல்வனேசிவபெரு

பாமென வைத்துப் பண்டைச்சான்றோரால் வழிபடப்பட்டனன். மாலை ஞாயிற்றின் ஒளி செக்கச் செவேலெனச் சிவந்துநிற்றலின் அதில்வைகும் இறைவன் சிவந்த நிறத்தையுடையசிவனெனப்பட்டான். அஞ்ஞாயிற்றினொளி தோய்ந்து நெருப்பெனச்சுடர்ந்து விளங்கும் மேல்பால் வானிற் பரந்த முகிற்குழாங்களே அப்பெருமானுக்குச் செக்கச்சிவந்த சடைக் கற்றைகளாகவைத்து மொழியப்பட்டன. அம்முகிற்குழாங்களினிடையே மிளிரும் பிறைத்திங்களே அப்பெருமான் சடைக்கற்றைமே லுறையும் வெண்பிறையாக வைத்து விளம்பப்பட்டது. அம்முகிற்குழாங்களில் தோய்ந்த நீராவியே அப்பெருமான் சடைமேலுறையுங் கங்கை நீராக வைத்துக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனமெல்லாம் மாலைக்காலத்தில் தோன்றும் செஞ்ஞாயிறும், அஞ் ஞாயிற்றின் ஒளிவிராய் விளங்கும் வானின்தோற்றமுமே சிவபெருமானாக வைத்து வழிபாடு ஆற்றப்பட்டமை அறிவல்லார்க்கு இஃது எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் எல்லாத் தேயத்தார்க்கும் உரிய இயற்கைத் தெய்வ வழிபாடேயாவதன்றி இதன்கட் கடவு ளிலக்கணத்துக்கு மாறாவது ஏதும் இல்லாமையும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும்.

இனி, மக்களின் அறிவுவிளக்கத்திற்கு இன்றியமையாததாய் நிற்கும் ஒலியின்கண் முளைத்துத்தோன்றும் இறைவனை யானைமுகமுடையபிள்ளையாராக வைத்துப்பின்றைக்காலத்துச் சான்றோரால் வழிபடப்பட்டனனென்பதை முன்னரேவிளக்கிப்போந்தாம், ஒலிவடிவெல்லாம் வட்டமும் வரியுங்கூடிய கூட்டமேயாகும். ஆகவே, வட்டமாகிய முகமும், அம்முகத்தினின்று வரிவடிவாய்த் தொங்குந் தும்பிக்கையும் உடைய யானையின்வடிவு, ஒலிவடிவில் நின்ற இறைவனைக் கற்றோரேயன்றிக் கல்லாரும் எளிதில் உணர்ந்து வழிபடுதற்கு ஏற்ற அடையாளமாதல் கண்டே நம் ஆசிரியர்கள் எல்லாம்

வல்ல முதல்வனை யானைமுகமுடைய திருமேனியில் வைத்து வழிபடலாயினர். இவ்வுண்மை உணராத சுயவர்கள் பிறப்பு இறப்பு இல்லா நம் விநாயகப்பெருமானுக்கு மிக அருவருப்பான பிறப்பிறப்புக்கதைகளைக் கட்டிச் சைவசமயத்துக்குப் பெருந்தீங்கு இழைக்கலாயினர். ஆதலால், மெய்யறிவு வேட்கும் மேன்மக்கள் அப்பொய்க்கதைகளை அறவே தொலைத்து ஓங்காரவடிவில் நிற்கும் இறைவன் வணக்கமே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வணக்கமாம் என்று கடைப்பிடித்தல்வேண்டும்.

இவையெல்லாங்கூறியது ஒக்கும்; முருகப்பிரானுக்குமட்டும் ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரண்டு கைகளுங் கூறுதல் என்னையெனின்; நான்கு திசைகளும் வானும் பாதலமும் என்னும் ஆறிடங்களிலும் நிகழும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் இறைவன் காணவல்லன் என்பது அறிவித்தற்கே ஆறுதிருமுகங்களும், அவ்வாறு திருமுகங்களுடைய ஆறுதிருமேனிகளுக்கு ஏற்பப் பன்னிருதிருக்கைகளும் இறைவனுக்கு உளவாக வைத்து, வணங்குதற்கு எளியதோருருவம் நம்பொருட்டு ஆன்றோர்களால் வகுக்கப்பட்டது. இக்கருத்துப்பற்றியே "இறைவன் ஆயிரந்தலைகளும், ஆயிரங்கண்களும் ஆயிரம் அடிகளும் உடையனென" வடமொழி உபநிடதமுங் கூறலாயிற்று.

அற்றாயினும், முருகப்பிரானுக்குக் கோழிக்கொடியொன்றுளதெனக் கூறுதல் என்னையெனின்; விடியற்காலையிற்றோன்றும் ஞாயிற்றின்கண் முனைத்துவிளங்கும் இறைவனே முருகனெனப்பட்டான் என்பதை முன்னமே விளக்கிப்போந்தாம். அவ்விடியற்காலையில் ஞாயிறு கீழ்பால் எழுகின்ற நேரத்திற் கோழிகூவுதலை எவரு மறிவர். இங்ஙனம் இறைவனது வருகையைப் புலரிக்காலையில் முன்னறிவிக்கும் இயைபுபற்றி அக்கோழியின் உருவானது அவன்றன் கொடியின்கண் உளதாக வைத்து இயைபுபடுத்தப் பட்டது. தொல்லைமிலொருவன்

தேரூர்ந்து வருங்கால் அவன்றன் தேரிற்கட்டிய கொடியே முதலிற் கண்ணுக்குப்புலனாதல்போல, இறைவன் ஞாயிற்று மண்டிலமாகிய தேரூர்ந்துவருங்கால் அவனது வருகையினைக் கூவி முன்னறிவிக்குந் தொடர்புபற்றிக் கோழியானது அவன் கொடிக்கண் உளதாக வைத்துச்சொல்லப்பட்டதென்று ஓர்ந்து கொள்க. இங்ஙனமே சிவபிரான், திருமால், பிள்ளையார், முதலான தெய்வத்திருவுருவங்களின் ஊர்தி, கொடி, படை முதலிய அடையாளங்களும் இயற்கை நுண்பொருள் நிரம்பி யிருத்தலை உய்த்து அறிந்துகொள்க. அவையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்து உரைக்கப்புகின் இந்நூல் வரம்பின்றி விரியும். இது காறும் விளக்கியதுகொண்டு, இறைவன் தவத்திற்சிறந்த முனிவர்களாலுங் கேட்டறியப்படாதவனும் பிறப்பில்லாமையின் இறப்புமில்லாதவனும், பிறப்பால் வருஞ் சுற்றத்தொடர்பு மில்லாதவனும் ஐம்பொறிகளின் உதவியின்றியே எல்லாவற் றையும் அறிபவனும் இருப்பனென்பதூஉம், அங்ஙனம் எல் லாங் கடந்த ஆண்டவன் தானாகவே இரங்கிவந்து தன் அரு ளுருவைக் காட்டினாலன்றி அவன்றன் அருமைத் திருவுரு வினை நம்மனோர் காணமாட்டுவார் அல்லரென்பதூஉம், மாணிக்கவாசகரை யொத்த நம்மாசிரியன்மார் ஒருசிலர்க்கு இறைவன் அவர்தங் கட்புலனுக்குத்தோன்றிக் காட்டிய திரு வுருவே அவன்றன் உண்மையுருவாய் எம்மனோர் வழிபாட் டை ஏற்று எமக்கு இப்பிறவித்துன்பத்தை யறுத்து மீளா வீடு பேற்றின்பத்தில் எம்மைநிலைப்பிக்கும் என்பதூஉம், இவ்வாறு நம்மாசிரியன்மார்க்குத் தோன்றிய இறைவன் அருளுருவம் மின்னொளிபோற் றோன்றிச் சடுதியில் மறைவதாதலின் அத னைப் பிறப்பு இறப்புக்களுட் படுத்துப் பொருந்தாப் பொய் யுரை கிளக்கும் புராணப்புல்லுரைகளெத்தனையும் ஒருங்கே விலக்கற்பாலனவா மென்பதூஉம் இனிது உணரப்படும் என்க. ஓம்சிவம்.

90.073/ ஆ 261